HAOS LA KABUL 2

Malko e vânat la Kabul.
Se pare că toată lumea
îi vrea capul. Chiar şi prietenii...

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

Gérard de Villiers

HAOS LA KABUL
(2)

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Christophe Mourthé*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: ***SAUVE-QUI-PEUT À KABOUL (II)***
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2014 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de
SAS - Haos la Kabul / Gérard de Villiers ;
trad.: Eugen Damian ;
red.: Ioana Bârzeanu. - București : Meteor Publishing, 2014-
vol.
ISBN 978-606-8469-78-2
Vol. 2. - 2014. - ISBN 978-606-8469-80-5

I. Damian, Eugen (trad.)
II. Bârzeanu, Ioana (red.)

821.133.1-312.4=135.1

Gérard de Villiers

HAOS LA KABUL (2)

Traducere din limba franceză
de *Eugen Damian*

METEOR PUBLISHING

CAPITOLUL I

Pulsul lui Malko se acceleră.

Un pick-up verde al poliției tocmai intra în perimetrul hotelului Serena prin poarta culisantă. Rămase nemișcat în mijlocul holului. Atentatul ratat împotriva președintelui Karzai avusese loc cu o oră în urmă. Prin urmare, ancheta era în curs de desfășurare. Probabil că Hamid Karzai căzuse pradă unui acces de furie, realizând că americanii îl duseseră cu preșul și, prin intermediul lui Mark Spider, îl făcuseră să creadă că renunțaseră la ideea de a-l ataca.

În mod firesc, furia lui urma să se reverse asupra lui Malko, pe care-l bănuia *deja* că venise la Kabul pentru a-l asasina. Iar asta determinase răpirea lui[1].

Cu siguranță că-i va ordona serviciului său secret să pună mâna pe Malko.

Pick-up-ul verde coti la dreapta și se îndreptă spre parcare.

Malko se liniști treptat, supărat că intrase în panică. De NDS[2] trebuia să se teamă, nu de poliție.

---

[1] Vezi *Haos la Kabul*, vol. 1.

[2] National Department of Security: Serviciile de Informații afgane.

În orice caz, se juca de-acum cu focul dacă mai rămânea la Serena. Era primul loc în care urmăritorii săi ar fi venit să-l caute. Se urni până la urmă, ieşi prin uşa pe care i-o deschise portarul cu turban pe cap, apoi traversă curtea şi ajunse la ieşirea pietonilor. După ce părăsi incinta hotelului, coti la dreapta, trecu prin faţa postului de control al poliţiei şi-şi continuă drumul de-a lungul zidurilor Serenei.

Era bizar, dar se simţea mai bine în mijlocul mulţimii, chiar dacă nu prea întâlneai mulţi străini care să se plimbe pe jos prin Kabul.

Unde să se ducă având ca singur mijloc de apărare un pistol rusesc GSH 8, pe care i-l dăduse Nelson Berry şi pe care-l vârâse în tocul G.K. legat de glezna dreaptă? Dacă l-ar fi sunat pe Warren Muffet, ar fi putut avea acces în hotelul Ariana, dar afganii ar fi aflat astfel că se refugiase acolo, ceea ce ar fi compromis relaţiile acestora cu CIA *şi* cu guvernul american.

Lucru care i-ar fi fost reproşat ulterior.

Pentru început, trebuia să se descurce singur. Însă posibilităţile de a părăsi Kabulul erau limitate.

Să se ducă la aeroport ar fi fost sinucidere curată. Majoritatea şoselelor care duceau în afara Kabulului, spre Jalalabad, Herat, Kandahar sau Bamyan, erau blocate de talibani. Mai rămânea cea spre Maza-i-Sharif, prin tunelul Salang.

Numai că singurul mijloc de transport disponibil era autobuzul. Prezența unui străin într-un autobuz din Afganistan n-ar fi trecut însă neobservată...

La ieșirea din Kabul existau baraje, iar riscul ar fi fost prea mare.

Se gândi la Nelson Berry.

Oare ce se întâmplase cu el? Dacă ar fi fost arestat, Warren Muffet i-ar fi spus. Cunoscând bine țara și dispunând de bani, probabil că fugise. Oricum, ar fi riscat prea mult dacă ar fi încercat să-l contacteze.

Malko ajunse la piața Puli Mahmoud Khan și se opri câteva clipe, gândindu-se la Clayton Luger. În același timp, își dădu seama că sponsorii lui americani, aflați la mii de kilometri de Kabul, nu puteau face nimic pentru el. Cel mult, avea să fie sfătuit să se descurce singur.

Un zgomot puternic îl făcu să tresară. Nu era decât claxonul unui camion care se lovise de taraba unui negustor de legume și fructe: portocalele se împrăștiaseră pe șosea. Trecătorii se strânseră în grupuri, vociferând și ținând partea unei tabere sau alteia. Negustorul se năpusti asupra cabinei cu un băț gros în mână. Un polițist cu casca albă dată pe spate se apropie fără grabă.

Malko se pierdu din nou în mulțime și merse de-a lungul gardului care mărginea Zarnegar Park. Mai presus de orice, trebuia să-și păstreze libertatea. Era pierdut dacă nimerea în mâinile

afganilor. Cu siguranţă că nu l-ar fi condamnat nimeni. Ar fi fost doar torturat, apoi lichidat discret.

Se gândi la Maureen Kieffer, dar respinse imediat această posibilitate. Ar fi însemnat s-o pună în pericol şi nici măcar nu era o variantă sigură: NDS ştia că se cunoşteau. Pe măsură ce vânătoarea se înteţea, aveau să ajungă şi la ea.

Zgomotul circulaţiei era asurzitor şi-i golea mintea. Se gândi din nou la CIA. Şi acolo existau două obstacole importante.

Era posibil ca afganii să fi aranjat o capcană în faţa hotelului Ariana pentru a-l intercepta. Americanii şi gărzile lor nepaleze nu aveau dreptul să intervină în afara perimetrului Arianei.

Era exclus.

Brusc, îşi dădu seama că se afla la intrarea pe bulevardul Wazir-Akbar-Khan, pe care se găseau moscheea cu acelaşi nume şi maulana Musa Kotak, care avea un braţ suficient de lung pentru a-l apăra de zbirii lui Karzai.

Era singurul care putea să-l ajute.

Numai că era prea devreme, maulana Kotak nu venea la moschee decât după-amiaza.

*

* *

La NDS era agitaţie mare.

Înainte de a pleca spre Lashkar Gah, preşedintele Karzai fusese prevenit în legătură cu

atentatul îndreptat împotriva lui şi-i dăduse ordin directorului interimar al NDS, Parviz Bamyan, să-i găsească cu orice preţ pe autori.

Maşina vizată fusese pulverizată şi şoferul ucis. Vehiculul se afla acum pe acostamentul de pe Airport Road, înconjurat de o barieră formată din panglicile galbene ale poliţiei. Forţa impactului îl proiectase în faţada unei clădiri şi, în ciuda blindajului, fusese distrus complet.

Căutarea trăgătorului începuse la câteva minute după trecerea convoiului. O mulţime de agenţi NDS cercetaseră fiecare colţişor al clădirii în construcţie de unde se bănuia că pornise proiectilul. După două ore, o echipă descoperise puşca Degtyarev 41 de 14,5 mm şi cadavrul agentului asasinat. Examinarea armei nu dusese la niciun rezultat: nu existau amprente sau ADN, ci doar un cartuş gol în interiorul armei. Singurul indiciu era faptul că numai un lunetist experimentat ar fi putut utiliza o astfel de armă, lucru rarisim la Kabul. Bineînţeles că NDS trimisese imediat seria şi numărul puştii la Moscova pentru a i se stabili proveniența.

Fără speranţe prea mari.

Mai rămânea trăgătorul...

Parviz Bamyan începu să-şi cerceteze fişele. Mulţi oameni, din toate taberele, erau capabili să se folosească de o astfel de armă.

Nu exista un suspect anume.

Scoase din nou dosarul lui Malko Linge. Omul bănuit că voia să-i facă rău preşedintelui Karzai. O agentă NDS fusese trimisă la Serena pentru a-l elimina.

Câteva cuvinte scrise cu roşu anulaseră ordinul. Parviz Bamyan luă asupra lui sarcina de a o suna pe cea care fusese însărcinată cu lichidarea austriacului.

– Întoarce-te la Serena! îi ordonă el. Vezi dacă mai e acolo clientul tău!

– Aceleaşi instrucţiuni? întrebă femeia.

– Nu. Mă anunţi, atâta tot.

Nu era momentul să fie ucisă singura persoană care ar fi putut furniza informaţii despre asasin.

În primul rând, Malko Linge trebuia localizat. Îi ceru secretarei să-l sune pe agentul de la Serena pentru a afla dacă austriacul mai era acolo.

Agentul îl sună după câteva secunde: clientul din camera 382 figura încă în evidenţa hotelului. Camerista îşi îndeplinise datoria, iar oaspetele fusese văzut ultima oară în cursul dimineţii. Parviz Bamyan făcu rost de numărul paşaportului său şi începu o muncă plicticoasă: îi alertă pe toţi cei care puteau bloca ieşirea suspectului din Kabul.

Evident că era posibil să se întoarcă la hotel la sfârşitul zilei, dar la fel de bine putea să încerce să fugă. Îşi sună adjunctul şi-i ceru să trimită

imediat doi agenți la Serena pentru a-l aștepta pe suspect, percheziționându-i mai întâi camera. Pe urmă, trecu la lista oamenilor care trebuiau alertați: în primul rând, la aeroport, apoi completă un mandat de reținere în atenția poliției naționale și pentru ANA[3], cerând să fie transmis fiecărui post de control de la ieșirile din Kabul.

După ce întinse năvodul, începu să reflecteze. Știa că nu era deloc ușor să pleci din Kabul. Așa că șansa ca Malko Linge să se afle încă în oraș era mare.

Ceru dosarul întocmit la solicitarea președinției și găsi în el un indiciu: hotelul Ariana, sediul CIA.

Cinci minute mai târziu, o mașină fără însemne distinctive plecă spre hotel să stea la pândă.

Se concentră apoi asupra contactelor cunoscute: mai întâi, Maureen Kieffer. Trimise imediat pe cineva la ea, cerându-i să-l anunțe dacă afla ceva. Sud-africana nu putea să refuze cooperarea din cauza afacerii de care se ocupa și care depindea de ei.

Rămăsese ce era mai greu. Se cufundă în studierea dosarului despre straniul incident din Kotali Khayr Kana, acolo unde mașina blindată a

[3] Afghan National Army.

lui Malko Linge fusese victima unei ambuscade puse la cale de niște necunoscuți, probabil talibani.

Oare de unde provenea acest vehicul blindat?

De la CIA? Având în vedere modelul, era puțin probabil. Totuși, Malko Linge avusese o relație cu un anume Nelson Berry, un fost mercenar sud-african capabil să utilizeze o veche Corolla blindată.

Se hotărî să-l convoace, invocând o procedură de rutină.

Probabil că-și făcea griji degeaba: era posibil ca Malko Linge să apară la sfârșitul zilei, iar atunci nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-l interogheze la Serena. Politicos. Era totuși un agent recunoscut de stația CIA din Kabul.

*
* *

Cu un aer grav, Jason Forrest intră în biroul lui Warren Muffet, șeful stației CIA din Kabul. Cu câteva minute în urmă, îi solicitase o întrevedere de urgență.

– *Sir*, zise el, am de făcut o comunicare importantă. Pot fi sigur că nimeni nu va afla ceea ce am să vă spun?

– Bineînțeles, declară Warren Muffet. Despre ce e vorba?

– În dimineața asta, președintele Karzai a fost victima unui atentat, începu Jason Forrest.

– N-a pățit nimic, remarcă șeful stației, a fost distrus însă unul dintre vehiculele din convoi.

– *El* era cel vizat, sublinie Jason Forrest. Știți foarte bine asta.

Șeful stației CIA nici nu clipi.

– Nu e problema noastră, ci a NDS-ului. Probabil că e vorba de talibani.

Jason Forrest se uită lung la el.

– Sunteți sigur, *sir*?

Warren Muffet simți că agentul știa mai multe decât spunea.

– Cine altcineva ar putea fi amestecat în așa ceva? întrebă el cu o falsă inocență.

Citi în ochii lui Jason Forrest că atinsese punctul nevralgic.

Agentul rosti cu o voce plată:

– *Sir*, știți pentru ce a venit la Kabul unul dintre colaboratorii Agenției?

– Despre cine vorbești?

– Despre Malko Linge.

Warren Muffet avu senzația că-l strâng pantofii.

– Nu, recunoscu el, nu mi-a spus nimic. De ce?

Jason Forrest se uită fix în ochii lui.

– *Sir*, spuse el cu voce reținută, știți că am rămas în relații bune cu predecesorul dumneavoastră, Mark Spider, care acum se află la Washington.

– Da, ştiu, răspunse stânjenit şeful staţiei. De ce?

– Azi-dimineaţă am primit un mesaj de la el. Ocupă acum o poziţie importantă în celula care se ocupă de Afganistan. După părerea lui, nu e deloc imposibil ca Malko Linge să fie amestecat în acest atentat.

Warren Muffet simţi un fior de gheaţă pe şira spinării; era prins între ciocan şi nicovală.

– Mi se pare de-a dreptul imposibil, declară el. Malko Linge lucrează cu Agenţia de ani de zile şi nu şi-ar permite să desfăşoare o acţiune antiamericană.

Jason Forrest schiţă un zâmbet subţire ca un brici.

– *Sir*, în cazul de faţă nu e vorba de o acţiune *antiamericană*, ci de un ordin primit de la Casa Albă.

Şeful staţiei CIA clătină încet din cap şi rosti ferm:

– Jason, nu ştiu despre ce vorbeşti! Sunt sigur că Malko Linge nu poate fi amestecat în afacerea asta. Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit bănuielile, e un gest de loialitate pe care-l apreciez; o să trimit un raport la Langley.

– Urmează să vă întâlniţi cu Malko Linge?

– Nu am asta în program, îl asigură Warren Muffet, nici măcar nu ştiu dacă se mai află în Kabul. De altfel, se grăbi el să adauge, se ocupă

de o misiune încredințată *direct* de Centru și nu depinde de mine.

Se ridică pentru a pune capăt acestei întrevederi stânjenitoare. Jason Forrest nu insistă și ieși din birou fără să-i strângă mâna.

Bulversat, Warren Muffet se așeză în fotoliul de piele.

Jason Forrest îi adusese piesa care lipsea din acest puzzle. Acum *știa* pentru ce venise Malko Linge la Kabul... Și înțelegea întrebările pe care acesta i le pusese.

Se afla în mijlocul unui conflict american intern, iar asta îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Mai întâi, se gândi la Malko Linge, pe care-l simpatiza. Unde era acum? Dacă Jason Forrest spunea adevărul, se afla în pericol de moarte. Întinse mâna după mobilul de pe birou, dar se opri la jumătatea drumului. NDS le asculta convorbirile. Sunându-l acum pe Malko, risca să declanșeze o catastrofă.

Își retrase brațul, închise ochii și începu să se roage pentru el.

CAPITOLUL II

Malko dârdâia de frig. De o oră, străbătea în lung şi-n lat bulevardul Wazir Akbar Kha n, sperând să-l întâlnească pe maulana Kotak. Un vânt îngheţat sufla asupra Kabulului, iar cerul începuse să se acopere de nori. Aflat în mulţime, se simţea ceva mai în siguranţă. Îşi propuse să parcurgă cel puţin un kilometru înainte de a se întoarce la moschee.

Dacă maulana Kotak nu venise între timp, avea de gând să se întoarcă la Serena, făcând pe prostul. La urma urmei, nu exista nicio dovadă materială care să-l lege de atentat. Dar asta era mai curând o soluţie disperată.

În ultimă instanţă, îl putea suna pe Warren Muffet să-i trimită o maşină. Asumându-şi consecinţele declanşate de o astfel de acţiune. Oare CIA îşi permitea să găzduiască un om căutat pentru tentativă de omor împotriva preşedintelui Karzai?

Malko încă nu dăduse un răspuns la această întrebare atunci când, îngheţat şi pe dinăuntru şi pe dinafară, se trezi în faţa moscheii maulanei Kotak. Cu inima cât un purice, traversă grădina şi ajunse la clădirea unde se afla biroul acestuia. Tânărul pe care-l mai văzuse şi dăţile trecute se afla în faţa uşii. Zărindu-l pe Malko, intră în clădire şi ieşi aproape imediat, poftindu-l înăuntru.

Maulana Kotak sosise!

Malko avu senzaţia că aerul cald din biroul clericului îl reînsufleţeşte. Dar mai ales modul în care-l întâmpină micul şi rubicondul maulana îi încălzi sufletul.

Maulana Musa Kotak se rostogoli spre el, îi luă mâna dreaptă între palmele sale şi spuse cu vocea sa mieroasă:

– Vă aşteptam!

*
* *

– Am fost aici şi mai devreme, spuse Malko, dar nu v-am găsit.

– Nu vin niciodată dimineaţa, îi aminti Musa Kotak. V-a adus cineva cu maşina?

– Nu, am ajuns pe jos.

– Mai bine, spuse mollahul, vizibil uşurat.

Dându-şi seama că musafirul e rebegit de frig, adăugă imediat:

– Aveţi nevoie de un ceai fierbinte... Cu puţină miere...

Se duseră la grămada de perne unde-i plăcea mollahului să se tolănească şi se aşezară. Malko îşi încălzi mai întâi mâinile îngheţate, strângând între degete paharul fierbinte. În cele din urmă, se simţi ceva mai destins. Vocea uşor ironică a maulanei îl făcu să tresară.

– V-am crezut atunci când mi-aţi spus că aţi abandonat proiectul. Urmă un râset scurt: acum ştiţi să minţiţi ca un afgan...

Malko luă o înghiţitură de ceai şi spuse:

– Trebuie să fiu foarte prudent. Nu ştiu în cine pot avea încredere...

În momentul acela se învinui în gând că acceptase misiunea aceea nebunească. Toată lumea îl lăsase baltă şi se trezise singur în Kabul, fără să aibă măcar o maşină la dispoziţie.

Maulana Kotak clătină din cap.

– Sunteţi dat în urmărire, dragul meu prieten! Ştiu asta de azi-dimineaţă. Zvonurile se răspândesc repede în oraş. Nu ştiu de ce a dat greş proiectul, dar toate serviciile de informaţii care i se supun încă lui Karzai încearcă să-l prindă pe cel ce a vrut să-l asasineze pe preşedinte...

– Prin urmare, vă pun în pericol, remarcă Malko.

Maulana Kotak zâmbi mieros.

– Nu, nimeni n-o să se ia de mine şi nimeni nu ştie că sunteţi aici.

– Ba da, paznicul dumneavoastră.

– El o să rămână mut chiar şi sub cele mai îngrozitoare torturi. În orice caz, n-o să staţi aici.

– Aveţi vreo idee? întrebă Malko.

– O să vă scot din oraş, răspunse clericul cu simplitate.

*

* *

Malko crezu mai întâi că maulana Kotak se dădea mare. Talibanii controlau deja multe

sectoare la Kabul, dar nu şi serviciul de imigrări al aeroportului...

– În ce mod? întrebă el. Cu siguranţă că aeroportul este supravegheat.

Clericul zâmbi cu bunătate.

– Noi nu utilizăm avionul ca să ne deplasăm, îl corectă el, dar multe drumuri pornesc de la Kabul...

Dacă drumurile nu puteau fi străbătute de străini, asta era din cauza talibanilor. *Ei* se puteau deplasa în voie.

– Şi unde vreţi să mă duceţi? întrebă Malko oarecum neliniştit.

– Cred că nu trebuie să rămâneţi pe teritoriul afgan, preciză maulana. Hamid Karzai are încă mulţi bani şi ceva putere. Cei care nu-l iubesc ar putea veni cu ideea să vă captureze şi să vă vândă apoi zbirilor lui.

– Şi cum vreţi să mă scoateţi din Afganistan?

Clericul bău puţin ceai înainte de a-i răspunde.

– Eu controlez un singur drum: cel de la Kabul la Kandahar, care ajunge apoi în Baluchistan prin Spin Boldak. Contactele mele se află în Quetta, acolo unde este şi *Choura* noastră. Ştiu că pot securiza acest traseu. În Quetta veţi fi preluat de prietenii mei, care vă vor duce cu avionul la Islamabad, de unde puteţi ajunge în Europa.

– E îngrozitor de departe! obiectă Malko.

– Aşa este, recunoscu mollahul, dar nu există nicio altă soluţie. Nu am relaţiile necesare pentru

drumul prin Jalalabad şi Khyber Pass. Sunt foarte multe posturi de control. În regiunea Kandahar suntem la noi acasă...

– Să admitem că este posibilă o astfel de călătorie, acceptă Malko. Mai sunt însă şi autorităţile pakistaneze... Nu am viză.

Zâmbetul reapăru pe chipul maulanei.

– Intrarea pe teritoriul pakistanez nu ridică nicio problemă. Apoi, graţie contactelor pe care le avem acolo, situaţia va fi rezolvată. Veţi putea lua avionul spre Islamabad cu un paşaport în regulă...

Malko era încă reticent, dar recunoscu *in petto* că era o soluţie viabilă. Maulana Kotak îl fixa cu un surâs angelic.

– Nu puteţi rămâne la Kabul, repetă el, NDS o să se dezlănţuie. Nu ştiu de *cine* v-aţi folosit, dar persoana în cauză nu e decât un executant. Dumneavoastră reprezentaţi legătura dintre Administraţia americană şi această tentativă de asasinat. O eventuală mărturisire este extrem de valoroasă pentru guvernul Karzai. Asta le-ar furniza un ascendent asupra americanilor. Prin urmare, nu trebuie să ajungeţi în mâinile lor...

Cunoscând metodele folosite de NDS, Malko ar fi avut puţine şanse de a păstra tăcerea.

Pentru a elimina o astfel de ipoteză dezagreabilă, întrebă:

– Concret, cum veţi proceda?

– Călătoria, îi explică clericul, va avea loc în mai multe etape. Mai întâi, ajungeţi în Ghazni,

unde avem o organizaţie importantă, iar de acolo vă îndreptaţi spre Kandahar.

– Mergeţi cu mine? întrebă Malko.

– Nu, din păcate, suspină maulana Kotak, dar o să vă dau o escortă: pe nepotul meu. Vorbeşte bine engleza şi o să vă păzească. Vă însoţeşte până la avionul către Islamabad. Alături de el, nu riscaţi nimic...

Părea că se gândise la toate amănuntele. În orice caz, Malko nu vedea nicio altă soluţie: fără maşină şi neavând unde să se ducă, viitorul lui la Kabul era extrem de sumbru.

– Când credeţi că aş putea pleca? întrebă el.

– Pregătirea călătoriei va dura două sau trei zile, îi explică maulana Kotak. Nu trebuie să ne asumăm niciun risc.

– Iar eu aştept aici?

– Nu, e imposibil. E prea periculos. Nepotul meu o să vă ducă într-un loc, nu departe de aici, unde nu riscaţi nimic. Îl sun chiar acum.

Scoase din buzunar două telefoane mobile, unul alb şi unul verde. Formă un număr pe cel verde. Urmă o conversaţie lungă în paştună.

– Ajunge aici în două ore, anunţă el. Până atunci, destindeţi-vă! Trebuie să primesc câţiva vizitatori, aşa că o să staţi în „anexă". Vă e foame?

Malko răspunse că nu. Ultimele evenimente îi tăiaseră pofta de mâncare. Nu dorea nimic altceva decât să se întindă şi să doarmă.

În siguranţă deplină.

*
* *

Nelson Berry parcurgea pe jos strada principală din cartierul Panjsad Famili, aflat în nordul Kabulului, acolo unde începeau „adevăratele" bidonville-uri, de pildă Postakacho, care nu avea nici măcar apă curentă.

Aici, în Khirkoma, era ceva mai decent: găseai apă şi curent electric, deşi furnizarea lor se întrerupea adesea. Casele modeste erau construite din chirpici sau cărămidă şi aveau acoperişuri plate, la fel ca în toate celelalte cartiere populare. Exista şi multă animaţie. Oamenii se cunoşteau între ei şi se întâlneau frecvent, cu mare tam-tam.

Se lăsa înserarea. Nelson Berry traversă fără grabă piaţa de păsări, unde negustorii îşi strângeau coliviile. Deşi săraci, numeroşi afgani cumpărau aceste mici gheme mătăsoase pe care le ţineau în nişte colivii minuscule.

Sud-africanul, dominat de o furie rece, nici nu băgă în seamă păsările. După ce apăsase trăgaciul puştii Degtyarev 41 şi simţise în umăr o zdruncinătură violentă, fusese satisfăcut să constate că ţinta lui – Mercedesul blindat al preşedintelui Karzai – explodase la 400 de metri distanţă. Calm, abandonase arma, coborâse scara de beton a imensului imobil în construcţie şi ajunsese apoi la maşina parcată lângă hotelul Shaheen.

Se simţise fericit: câştigase trei milioane de dolari.

Deschizând însă radioul din maşina de teren, aflase adevărul: trăsese asupra altei maşini, iar preşedintele Karzai era în viaţă... Pe moment, nici măcar nu se gândise la cele trei milioane de dolari care-i zburaseră de sub nas, nici la riscul asumat, ci doar la trădarea celui căruia îi dăduse zece mii de dolari ca să-i indice maşina „bună".

Un anume Sangi Guruk, un afgan care jurase pe Coran că spunea adevărul.

Nelson Berry uitase că minciuna făcuse mereu parte din fiinţa paştunilor. Evident că nu avusese de ales. Doar el îi putea indica în ce maşină se urcase Hamid Karzai.

Era un element indispensabil pentru comiterea atentatului.

Înaintând în tăcere pe strada îngustă şi noroioasă, Nelson Berry se uită în jur: nimic suspect, negustori ambulanţi, magazine luminate de lămpi cu acetilenă, câteva femei care purtau burka, bărbaţi care se întorceau de la lucru pe jos. Aici nu exista transport în comun.

Furia îi provoca un nod în stomac. Nu numai că Sangi Guruk îl escrocase, dar, pe deasupra, reprezenta acum un pericol mortal pentru el: era singurul care-l putea lega de tentativa de asasinat. În concluzie, trebuia neapărat să dispară... Evident că îşi asuma un risc dacă se ducea la el, dar era unul redus.

Era posibil ca Sangi Guruk să fi vorbit cu oamenii de la NDS pentru a-i întinde o capcană. Numai că asta ar fi însemnat să recunoască participarea la tentativa de atentat, lucru ce i-ar fi adus necazuri mari...

Pentru că nu-l prea ducea mintea, se gândise probabil că Nelson Berry intrase în panică şi o ştersese fără să-i mai ceară socoteală. De altfel, acesta nu era afgan şi, prin urmare, nu gândea ca un afgan.

Ceea ce nu ştia Sangi Guruk era faptul că, dorind să trăiască în Afganistan, Nelson Berry adoptase obiceiurile locului: răzbunarea trebuia să fie rapidă şi feroce, uneori disproporţionată. Aici, pentru 10 000 de afgani era împuşcată o familie întreagă, cu femei şi copii. Şi nimeni nu se gândea la consecinţe.

Nelson Berry se gândea la consecinţe, dar hotărâse să-l elimine pe singurul om care-i mai putea face rău. Se opri câteva clipe, aparent pentru a-şi aprinde o ţigară, dar mai ales pentru a cerceta împrejurimile; se afla aproape de casa lui Sangi Guruk. Nimeni la poartă, niciun suspect de pază. Sud-africanul trecu însă cu grijă prin faţa casei, îşi continuă drumul, apoi se întoarse.

Se lăsase întunericul şi nimeni nu-i acorda atenţie. Se apropie de uşa de lemn şi bătu. O dată, de două ori, de trei ori. În fine, o voce de femeie, înăbuşită de burka, strigă:

– Cine e?

– Am venit la Sangi, strigă la rândul său Nelson Berry.

– Nu s-a întors încă, răspunse femeia.

– Îl aştept, deschide!

Femeia întredeschise uşa, iar el se strecură înăuntru. O *khali*[1] veche răspândea o căldură plăcută, iar un covor din lână de capră acoperea podeaua primei încăperi. Femeia îi indică un fel de banchetă acoperită cu un covor uzat şi dispăru în fundul casei, unde se afla cea de-a doua soţie a lui Sangi Guruk. Dacă ar fi fost singură acasă, nu i-ar fi deschis lui Nelson Berry nici în ruptul capului: ar fi riscat să fie alungată. În fine, sud-africanul se aşeză şi îşi descheie vesta de piele pentru a elibera astfel tocul în care atârna vechiul Makarov cu amortizor. Nu ştia cât timp trebuia să aştepte, dar era pregătit să-şi petreacă noaptea în această casă. Nu avea niciun rost s-o întrebe pe femeie când urma să se întoarcă acasă soţul ei: habar n-avea.

Înmuiat de căldură, Nelson Berry nici nu-şi dădea seama cum trece timpul. Tresări atunci când auzi scârţâitul uşii. După câteva secunde, zări silueta „prietenului" său Sangi Guruk.

Afganul se opri brusc şi păru că vrea să facă stânga-mprejur. Înlemni însă atunci când văzu

[1] Sobă tradiţională cu lemne.

pistolul cu amortizor care ieşea de sub vesta de piele.

– Stai pe loc! îi porunci Nelson Berry. Nu crezi că trebuie să vorbim?

Sangi Guruk părea distrus, ochii săi bulbucaţi se roteau în toate părţile. Intrase în panică.

– Ai jurat pe Coran, spuse cu blândeţe Nelson Berry.

Afganul se făcu livid la faţă şi bolborosi:

– Am... M-am înşelat. Mi-a fost frică în ultimul moment. Îţi dau banii înapoi, n-am cheltuit nimic din ei.

– Asta e o idee bună! exclamă aproape vesel sud-africanul.

Sangi Guruk se grăbi să scoată de sub pat o cutie multicoloră pictată de mână, în care-şi păstra bunurile de preţ. O deschise cu o cheiţă atârnată pe lanţul pe care-l purta cu sine şi scoase la iveală un teanc de bancnote de o sută de dolari făcute sul.

– E aproape toată suma! declară el. N-am cheltuit nimic, voiam să-mi cumpăr un teren.

Nelson Berry dădu aprobator din cap.

– Ai dreptate, pământul e întotdeauna o investiţie bună.

Sangi Guruk se clătina pe picioare în mijlocul încăperii.

– E în regulă? întrebă el. Vreai ceai?

Credea sincer că scăpase. Apoi întâlni privirea

lui Nelson Berry şi înţelese că se înşela; fără să se ridice, sud-africanul întinse braţul, ţintind pieptul lui Sangi Guruk, şi apăsă trăgaciul pistolului Makarov.

Urmă o detunătură înfundată, apoi o a doua.

Sangi Guruk se prăbuşi. Nelson Berry întoarse capul spre perdeaua care separa camera de bucătărie. Nimeni nu auzise împuşcăturile; se ridică, traversă salonul şi dădu perdeaua la o parte.

Două femei sporovăiau în paştună, ascunse în spatele unor burka. Lângă ele, trei copii mici se jucau pe podea. Cel mai mare avea probabil vreo opt ani. Un băiat cu ochi întunecaţi.

Nelson Berry întinse braţul şi trase câte un glonţ în fiecare burka. Cele două femei se prăbuşiră, secerate, fără să scoată un sunet.

Surprinşi, cei trei copii încetară să se mai joace, îl priviră pe Nelson Berry cu ochii lor mari şi negri, iar cel mai mare începu să plângă.

Nelson Berry nu ezită şi trase de sus în jos un glonţ care-i traversă craniul şi se opri undeva în piept. Ceilalţi doi copii se uitau uimiţi la el. Nelson Berry se retrase şi perdeaua căzu la loc. Nu omorâse copilul din cruzime, ci pur şi simplu pentru că era destul de mare ca să le povestească poliţiştilor că un *„haridji"*[2] îi omorâse mama.

---

[2] Un străin.

Nelson Berry ieşi pe unde intrase şi porni cu paşi mari spre maşina parcată cu un kilometru mai jos, pe un teren viran care servea pe post de parcare neamenajată. Era încă furios, dar se simţea uşurat: acum nimeni nu mai putea ajunge la el.

Maşina era la locul ei.

A doua zi dimineaţa urma să plece din Kabul pentru a asista la o importantă livrare de droguri în Logar. Se afla sub protecţia unui mare traficant pakistanez legat de clanul Karzai. Avea să fie plecat o săptămână, timp în care lucrurile urmau să revină la normal...

Urcă în maşină şi deschise telefonul mobil. Niciun apel de la Malko Linge: era un om prudent. Probabil că se refugiase în hotelul Ariana şi nu prea avea de ce să se teamă. Dinspre partea asta era liniştit. Mai rămâneau doar cele trei milioane de dolari evaporate definitiv.

Asta era cea mai mare durere a sa.

CAPITOLUL III

La NDS rămăseseră luminate mai multe ferestre. Agenţia de securitate avea ca misiune imperativă găsirea cu orice preţ a celor vinovaţi de atentatul pus la cale împotriva preşedintelui Karzai. Întors de la Lashkar Gah, acesta căzuse pradă unei furii turbate, amestecată cu nelinişte. Celor care-i acuzau pe talibani le replicase:

– Nu sunt ei, simt asta!

Incertitudinea îl măcina pe dinăuntru. Dacă nu talibanii erau autorii, atunci nu puteau fi decât americanii. Asta însemna o serioasă escaladare a conflictului. Aşa că îl convocase pe Parviz Bamyan, cel care fusese însărcinat cu coordonarea anchetei. După ce fusese anunţat, acesta înaintă în încăpere frânt în două, până ajunse la scaunul indicat de preşedinte.

– Ai vreo noutate? întrebă acesta.

– Poate, răspunse prudent şeful NDS-ului. Cercetarea armei n-a dus nicăieri, dar examinând cu atenţie rapoartele filajului şi ale ascultărilor, am descoperit că agentul CIA Malko Linge a luat legătura cu un sud-african stabilit la Kabul, Nelson Berry. Un fost mercenar ajuns proprietarul unei agenţii de securitate. A mai lucrat de

câteva ori pentru CIA şi ştim că are o situaţie financiară dificilă.

– L-ai arestat? lătră preşedintele.

– Nu. Când am ajuns la el, plecase deja împreună cu şoferul său, un afgan pe nume Darius.

– Unde?

– Angajaţii lui au spus că a plecat la Logar pentru câteva zile. Nu ştiau de ce. Am făcut o percheziţie, dar n-am găsit nimic legat de atentat. Toţi oamenii prezenţi sunt acum interogaţi.

După câteva unghii smulse probabil că-şi vor aminti anumite detalii interesante...

– E o pistă fragilă, se corectă Parviz Bamyan. N-avem nimic concret.

– E o pistă *bună*, îi reteză vorba preşedintele Karzai. Aţi pus mâna pe acest Malko Linge?

– A plecat azi-dimineaţă de la hotelul Serena şi nu s-a mai întors. Avem câţiva oameni la faţa locului.

– Trebuie arestat, tună Hamid Karzai. Găsiţi-l şi pe sud-african. Confruntaţi-i pe aceşti doi oameni. Nu slăbiţi supravegherea! Vreau să văd rezultate.

– O să fac tot posibilul, îl asigură Parviz Bamyan.

Se retrase de-a-ndăratelea, de parcă ar fi vrut să se ferească de furia preşedintelui.

Începu să se întrebe dacă nu cumva Nelson Berry fusese trăgătorul. Avea profilul potrivit

şi era înregistrat ca lunetist... Numai că sud-africanul nu era decât un mercenar. Dacă trăsese asupra preşedintelui Karzai, nu făcuse asta decât „la comandă".

O comandă venită poate din partea lui Malko Linge. Prin urmare, pe el trebuia să-l găsească cu orice preţ. Parviz Bamyan era sigur că nu plecase din Kabul cu avionul. Îi ameninţase pe angajaţii de la Imigrări cu pedepse atât de groaznice în cazul în care, pentru un motiv oarecare, ar fi închis ochii, încât nimeni n-ar fi îndrăznit să nu-i dea ascultare...

Toate locurile în care Malko Linge ar fi putut să se refugieze se aflau acum sub supraveghere. Posturile de control de la ieşirile din oraş fuseseră şi ele alertate.

Pe de altă parte, era greu pentru un străin să se deplaseze pe şosea. Riscul era chiar mai mare decât cel de a rămâne la Kabul.

Mai rămânea o singură posibilitate: să se fi refugiat în localurile deţinute de CIA.

Întors la NDS, Parviz Bamyan îl sună pe ministrul de interne. Numai el putea interveni pe lângă Warren Muffet, şeful staţiei CIA din Kabul, pentru a lămuri lucrurile. Trebuia măcar să se ştie că Malko Linge intrase în colimatorul oamenilor de la NDS.

Asta i-ar mai fi domolit pe binevoitori...

*

* *

Uşa biroului maulanei Musa Kotak se deschise şi apăru un tânăr cu barbă, turban şi nişte ochelari cu rame subţiri de baga. Ţinea în braţe o pelerină cafenie şi un turban.

Malko se trezi faţă-n faţă cu nepotul fostului ministru al Protecţiei Virtuţii şi Combaterii Viciului.

Aşteptarea fusese mai lungă decât prevăzuse Malko. Era aproape ora nouă seara, iar maulana Musa Kotak plecase acasă.

Tânărul se duse direct la Malko.

– Sunt Nadir, îl anunţă el în engleză, nepotul mollahului. Am primit sarcina să mă ocup de dumneavoastră. Jur pe Allah că voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă protejez.

Engleza lui era cam bolovănoasă, dar foarte uşor de înţeles.

– Mulţumesc, spuse Malko. Ce trebuie să fac?

– O să vă duc într-un loc sigur unde vă puteţi odihni înainte de plecare. E o casă care ne aparţine. Mai întâi, îmbrăcaţi asta, e mai bine să treceţi neobservat!

Îi întinse lunga pelerină cafenie, care-i ajungea până la glezne, şi turbanul. Malko îşi scoase haina pentru a îmbrăca noua vestimentaţie. Deveni astfel un afgan obişnuit.

– Să mergem! spuse Nadir.

Traversară grădina moscheii şi ieşiră pe bulevardul Wazir Akbar Khan. Era deja întuneric, iar până la mica fundătură mărginită de case din piatră, cu acoperişuri de paie, întâlniră foarte puţină lume. Nadir se opri în faţa uneia dintre ele şi răsuci cheia în broască.

Pe Malko îl surprinse plăcut senzaţia de căldură din interior. Soba tradiţională funcţiona la capacitate maximă. Îşi scoase hainele de împrumut şi se uită în jur. O scară de lemn ducea la etaj.

– Sus există o cameră, îi explică Nadir. O femeie o să vină să gătească. Bineînţeles că e vorba de bucătărie afgană, dar se descurcă destul de bine. Nu vă mişcaţi de aici, nu ieşiţi afară şi, mai ales, nu telefonaţi nimănui!

– De ce? întrebă uimit Malko.

– Pentru că NDS ascultă totul. Are posibilitatea de a localiza un telefon mobil şi vă cunoaşte cu siguranţă numărul. Mă întorc mâine. Aveţi nevoie de ceva?

– Nu, nu cred, răspunse Malko.

După plecarea lui Nadir, urcă în camera la fel de bine încălzită. Inspectă mai întâi baia minusculă cu duş şi un boiler rusesc antediluvian, apoi se întinse pe un pat foarte jos. Avea de toate, mai puţin un aparat de ras: evident că talibanii nu se bărbiereau...

Greutatea care-i apăsa glezna dreaptă îi aminti că singurul echipament de supraviețuire care-i rămăsese era pistolul primit de la Nelson Berry și vârât acum în tocul G.K.

Brusc, mai realiză și altceva: de când plecase de la Serena nu mai primise niciun telefon, de parcă ar fi dispărut din rândul celor vii. Asta îl șocă într-o oarecare măsură...

Ce făceau cei care-l trimiseseră în această capcană mortală în care căzuse grație presupușilor dușmani ai americanilor, talibanii?

*

* *

– Președintele e foarte preocupat de problema Afganistanului, declară John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate al Casei Albe.

– Mă îndoiesc, zise Clayton Luger, care stătea într-un fotoliu de piele dintr-o încăpere de la etajul doi din East Wing, o aripă a Casei Albe, supranumită „The Tank". Izolată fonic și la adăpost de orice fel de ascultări. Acolo aveau loc cele mai secrete conversații.

Un înger trecu.

Cu două zile înainte, prin intermediul lui Malko, încercaseră să-l ucidă pe președintele Afganistanului. Grație legăturilor sale cu americanii, *era imposibil* ca Hamid Karzai să nu afle

că o anumită persoană de la Casa Albă dăduse undă verde acestei tentative de eliminare. Având în vedere tensiunile dintre preşedintele afgan şi americani, dezamorsarea acestei bombe era indispensabilă. Ambasadorul afgan la Washington ceruse o audienţă la preşedintele Obama pentru a-i transmite un mesaj personal din partea lui Hamid Karzai. Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Clayton Luger, John Mulligan precizează imediat:

– Am avut o întrevedere cu preşedintele. Am convenit împreună calea de urmat. Preşedintele îi va explica ambasadorului că anumite „rogue elements"[1] au pus la cale atentatul împotriva lui Hamid Karzai şi că noi le-am contracarat. Aşa cum poate confirma şi prietenul lui, Mark Spider.

– Din păcate, atentatul a avut loc! remarcă Clayton Luger.

– Aşa este, recunoscu John Mulligan. O să-i spunem că acţiunea „era deja pornită" şi că noi n-am putut face nimic; o să ne creadă sau nu, dar asta e singura soluţie. O să facem concesii într-o altă direcţie. De exemplu, numărul soldaţilor rămaşi pe loc după 2014...

John Mulligan clătină din cap.

– Ştii foarte bine că, dacă nu obţinem imunitatea juridică pentru trupele care rămân pe loc,

[1] Elemente incontrolabile.

Congresul nu va mai lăsa un singur soldat în Afganistan.

– Ştiu, replică Clayton Luger, dar în cazul ăsta nu mai e problema noastră.

Cei doi bărbaţi se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru.

John Mulligan formulă întrebarea:

– Ai vreo veste de la Malko?

– Niciuna, mărturisi Clayton Luger. Nu m-a sunat, nici eu nu l-am sunat, iar staţia din Kabul nu ştie nimic despre el. După atentatul eşuat, a dispărut pur şi simplu.

– Crezi că a reuşit să plece din Kabul?

Şeful CIA-ului clătină din cap.

– Dacă ar fi făcut-o şi s-ar afla acum într-un loc sigur, ar fi dat un semn de viaţă. Nu ştim însă ce s-a petrecut în realitate la Kabul. Cu siguranţă că nu Malko a tras, probabil că Nelson Berry a fost trăgătorul. Nici el n-a dat niciun semn de viaţă, dar am dezactivat *voice server*-ul prin care mă putea contacta. E mai puţin important. Nu are nicio legătură directă cu noi. Însă nu la fel stau lucrurile cu Malko...

Un înger trecu, stingher, ascunzându-şi capul sub aripi.

– Malko este o *liability*[2], enunţă grav John Mulligan. Trebuie să ştim *neapărat* unde se află.

---

[2] Problemă.

Evident că Malko era singura legătură directă între americani şi atentat.

– Ai posibilitatea să afli dacă se găseşte în ghearele NDS-ului? întrebă John Mulligan.

– O să încerc prin intermediul staţiei din Kabul, dar nu avem nicio garanţie, răspunse Clayton Luger. Doar n-or să-l strige de pe acoperişuri.

– Imaginează-ţi că-l prind şi-l fac să mărturisească, oftă John Mulligan. O să intrăm în rahat în faţa lui Karzai.

– Malko este un şef de misiune de primă clasă, constată Clayton Luger. Probabil că a găsit o modalitate să se ascundă. Nu am nicio îndoială că o să dea un semn de viaţă.

– Să te audă Dumnezeu! suspină John Mulligan. Lovitura asta a fost o nebunie.

Se lăsă o tăcere grea...

Ca şi cum ar fi vorbit singur, John Mulligan exclamă:

– Ce o să spun acum o să pară oribil, dar aş fi fost mai liniştit dacă Malko era mort.

Clayton Luger nici nu clipi.

– *Este* într-adevăr oribil, confirmă el, dar vă înţeleg. O mărturisire din partea lui i-ar da apă la moară lui Karzai. Dumnezeu să-l aibă în pază! Malko e un tip de treabă şi a fost întotdeauna fidel Agenţiei.

Cei doi bărbaţi se priviră: ştiau că, în faţa Raţiunii de Stat, viaţa unui om nu valora prea

mult. Istoria e plină de exemple. Sigur, „sacrificații" erau apoi reabilitați.

Însă doar postum.

John Mulligan se ridică.

– Așteaptă până mâine și încearcă să-l suni, spuse el. Trebuie să știm.

– O să pregătesc ceva începând din Austria, promise Clayton Luger. Fără niciun risc pentru noi.

– Sper să dai de el! exclamă John Mulligan.

Clayton Luger nu răspunse. Știa că consilierul pe probleme de securitate gândea exact contrariul.

Mort, Malko ar fi fost un erou. Viu, era o *liability*.

CAPITOLUL IV

Malko se uita la ploaia de-afară printr-un fel de răsuflătoare care lumina camera. Noroiul de pe străzile lăturalnice se transformase într-o băltoacă murdară.

Două zile de inactivitate şi de angoasă. Avea impresia că se află pe o altă planetă. Dimineaţa şi seara, o umbră într-o burka albastră intra la parter şi se ocupa de bucătărie. Dimineaţa, îi pregătea ceai şi plăcintă cu miere şi unt rânced, ori un fel de iaurt.

Seara era rezervată pentru *palau*, orez condimentat cu câteva bucăţi de carne de miel, sau *chelow-kebab*, plat ca o scândură, tot cu orez, dar şi cu fructe.

Femeia nu i se adresa niciodată. De altfel, mai mult ca sigur că nici nu vorbea engleza.

Nadir, nepotul maulanei Kotak, nu mai dăduse niciun semn de viaţă; Malko începuse să se plictisească, dar nu avea de ales. Ştia că fusese dat în urmărire la Kabul.

Ca să mai treacă timpul, visa cu ochii deschişi. Nu avea nici măcar un televizor ori un radio. Era complet rupt de lume. Evident că era în siguranţă şi probabil că oamenii de la NDS se întrebau unde se ascunsese. Până la urmă, de-abia aştepta

să plece din Kabul, chiar dacă riscurile erau considerabile.

Soneria telefonului îl făcu să tresară.

Nu-l mai sunase nimeni de două zile. Se uită la numărul afişat şi inima începu să-i bată mai repede: 0043.6648303905.

Numărul Alexandrei.

Era atât de uimit, încât lăsă telefonul să sune în continuare.

Alexandra nu-l căuta niciodată atunci când se afla în misiune. Era o regulă de fier.

Într-un final, îşi veni în fire şi puse mâna pe telefon.

– *Putzi*?

Nu se auzea prea bine, dar, printre pârâituri, o voce de bărbat întrebă:

– Malko?

– Da, eu sunt, răspunse Malko. Cu cine vorbesc?

– Suntem îngrijoraţi, zise necunoscutul, nu mai ştim nimic despre tine.

Înţelese instantaneu: CIA pusese la cale această convorbire, folosind telefonul Alexandrei. Sau doar numărul ei... Într-un fel, asta făcu să-i mai vină inima la loc: nu fusese complet abandonat...

– Sunt bine, spuse el.

– Crezi că te poţi întoarce curând? întrebă necunoscutul cu voce plată. Unde eşti?

– Sunt încă la Kabul, dar nu în acelaşi loc.

Nu voia să întindă prea mult discuţia la telefon. Urmă o tăcere lungă, apoi necunoscutul puse capăt convorbirii.

– Bine, zise el, te mai sun.

Mesajul era clar: Malko nu trebuia să telefoneze la Langley sau la Casa Albă.

Se uită multă vreme la telefonul mobil care tăcu din nou. I-ar fi plăcut să vorbească cu Alexandra, dar convorbirea de adineauri fusese aranjată fără ştirea ei, era sigur de asta. Agenţia avea prin dosarele ei numărul de telefon al logodnicei sale. Malko se întinse pe pat şi reîncepu să viseze cu ochii deschişi. Cei de la CIA îşi făceau griji. Probabil pentru el, dar mai ales pentru ei. Aflat la Kabul, Malko era o adevărată bombă cu ceas: reprezenta legătura dintre tentativa de eliminare a lui Karzai şi americani. Îşi spuse că, dacă nu ar fi răspuns, probabil că Agenţia ar fi fost mai liniştită.

Văzând însă numărul Alexandrei, nu rezistase tentaţiei.

Auzi un zgomot care venea de jos şi crezu că sosise burka albastră, dar treptele de lemn începură să scârţâie sub greutatea unor paşi. După câteva clipe îşi făcu apariţia Nadir, nepotul maulanei Kotak. Avea braţele încărcate cu daruri şi le aruncă pe pat.

Un veşmânt afgan cu turban, pantofi şi o pelerină brună.

– Plecăm mâine dimineaţă la ora şase! îl anunţă el. Vin eu să vă iau.

*

* *

– Unde mergem? întrebă Malko.

– La Ghazni. Este prima etapă a călătoriei.

Ghazni era un oraş aflat la sud de Kabul, cam la 150 de kilometri distanţă, unul dintre cele mai puternice centre ale talibanilor.

– Cum ajungem acolo?

– Luăm un taxi care pleacă din cartierele aflate în vestul oraşului.

– Nu riscăm nimic la posturile de control?

Nepotul maulanei zâmbi uşor.

– Nu. Taxiurile parcurg regulat acest traseu. Soldaţii care se ocupă de maşini ştiu asta şi nu le mai controlează. Nu vor să aibă probleme. Nici măcar nu-şi vor da seama că sunteţi străin. Graţie hainelor şi turbanului, veţi trece neobservat. În Ghazni vom fi întâmpinaţi de un văr care se va ocupa în continuare de călătoria dumneavoastră. Acum vă las.

*

* *

John Mulligan contempla e-mailul trimis de Clayton Luger! Malko era viu şi se afla la Kabul...

Se simţea deopotrivă liniştit, deoarece îl simpatiza pe Malko, dar şi îngrijorat. Oare cum avea să supravieţuiască Malko la Kabul?

Care erau riscurile de a fi prins?

Decise să aştepte şi să se roage.

*

* *

Parviz Bamyan era convins că Malko reuşise să plece din oraş sau găsise o ascunzătoare sigură.

Nici Nelson Berry nu era de găsit. Nu se punea problema să-l caute în Logar. Interogarea angajaţilor lui nu avusese niciun rezultat.

Maureen Kieffer lucra, ca de obicei. Supravegherea ei era constantă.

Staţia CIA nu avusese niciun contact cu Malko, de parcă acesta s-ar fi evaporat.

Retras în palatul său, preşedintele Karzai fusese cuprins de un acces de furie atunci când aflase că anchetarea atentatului nu avansa deloc. La ordinul său, măsurile de securitate fuseseră întărite peste tot în oraş, iar spionii NDS-ului scotoceau în permanenţă restaurantele şi cele câteva case de oaspeţi frecventate de expatriaţi.

Fără niciun rezultat.

Încă nu fusese exploatat un element nou comunicat de poliţia din Kabul. A doua zi după atentatul ratat, Sangi Guruk, unul dintre angajaţii palatului prezidenţial, care se ocupa de parcul de

maşini al lui Karzai, fusese ucis în locuinţa sa dintr-un cartier mărginaş, împreună cu cele două soţii şi unul dintre copii.

Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. Poliţia credea că fusese folosită o armă cu amortizor.

Nu era vorba nici de jaf, nici de răzbunare, iar Parviz Bamyan bănuia că acest asasinat era legat de atentatul împotriva preşedintelui.

De fapt, cel care trăsese asupra preşedintelui avusese nevoie de informaţii despre organizarea convoiului de maşini. Era posibil ca bărbatul asasinat să le fi furnizat. Probabil că acesta a fost motivul uciderii sale.

Dar cine să fi făcut toate astea?

Şeful NDS-ului nu-l vedea pe Malko aventurându-se într-un asemenea cartier de la periferie. Prin urmare, era vorba de cel care trăsese asupra Mercedesului prezidenţial. Neidentificat deocamdată, chiar dacă plutea o anumită bănuială asupra fostului mercenar Nelson Berry. Însă acesta dispăruse. Supravegherea „*poppy palace*-ului" său nu dusese la niciun rezultat.

*

* *

Petrecerea era în toi.

În casa lui Baber Khan Sahel nu erau decât bărbaţi. Şi foarte mulţi tineri: cântăreţi care dansau pentru oaspeţii de marcă pentru a-i distra. Împopoţonaţi ca nişte femei, cu brăţări din ţechini

la glezne şi la încheieturile mâinilor, îmbrăcaţi în culori ţipătoare, ţopăiau în ritmul muzicii executate de o mică orchestră de tamburine pentru invitaţii stăpânului casei, Baber Khan Sahel, unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri din Pul-i-Alam, o aşezare urbană importantă din provincia Logar.

Motivul petrecerii era faptul că Baber Kahn Sahel tocmai cumpărase de la fermieri o importantă cantitate de mac dorită şi de alţi traficanţi ale căror laboratoare se întindeau de-a lungul frontierei pakistaneze. De fapt, substanţele chimice necesare pentru transformarea macului în heroină proveneau din Pakistan. Uneori, aceste tranzacţii sfârşeau prost din cauza lăcomiei participanţilor.

Baber Khan Sahel îl chemase de la Kabul pe Nelson Berry pentru a se asigura că lucrurile aveau să se desfăşoare în linişte. El şi cei doi acoliţi ai săi, Rufus şi Willie, erau nişte profesionişti care nu puteau fi cumpăraţi sau intimidaţi. Armele lor erau suficiente pentru ca traficanţii hrăpăreţi să fie cuminţi ca nişte mieluşei. Evident că în rândul asistenţei se aflau şi doi reprezentanţi ai comandantului local al talibanilor, care urmau să primească şi ei o cotă-parte din acest trafic fructuos.

Astfel, nota dominantă a adunării era euforia. Casa era păzită în exterior de santinelele lui

Baber Khan Sahel şi nimeni n-ar fi îndrăznit să se infiltreze în mijlocul acestei petreceri de familie...

Stăpânul casei le dădu un ordin tinerilor dansatori care, docili, se urcară pe masă pentru a-şi continua dansul în sunetul tamburinelor.

Unul dintre ei îşi etală măiestria în faţa sud-africanului tolănit pe o banchetă acoperită de perne. Imediat, Nelson Berry începu să bată din palme în ritmul ondulărilor tânărului dansator. Flatat de atenţia venită din partea acestui *haridji*, băiatul se dezlănţui de-a binelea, zăngănindu-şi ţechinii. Ochii lui erau machiaţi cu fard, iar membrele delicate confereau mişcărilor sale un fel de graţie feminină. În Afganistan se spune că femeile sunt făcute pentru a naşte copii, iar tinerii pentru plăcere.

De altfel, ochii celor din asistenţă începuseră să strălucească. Deşi doar Nelson Berry bea cu discreţie alcool, bărbaţii ghemuiţi în jurul mesei nu-şi ascundeau starea de excitaţie.

Discret, reprezentanţii comandantului taliban se făcură nevăzuţi. Fără tragere de inimă.

Tânărul care dansa tot mai mult pentru Nelson Berry, unduindu-şi şoldurile ca o femeie şi împingându-şi pântecul înainte, îi arunca sud-africanului ocheade extrem de explicite.

Nelson Berry începu şi el să simtă cum i se trezesc simţurile; în Afganistan era practic imposibil să găseşti femei, dar exista o adevărată

pletoră de băieţi tineri extrem de docili. Sigur că nu este chiar corect din punct de vedere politic să spunem asta, dar în toate satele aveau loc astfel de petreceri, mollahii fiind uneori organizatorii lor. Violarea unei femei era un delict pasibil de pedeapsa cu moartea, dar sodomizarea unui adolescent nu reprezenta un păcat capital... La urma urmei, o astfel de faptă nu putea avea nicio consecinţă.

Cei trei membri ai orchestrei atacară un ultim acord.

Urmă un adevărat vacarm.

Anumiţi musafiri se retraseră din diverse motive. Alţii îi ajutară pe tinerii dansatori să coboare de pe podiumul improvizat. Baber Khan Sahel nici nu trebui să facă vreun gest. Unul dintre tineri sări cu supleţe pe podea şi veni să se ghemuiască în faţa lui. Dansatorul care-l „aprinsese" pe Nelson Berry procedă la fel şi se aşeză lângă sud-african, privindu-l galeş. Ştia foarte bine ce-l aştepta.

Foarte rapid, toţi adulţii cu turban şi barbă îşi găsiră partenerul. Încăperea nu era luminată decât de nişte lumânări groase de seu rău mirositoare.

Nelson Berry şi tânărul dansator schimbară o privire fugitivă. Cuvintele erau de prisos. Calm, sud-africanul se ridică şi-l luă pe adolescent de mână, trăgându-l după el spre camera pe care i-o pusese la dispoziţie Baber Khan Sahel.

Era extrem de simplă: un *charpoi*[1] acoperit de o cuvertură, cârlige înfipte în zid pentru haine şi o tavă de aramă pe un trepied.

Tânărul se instală din proprie iniţiativă pe pat, aşezându-se turceşte.

Nelson Berry îl abandonă câteva clipe pentru a ridica oblonul, aruncând o privire afară, la maşina de teren parcată în curte. Darius, şoferul, îşi încropise un culcuş în spatele ei şi dormea acolo pentru a păzi geanta de piele în care se aflau 500 000 de dolari. Bani de existenţa cărora nu ştia nimeni.

Ceea ce era mai bine.

Sud-africanul trase la loc oblonul şi se întinse şi el pe pat. Nu trebui să aştepte prea mult.

Tânărul dansator îşi strecură mâna mică şi abilă în deschizătura cămăşii, atingându-i rapid pieptul, apoi mameloanele. Cu o delicateţe feminină.

Nelson Berry închise ochii de plăcere şi începu să se gândească intens la una dintre chelneriţele rusoaice de la restaurantul Boccaccio din Kabul, care-şi vindea uneori farmecele pentru 5 000 de afgani.

Cu delicateţe, tânărul dansator reuşi să-i descheie nasturii cămăşii. Gura lui luă locul

[1] Pat.

mâinilor, iar Nelson Berry simţi cum un val de sânge se îndreaptă spre partea de jos a pântecului. Se gândi din nou la Elena, târfa de la Boccaccio, şi la dosul ei minunat. În acelaşi timp, mâna lui dreaptă începu să exploreze trupul tânărului dansator, descoperind nişte fese rotunde şi ferme care-l excitară imediat.

Cunoscându-şi îndatoririle, dansatorul parcurse cu buzele trupul musculos al sud-africanului, deschizându-i apoi fermoarul pantalonilor de pânză; se opri câteva clipe să contemple umflătura impozantă de sub chiloţii roşii, apoi dădu încet la o parte elasticul şi eliberă sexul erect.

În momentul acela, ridică privirea, căutând ochii lui Nelson Berry. Cu un gest sec, acesta îl prinse de ceafă şi-i aplecă faţa spre sexul său.

Nu-i plăceau familiarităţile deplasate.

Tânărul de-abia mai avu timp să deschidă gura în care se înfipse sexul întărit.

Nelson Berry scoase un suspin de încântare.

În cele din urmă, era la fel de priceput ca Elena.

Întins pe spate, începu să smulgă hainele de pe tânărul dansator, descoperind un trup fin, aproape slab, cu coapse subţiri şi un tors prin care se vedeau coastele.

Sud-africanul nu avea de ales. Mâna lui porni spre sexul tânărului, apucându-l viguros şi începând să-l masturbeze, lucru care, în cazul lui, indica un anumit simţ al dreptăţii.

O vreme, se ocupară de sarcinile care le reveneau.

Nelson Berry îşi spuse că tânărul sugea la fel de bine cum dansa. Începu să-şi împingă pântecul în gol, simţind cum urcă seva.

Îşi strecură o mână între fesele partenerului şi-şi înfipse sec între ele un deget: un fel de explorare preliminară. Tânărul dansator tresări. Bunăvoinţa sa nu-i putea compensa tinereţea. Nelson Berry înţelese că, dacă voia să aibă parte de plăcere, trebuia să ajute puţin natura.

Se smulse din acea mângâiere delicioasă şi se aplecă în afara patului, trăgând spre el tava de aramă pe care se afla un rest de unt rânced rămas de la prânz.

Aşezat pe burtă, tânărul dansator se lăsă în voia lui. Îşi depărtă singur fesele pentru a-i permite sud-africanului să-şi poziţioneze sexul.

Acesta îşi ajustă cu grijă tirul. Simţind că sexul său tare ca piatra era aşezat în locul potrivit, scoase un mic oftat şi se lăsă cu toată greutatea peste tânărul partener.

Lubrifiat cu ajutorul untului, sfincterul rezistă câteva fracţiuni de secundă, apoi sexul dur se înfipse între fesele tânărului dansator.

Acesta scoase un urlet atroce şi, instantaneu, Nelson Berry îi acoperi gura cu mâna. Împinse încă o dată pentru a se înfige mai bine în orificiul strâmt. Simţea cum sângele îi pulsează în tâmple:

senzaţia de strangulare era minunată. Tânărul încă mai dădea semne că vrea să ţipe. Nelson Berry încercă şi mai tare să-l reducă la tăcere: n-avea chef să-şi piardă reputaţia.

Apoi, pentru că era extrem de plăcut, totul se petrecu rapid...

După câteva mişcări, Nelson Berry simţi cum îi ţâşneşte seva şi rămase lipit de micile fese rotunde. Golit şi fericit.

Tânărul dansator, năucit de durere, nu se mai mişca.

Ţipă atunci când masivul sud-african se smulse din el şi se prăbuşi pe spate.

Nelson Berry îşi strecură mâna în buzunar, scoase din el o bancnotă de 1 000 de afgani şi o făcu ghemotoc în mâna tânărului sodomizat.

– Acum, cară-te! zise el în dari.

Tânărul dansator nu se lăsă rugat. Cu hainele într-o mână şi cu bancnota de 1 000 de afgani în cealaltă, se făcu nevăzut fără un cuvânt.

Nu schimbaseră nicio vorbă, dar ce rost ar fi avut? Aparţineau unor lumi diferite.

Rămas singur, Nelson Berry începu să se gândească. Efectul plăcerii dispăru acoperit de norii negri ai grijilor care îşi făcură apariţia. Nu putea rămâne în Logar pentru totdeauna. Trebuia să se întoarcă la Kabul.

Acolo unde Karzai era încă preşedinte şi unde risca să fie bănuit. Îi cunoştea pe afgani: chiar şi

fără să existe o dovadă, era posibil să se trezească într-o celulă de la NDS.

Se gândi la Malko, neştiind ce se întâmplase cu el. Dacă austriacul căzuse în mâinile NDS-ului, viitorul lui Nelson Berry era grav compromis.

Fără să-şi dea seama, adormi.

*

* *

Malko reuşi să se costumeze. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa. Îmbrăcase peste hainele europene o *camiz-charouar*, păstrând tocul GK cu pistolul rusesc.

Cu turbanul pe cap, nimeni n-avea să-i acorde vreo atenţie. Mulţi afgani aveau pielea aproape albă. Auzi cum se deschide uşa de jos şi coborî scara. Nadir îl examină rapid şi zâmbi aprobator.

– Perfect, nimeni n-o să vă remarce dacă staţi pe bancheta din spate a unui taxi.

Malko îl urmă după ce înghiţi un ceai cald şi o plăcintă. O Toyota Corolla veche, cu un bărbos la volan, aştepta în faţa porţii.

Urcară în spate şi porniră spre sud-vest pe străzile încă pustii. Ceva mai târziu, ajunseră la un mare bulevard desfundat care se îndrepta spre munţi. Treptat, circulaţia deveni mai intensă, alimentată de străzile adiacente.

– Peste o oră, în zona asta n-o să se mai poată circula, comentă Nadir.

După o jumătate de oră, ajunseră la periferia Kabulului. O mare şosea rectilinie se îndrepta spre munţii înzăpeziţi ce păreau să se depărteze pe măsură ce înaintau. Aproape că intraseră în zona rurală. Şoseaua avea sens unic, dar multe vehicule se deplasau pe contrasens, profitând de indiferenţa generală.

– Ne apropiem, spuse nepotul maulanei Kotak.

Şoferul încetini şi pătrunse într-o mare benzinărie de pe partea dreaptă a drumului. În afară de vehiculele oprite pentru alimentare, vreo douăzeci de taxiuri galbene şi albastre staţionau în perimetrul benzinăriei şi prin împrejurimi.

– Toţi se duc la Ghazni, exclamă Nadir. Veniţi cu mine!

Coborâră din maşină. Imediat, un şofer de taxi îi interpelă în dari, iar Nadir traduse:

– Cere 300 de afgani de persoană şi spune că ne duce la destinaţie în două ore şi jumătate, că pneurile sunt bune, că el e şofer priceput...

Îşi continuară drumul până la un alt şir de taxiuri. Unul dintre şoferi ieşi din maşină şi veni în întâmpinarea lui Nadir. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi nepotul maulanei Kotak spuse:

– E unul dintre verii mei. Să mergem!

Trei minute mai târziu, se îndreptau spre munţi. Scaunele erau uzate şi suspensia inexistentă, dar

maşina mergea bine. Depăşea întruna camioanele şi microbuzele înţesate de lume. Malko începu să se destindă atunci când intrară pe primele serpentine ce duceau spre defileu.

– Nu există controale? întrebă el.

Nadir îl linişti atunci când trecură prin faţa unui post de control unde erau oprite anumite vehicule ce mergeau în direcţia Kabul.

– Nu în sensul ăsta. În plus, vărul meu e o persoană cunoscută. Nu-l deranjează nimeni.

Un val de ceaţă le încetini înaintarea. Se târau de-acum cu 30 de kilometri pe oră. În vârful pasului, trecură de-a lungul unui lung baraj militar: soldaţi bine înfofoliţi, un vechi BRB[2] rusesc şi câteva rulouri de sârmă ghimpată.

Opriseră un microbuz plin ochi şi acum îi interogau şi-i percheziţionau pe pasageri.

Taxiul lor înaintă până la şicană, iar şoferul schimbă câteva cuvinte cu un soldat.

Acesta îi făcu semn să treacă, după care începură să coboare în defileu.

Malko se simţi uşurat. Ieşise din Kabul!

Metoda talibană funcţionase.

– Nu mai există controale până la Ghazni, spuse Nadir.

*
* *

[2] Blindat.

Malko moţăia. Peisajul era monoton, iar drumul desfundat pe alocuri. Se opriră la un mic restaurant, unde mâncară plăcinte şi băură ceai. Treptat, temperatura începea să crească; Ghazni era situat mult mai jos decât Kabulul.

– Ajungem în douăzeci de minute, spuse Nadir.

Taxiul încetini brusc. Malko se aplecă în faţă pentru a vedea ce se întâmpla şi zări un grup de oameni care ocupa şoseaua. La început crezu că avusese loc un accident, apoi realiză că era vorba de vreo zece-doisprezece oameni înarmaţi cu puşti mitraliere Kalaşnikov, iar unul dintre ei ţinea pe umăr un RPG 7. Improvizaseră o şicană şi cercetau vehiculele.

Probabil talibani.

În ciuda escortei sale, Malko simţi un frison de-a lungul şirei spinării.

– Ce se-ntâmplă? întrebă el.

– Un baraj taliban, zise Nadir, care nu părea prea îngrijorat.

Înaintau la pas. Maşinile opreau câteva clipe, apoi îşi continuau drumul. Când le veni rândul, şoferul coborî geamul pentru a vorbi cu bărbosul fioros care executa controlul. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi bărbosul îşi strecură capul pe geam. Se retrase imediat şi-l interpelă furios pe şofer. Malko înţelese un singur cuvânt: *haridji*.

Trei minute mai târziu, taxiul era înconjurat de vreo şase indivizi ostili care-i obligară să tragă pe dreapta. Nadir începu o conversaţie tensionată cu şeful lor.

Ştirbi, hirsuţi, respingător de murdari, cu pieptul plin de încărcătoare, toţi îl fixau pe Malko cu un aer ameninţător.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Malko.

Nadir îşi întoarse spre el faţa un pic crispată.

– Un incident stupid. O patrulă de soldaţi australieni a omorât doi tineri din sat, crezând că sunt talibani. Sunt verii şi prietenii victimelor. Vor să se răzbune. Nu vă temeţi, le-am explicat cine sunt şi că vă aflaţi sub protecţia mea! În numele *pachtounwali*[3]. Dar sunt foarte nervoşi şi trebuie să mai discut cu ei.

Brusc, se auziră din depărtare alte ţipete. Câţiva bărbaţi înarmaţi scoteau un om dintr-o maşină, lovindu-l cu patul puştilor. Vociferau şi-l înjurau. Cu mâinile ridicate în aer, nefericitul încerca să dea explicaţii.

Unul dintre bărboşi, ceva mai surescitat decât ceilalţi, îl apostrofă îndelung şi, nici una, nici două, ridică pistolul mitralieră şi-l împuşcă în faţă, spulberându-i maxilarul inferior. Omul se prăbuşi la pământ într-un lac de sânge. Liniştit, asasinul îi mai trase o rafală în piept...

---

[3] Codul de onoare al paştunilor.

Nadir păli. Se întoarse spre Malko.

– Un ofiţer din ANA[4] în civil. Ăştia zic că era complicele Coaliţiei.

Lovindu-l cu picioarele, mai mulţi oameni împinseră cadavrul în şanţ. Malko începu să se neliniştească... Deşi nu băuseră pic de alcool, aceşti săteni se comportau ca nişte beţivi sadea.

Brusc, bărbosul cu ochi bulbucaţi care-l doborâse pe nefericitul ofiţer se postă în faţa lui Malko şi-l apostrofă violent în paştună. Nadir interveni imediat cu o voce blândă, reuşind parţial să-l calmeze. Dintr-odată, omul începu să ţipe din nou. Palid ca un mort, Nadir interveni iar atunci când bărbosul vru să-l înşface pe Malko de braţ şi să-l tragă după el. Urmă o nouă discuţie. Nadir reuşi iarăşi să calmeze spiritele şi se întoarse spre Malko.

– Spune că sunteţi spion...

Din ce în ce mai bine...

Ghemuit pe locul lui, şoferul urmărea scena.... Un bărbat mai în vârstă, cu turban, se desprinse din grup. Avea agăţată de umăr o veche puşcă Lee-Enfield, faţa îi era emaciată, iar prin barba stufoasă i se vedeau dinţii sparţi.

Nadir îşi duse mâna la inimă şi-l salută îndelung, purtând cu el o conversaţie pe un ton

---

[4] Armata Naţională Afgană.

mai calm. Malko văzu totuşi cum faţa lui se descompunea treptat.

– Ce se-ntâmplă? întrebă el.

– Este căpetenia satului, îi explică nepotul maulanei Kotak. El comandă aici. A decis să ţină o *Choura* cu bătrânii pentru a vă hotărî soarta. Sătenii sunt foarte porniţi: au murit doi oameni nevinovaţi.

– Soarta mea? se miră Malko. Ce vrea să spună cu asta?

Aproape toţi oamenii înarmaţi se adunaseră în jurul lor, făcând propuneri tot mai violente cu privire la persoana lui Malko.

– Ce spun? întrebă acesta.

– Unii sunt de părere să fiţi lăsat în pace, alţii vor să vă răpească şi să vă vândă talibanilor. Mai sunt şi unii care vor să răzbune moartea celor doi băieţi asasinaţi de australieni.

– Cum?

– Omorându-vă.

CAPITOLUL V

Pe Malko îl cuprinse mai întâi o ciudată stare de detaşare. Îi trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama că era vorba de viaţa *lui*... Se afla în inima Afganistanului, într-un loc căruia nu-i ştia nici măcar numele, printre nişte oameni cu care nu putea comunica şi care trăiau într-un alt univers.

Cu toate acestea, logica lor era implacabilă: nişte străini îi uciseseră pe doi dintre ai lor, iar acum trebuiau să se răzbune omorând, la rândul lor, un străin.

Întâmplarea făcea ca acel străin să fie Malko, deşi n-avea nimic de-a face cu „greşeala" regretabilă a soldaţilor australieni din ISAF[1].

Schimbă o privire cu Nadir. Tânărul cu ochelari părea copleşit.

– Ştiu că eşti taliban? întrebă Malko.

– Da, bineînţeles, admise nepotul maulanei Kotak cu o voce nesigură, dar puţin le pasă. Nu fac parte din clanul ori din satul lor. Sângele vărsat trebuie plătit cu sânge. Asta e tradiţia paştună.

---

[1] Coaliţia.

– Crezi că *Choura* asta mă poate condamna într-adevăr la moarte? mai întrebă Malko.

Nadir ezită mai întâi, apoi afirmă:

– O să vă apăr eu, explicându-le că vă aflaţi sub protecţia mollahului Omar. Este un om pe care-l respectă mult.

– Şi o să fie de ajuns?

– Sper că da, se bâlbâi tânărul afgan.

Cu alte cuvinte, îi cerea lui Malko să joace ruleta rusească.

Austriacul se uită în jur. Îmbulzeala de pe şosea dispăruse, iar maşinile începuseră să circule normal. Oamenii înarmaţi se îndreptau spre vehiculele lor cu intenţia să se întoarcă în sat şi să participe la *Choura* care urma să decidă soarta lui Malko.

Bătrânul ştirb, cu turban, se întoarse brusc spre ei şi începu să strige ceva.

– Ce spune? întrebă Malko.

– Că trebuie să mergem cu taxiul în spatele lor.

– Bun, conchise Malko, o să avem ocazia s-o ştergem. Nu trebuie decât să-i lăsăm s-o ia puţin înainte...

Situaţia părea să se amelioreze.

Se urcă în taxi, urmat de Nadir, care-i dădu şoferului câteva instrucţiuni. Înţelegând perfect situaţia, acesta rosti câteva cuvinte pe un ton rugător.

– Ne cere să-l plătim acum, îi explică Nadir.

Se părea că şoferul nu-şi făcea iluzii în ceea ce priveşte rezultatul *Chourei*...

În timp ce Nadir căuta banii, îl văzură pe cel mai surescitat dintre săteni, cel care-l ameninţase pe Malko, schimbând câteva cuvinte cu bătrânul cu turban. Apoi se îndreptă cu paşi mari spre taxiul lor.

Având în vedere atitudinea sa la fel de ostilă ca mai-nainte, Malko îşi spuse că aveau să voteze fără ezitare condamnarea lui la moarte... Măcar dacă australienii ar mai fi fost la faţa locului! Din păcate, probabil că se întorseseră la vehiculele lor blindate şi spălaseră putina.

Bărbosul fioros urcă în faţă, lângă şofer. Vârful ţevii Kalaşnikovului său atingea plafonul. Rosti câteva cuvinte la auzul cărora omul de lângă el păru îngrozit.

– Mergem în sat! traduse Nadir. E la patru kilometri de aici.

Adică nu aveau la dispoziţie mai mult de cinci minute pentru a lua o decizie. Pe urmă ar fost prea târziu.

Trecură pe lângă cadavrul ofiţerului asasinat şi aruncat în şanţ.

Sinistră prevestire.

Timp de două minute nu se întâmplă nimic. Defilară prin faţa lor peisajul neted, câteva stânci, nişte oi, un cioban. Rătăceau printr-un ţinut

necunoscut. Brusc, Malko se întoarse spre Nadir: tocmai luase o decizie.

– Nu trebuie să ajungem în sat, spuse el cu fermitate.

Tânărul afgan clătină din cap.

– Şi cum să procedăm? Şoferul ascultă de cel care ne însoţeşte. Nu faceţi nicio imprudenţă!

– Nu-ţi fie frică! îl asigură Malko.

Îşi lăsă mâna dreaptă să alunece de-a lungul piciorului drept până când degetele sale atinseră patul pistolului rusesc. Scoase arma din tocul GK, o puse pe genunchi şi, cu un gest rapid, trase chiulasa în spate, introducând un cartuş în cameră.

Nadir se uita la el împietrit.

Malko întinse braţul şi lipi ţeava pistolului de ceafa bărbosului, adresându-se apoi lui Nadir:

– Spune-i să nu facă vreo prostie şi să ne dea arma! Oprim maşina ca să poată coborî.

*

* *

Bărbosul tresări violent simţind răceala oţelului lipit de ceafa lui. Se întoarse cu un adevărat muget şi o expresie de furie întipărită pe faţa emaciată.

Mort de frică, şoferul taxiului frână şi opri fără să-i fi spus nimeni.

Bărbosul încercă febril să apuce Kalaşnikovul agăţat de umăr. Malko îi strigă lui Nadir:

– Spune-i să se calmeze! Nu vreau să-l omor.

Nadir bolborosi câteva cuvinte care nu-l domoliră pe bărbos. Era clar că amenințarea nu era suficientă.

Taxiul opri brusc, iar omul deschise portiera, sări afară din mașină și ateriză pe pământ, stânjenit de arma agățată de umăr.

– Dă-i drumul, repede! îi strigă Malko șoferului de taxi, fără să-și dea seama că acesta nu înțelegea engleza.

Cu mâinile crispate pe volan, afganul nu făcu niciun gest. Era mort de frică. Malko se întoarse spre Nadir.

– Spune-i să pornească! Repede!

Nadir îngăimă din nou câteva vorbe, dar șoferul nu reacționă. Prin portiera deschisă Malko zări cum bărbosul, cu fața schimonosită de furie, tocmai se ridica de pe jos. Ajuns la verticală, apucă arma agățată de umăr și o încărcă, cu intenția vădită de a ciurui mașina și pe ocupanții ei...

Îngrozit, șoferul deschise portiera și o luă la fugă pe șosea. Malko văzu privirea dementă a bărbosului care îndreptase Ka lașnikovul spre mașină. Era o chestiune de secunde: urma să-și golească încărcătorul în ei. Nu putea ezita: era vorba de viața lui.

Cu brațul întins, îl ochi pe bărbos în clipa în care acesta aplecă țeava armei pentru a trage.

Primul glonţ al pistolului GSH 8 îl lovi pe afgan în piept, iar şocul îl dezechilibră. Ţeava Kalaşnikovului se îndreptă spre cer şi degetul crispat pe trăgaci declanşă o rafală care trecu pe deasupra maşinii. Malko trăsese deja a doua oară, atingându-l de data aceasta în şold. Bărbosul se prăbuşi la pământ, se rostogoli şi rămase nemişcat în praful şoselei. Nadir exclamă cu o voce îngheţată:

– *You killed him*![2]

Stând în picioare lângă maşină, şoferul urla ca o sirenă.

Era cam emotiv pentru un taliban.

Malko coborî din taxi cu pistolul în mână.

Bărbosul nu mai mişca. Avea ochii sticloşi. Din fericire, nu era nimeni pe şosea. Alb ca varul, Nadir veni lângă Malko şi gemu:

– Ce facem acum? Or să vină să ne caute.

– Nu-i aşteptăm, se răsti Malko la el, încă sub impresia şocului.

Nu-i trecuse prin minte că va fi obligat să-l ucidă pe acest sătean surescitat, dar dacă nu ar fi reacţionat rapid, acum ar fi fost morţi cu toţii...

– Spune-i şoferului să întoarcă în direcţia din care am venit! îi ordonă Malko lui Nadir. Nu trebuie să rămânem aici.

---

[2] L-aţi omorât!

N-avea chef să se angajeze într-o luptă cu sătenii care aveau să vină să le ceară socoteală... Şoferul rămăsese plantat lângă maşină, bălăbănindu-şi braţele. Malko văzu în depărtare o maşină care se apropia. Îndreptă pistolul spre şofer şi-i zise lui Nadir:

– Spune-i că dacă nu se urcă la volan îl împuşc!

Nadir nu trebui să traducă pentru că şoferul se pusese în mişcare. Se strecură la volan, iar Malko se urcă în taxi. Talibanul era atât de speriat, încât cală motorul şi trebui să reia manevra de trei ori înainte de a demara.

– Înapoi! strigă Malko.

De data aceasta, Nadir traduse.

Stângaci, şoferul întoarse şi se îndreptă spre nord.

Din incident nu mai rămăsese decât cadavrul săteanului întins în mijlocul drumului...

Câteva minute nu se întâmplă nimic. Şocat, Malko revăzu în minte înlănţuirea faptelor care-l determinaseră să-l ucidă pe omul care voise, la rândul său, să-l omoare. Ideea îl îmbolnăvea, dar destinul nu-i dăduse de ales.

Brusc, şoferul spuse câteva cuvinte cu o voce rugătoare.

– Zice că nu ne mai poate duce cu maşina, traduse Nadir.

– Unde vrea să plece?

Nadir întrebă, iar afganul răspunse cu aceeaşi voce plângăreaţă.

– Acum e obligat să se întoarcă la Kabul. Dacă se arată prin sat, or să-l omoare. Pentru el e o problemă gravă, n-o să mai poată circula niciodată pe traseul Kabul-Ghazni. În compensaţie, vrea mulţi bani.

Malko avea la el zece mii de dolari. Era suficient. Asta făcea cinci sute de mii de afgani. O sumă enormă.

– OK, spune-i că o să-i dau cinci sute de mii de afgani dacă ne duce la Kabul!

Nadir traduse, dar şoferul nu păru mulţumit. Îi adresă nepotului maulanei Kotak o frază lungă pe care Nadir o traduse imediat.

– Spune că, atunci când vor descoperi cadavrul, oamenii din sat or să instige la răzbunare întreaga regiune. Îşi riscă viaţa dacă ne ia cu el. Chiar şi în cazul în care nu vreţi să-i daţi bani, vă lasă în satul următor. E prea periculos.

Catastrofa era totală. Lui Malko îi veni brusc în minte o alternativă.

– Suntem aşteptaţi la Ghazni? îl întrebă el pe Nadir.

– Da, de ce?

– Nu există vreun alt traseu care să ne permită să evităm satul?

Ideea de a se întoarce la Kabul îl deprima.

Urmă un lung schimb de replici între şofer şi Nadir. În cele din urmă, tânărul afgan explică:

– Nu ştie şi ar fi prea riscant... E suficient să rămână blocat într-un sat pentru a se trezi în pericol de moarte.

– Nu mai există trupe ale Coaliţiei prin locurile astea? insistă Malko.

– Nu, s-au regrupat undeva dincolo de Ghazni.

Maşina rula spre nord, întorcându-se în punctul de plecare. Malko era furios. Dacă nu s-ar fi întâmplat acel accident stupid provocat de australieni, acum ar fi fost deja la Ghazni, aşteptând să pornească spre Quetta.

Mai merseră încă douăzeci de minute până apărură primele case ale unei aşezări. Şoferul taxiului opri în parcarea unui mic restaurant, lângă o maşină de teren albă. Mai multe camioane, câteva maşini particulare şi vreo zece-doisprezece clienţi aşezaţi la mese pe terasa acoperită.

Şoferul începu o lungă conversaţie cu Nadir pe acelaşi ton plângăreţ. Nepotul maulanei Kotak îi relată lui Malko discuţia.

– Se scuză, dar îi e frică. Sătenii vor povesti peste tot ce s-a întâmplat. Punctele de control vor fi şi mai vigilente. El va încerca să ajungă la Kabul cât mai repede posibil, dar nu va mai putea lucra.

– Credeam că e un membru al organizaţiei voastre, obiectă Malko.

– Nu chiar, admise Nadir. E un simpatizant care ne face anumite servicii. Incidentul petrecut o să-l împiedice să mai lucreze pe taxi. Îi e frică să nu i se fi luat numărul. Aici suntem în provincie, nu comandă Karzai, ci sătenii.

Şoferul adăugă o frază scurtă.

– Vrea banii! traduse Nadir.

Malko înţelese că nu mai avea rost să continue discuţia. Scoţând din buzunar bancnotele de o sută de dolari, numără 8 000, păstră pentru el 2 000, apoi îi întinse şoferului teancul de bani. Acesta îl strecură în buzunar fără să-i mai numere.

Imediat după ce coborâră din maşină, demară brusc, de parcă-l urmărea diavolul în persoană.

Malko îl privi gânditor cum se îndepărtează.

– Nu te temi că o să te denunţe? îl întrebă el pe Nadir.

Nepotul maulanei Kotak păru şocat.

– Nu, mi-e un fel de văr. N-o să facă niciodată aşa ceva, asta ar declanşa anumite represalii.

Şoferul şi maşina dispăruseră printre vehiculele de pe şosea.

– Şi acum, ce facem? întrebă Malko.

Nadir arătă spre restaurant.

– Să mâncăm ceva! N-o să ne bage nimeni în seamă.

Avea dreptate, se făcuse deja ora prânzului. Urcară scara de lemn şi se aşezară la o masă, lângă un negustor de portocale, fără să atragă atenţia nimănui.

Un microbuz opri ceva mai jos şi din el coborâră pasagerii, apoi demară din nou şi se îndepărtă într-un nor de praf.

– Nu putem lua un astfel de vehicul pentru a ne întoarce la Kabul? sugeră Malko.

Nadir nu păru peste măsură de entuziast:

– E riscant, îl avertiză el. Sunteţi un *haridji*. Iar *haridji* nu călătoresc aşa. Aţi putea atrage atenţia la un punct de control. Nu, am o soluţie mai bună: o să chem o maşină de la Kabul. Trebuie doar să iau legătura cu unchiul meu, iar asta o să cam dureze. Avem nevoie de o persoană sigură.

Un tânăr descărnat şi bărbos veni să le ia comanda, aruncându-i lui Malko o privire surprinsă. Nadir pălăvrăgi un pic cu el, apoi chelnerul plecă.

– Am comandat *palau*, spuse el, şi suc de fructe. Nu au mare lucru într-un asemenea restaurant. Ca să nu fie prea uimit, i-am spus că sunteţi inginer agronom şi că taxiul a trebuit să vă lase aici. Vă place *dal*, supa de linte? Mi-a recomandat-o.

– *Dal* să fie! exclamă Malko.

Situaţia nu era deloc lămurită: fusese obligat să ucidă un om şi se găsea acum în mijlocul

Afganistanului, cea mai bună opțiune fiind întoarcerea în punctul de plecare, Kabul! Avea impresia că toți clienții restaurantului se uitau la el. Nu prea vedeai străini prin zonele rurale ale Afganistanului.

Nadir vorbea la telefon. După câteva minute, închise, dar părea contrariat.

– N-am putut vorbi cu unchiul, mărturisi el, ci doar cu secretara lui. O să încerce să rezolve problema, dar mașina o să sosească aici doar peste câteva ore.

– Și ce facem până atunci? întrebă Malko.

Pe chipul lui Nadir apăru un surâs angelic.

– Așteptăm aici. N-avem de ales.

Malko se uită la mașinile care treceau pe șosea.

Ce o să facă la Kabul? O să fie și mai vulnerabil. În plus, purta acum în spate și povara uciderii unui afgan.

Avea impresia că era prins într-o pânză de păianjen care, inexorabil, îl acoperea treptat.

CAPITOLUL VI

Un secretar puse pe biroul lui Parviz Bamyan raportul trimis de reprezentantul NDS-ului din Ghazni. Parviz Bamyan îl aşează peste teancul de documente şi continuă să redacteze memoriul adresat şefului de cabinet al lui Karzai. Puţin îi păsa lui de incidentele semnalate de diverşi reprezentanţi ai NDS-ului prin capitalele locale.

Un singur obiectiv, reclamat de preşedinţie, îi ocupa timpul: să dea de urma lui Malko Linge, agentul CIA implicat se pare în atentatul împotriva preşedintelui Karzai. Acesta exercita o mare presiune asupra NDS-ului pentru a obţine rezultate. Era o chestiune de onoare şi de securitate. În forul lui interior, era convins că americanii, pe care-i bănuia de toate ticăloşiile posibile, se aflau în spatele acestui complot atribuit oficial, la ordinul său, talibanilor. Numai că-i trebuiau dovezi. Omul despre care se bănuia că trăsese era încă în libertate, aflându-se într-o zonă pe care n-o mai controla; în ce-l priveşte pe cel care-l sponsorizase, Malko Linge, un agent contractual recrutat de CIA, acesta dispăruse fără urmă. Probabil că se ascundea undeva la Kabul.

În capitală nu mai erau totuşi prea mulţi străini.

Doar dacă nu cumva CIA reuşise să-l scoată din ţară prin Bagram, care nu se mai afla sub control afgan.

Parviz Bamyan îşi termină raportul cu un rezumat al tuturor măsurilor luate pentru găsirea lui Malko Linge, precum şi cu lista locurilor supravegheate şi a persoanelor interogate. Şeful NDS-ului avertizase chiar şi barajele care filtrau accesul în hotelul Ariana, cerându-le să controleze toate maşinile. Bineînţeles că nu avea puterea să le oprească, dar măcar ar fi ştiut... Peste treizeci de agenţi fuseseră repartizaţi acestei urmăriri.

Epuizat, şeful NDS-ului se decise să facă o pauză şi-i ceru secretarei sale să-i aducă ceai.

Sorbind ceaiul şi mâncând câteva felii de portocală, puse mâna pe ultimul dosar sosit şi-l parcurse la repezeală.

Simţi cum îi creşte pulsul.

Şeful NDS-ului din Ghazni raporta un incident straniu.

Ca urmare a unei greşeli făcute de ISAF, soldată cu două victime printre săteni, verii şi prietenii acestora organizaseră un baraj pe şosea, sperând că vor pune mâna pe funcţionarii sau soldaţii guvernamentali. Până aici, nimic anormal.

În cursul căutărilor, opriseră un taxi care se îndrepta spre Ghazni şi în care se afla un *haridji* a cărui naţionalitate nu era precizată. Încercaseră

să-l reţină, dar, în urma unui incident confuz, acest străin le scăpase din mâini omorând un sătean.

Taxiul plecase spre Kabul şi nu se ştia unde se afla.

Parviz Bamyan se uită lung la raport.

Ce căuta un străin într-un taxi afgan? Nimeni nu-şi asuma astfel de riscuri pe un drum atât de nesigur. Străinii călătoreau cu avionul. Se gândi brusc la Malko Linge. Şi dacă era el?

Trebuia să afle mai multe.

Puse mâna pe telefonul mobil, consultă lista cu numerele reprezentanţilor NDS-ului din provincie şi-l găsi imediat pe cel din Ghazni. Îl sună. Dădu cu uşurinţă peste omul care redactase raportul, iar agentul îi confirmă faptele petrecute înainte de satul Yusuf Khel.

– Du-te imediat la Yusuf Khel, ordonă Parviz Bamyan, şi pe urmă sună-mă!

Nu mai avea chef de ceai. Evident, încă nu avea dovezi, dar instinctul îi spunea că se afla pe o pistă bună. Dar asta ridica alte întrebări. Nu CIA îl ajutase pe Malko Linge să ia un taxi afgan. Prin urmare, existau complici locali. Dând la o parte toate celelalte dosare, puse din nou mâna pe cel care cuprindea toate contactele agentului CIA la Kabul şi ochii îi căzură pe mai multe rapoarte despre vizitele făcute la moscheea Wazir Akbar Khan. Potrivit agentului, acest *haridji* se dusese

în vizită la maulana Musa Kotak, fostul ministru taliban al Protecţiei Virtuţii şi Combaterii Viciului. Un om apărat de preşedintele Karzai, care dorea să păstreze „o punte de legătură" cu talibanii.

Răspunsul era evident: Malko Linge se folosise de reţeaua talibanilor pentru a pleca din Kabul!

Atunci când preşedintele Karzai blamase apropierea dintre talibani şi americani, nu se înşelase prea tare. Acum, trebuia să verifice dacă nu cumva această teorie se adeverea. Parviz Bamyan îl sună pe unul dintre adjuncţii săi şi-i ceru să intensifice supravegherea în jurul moscheii Wazir Akbar Khan. Dacă Malko se întorcea la Kabul, acolo trebuia căutat.

*
* *

Malko se uită la ceas: patru şi douăzeci de minute.

Aşteptau pe terasa restaurantului de peste patru ore. Clienţii veneau şi plecau, dar ei făceau de-acum parte din peisaj. Din când în când, Nadir comanda ceai. Chelnerii nu le mai acordau nicio atenţie. În Afganistan, noţiunea de timp era extrem de elastică...

– Oare ce fac de nu mai ajung? explodă Malko.

Nadir se făcu mic.

– Unchiul mi-a zis că au găsit o maşină. Numai că la ora asta îţi trebuie vreo două ore ca să ieşi din Kabul.

– Nu poţi să-i mai suni?

– Nu. Ştiu unde suntem. Şoferul este o persoană de încredere, unul dintre apropiaţii unchiului meu. Probabil că au obţinut maşina cu mare greutate. Trebuie să aşteptăm.

Oricum, nu aveau nimic altceva de făcut.

Cu o oră în urmă, o maşină a poliţiei se oprise ceva mai jos, iar pulsul lui Malko se accelerase. Însă cei doi poliţişti se mulţumiseră să bea câte o ceaşcă de ceai înainte de a porni din nou la drum. Nici măcar nu le aruncaseră vreo privire. De altfel, cu turbanul şi hainele sale, Malko semăna destul de bine cu un afgan.

Deodată, austriacul văzu cum un vechi Volkswagen combi care venea dinspre Kabul opri în mijlocul şoselei şi semnaliză pentru a coti în direcţia restaurantului. Parcă apoi mai jos de terasă. Şoferul coborî din maşină, iar Nadir scoase o exclamaţie:

– E Koshan! Ne caută.

Tânărul în haine europene urcă scara de lemn şi veni la masa lor. Îl îmbrăţişă pe Nadir, iar acesta explică:

– A trebuit să repare maşina, iar pe urmă au ieşit cu mare greutate din Kabul. Circulaţia...

Malko se uită la ceas: cinci şi un sfert.

Vechiul combi de culoare deschisă nu părea să fie în stare de cine ştie ce performanţe de viteză. Dar era mai bine decât deloc...

– Să mergem! spuse el.

Ardea de nerăbdare. Chiar dacă nu ştia ce avea să i se întâmple la Kabul, se săturase să tot aştepte în acest colţ de lume.

– Stau eu în faţă, anunţă Nadir, aşezaţi-vă pe bancheta din spate şi prefaceţi-vă că dormiţi. E mai sigur aşa în cazul unui control. Le spunem că sunteţi bolnav.

Malko îl ascultă. Maşina nu prea inspira încredere, iar interiorul era aproape distrus. Se lungi pe bancheta din spate, cu picioarele sprijinite de portiera culisantă. Cinci minute mai târziu se îndreptau spre Kabul.

*

* *

Parviz Bamyan înşfăcă febril telefonul mobil: îl suna agentul NDS din Ghazni. După saluturile de rigoare, ascultă veştile. Agentul se afla în satul Yusuf Khel, unde fusese de altfel foarte prost primit. Tocmai discutase cu şeful satului, care era încă şocat, şi reuşise că culeagă câteva informaţii.

– Ascult! se răsti Parviz Bamyan.

– Sătenii au interceptat un taxi care făcea traseul Kabul-Ghazni. În maşină erau trei bărbaţi, printre care şi un *haridji* în haine afgane.

Un bărbat înalt, cu părul deschis la culoare. Tovarăşul lui a pretins că acest om se află sub protecţia mollahului Omar şi că nu trebuia să păţească nimic; el însuşi s-a prezentat ca fiind un comandant taliban.

– Numele lui?

– Nu-şi amintesc amănunte: pentru că erau foarte furioşi, i-au arestat. Unul dintre ei a urcat în taxi, alături de prizonieri, şi au plecat cu toţii spre sat. Când au văzut că taxiul nu mai ajunge, sătenii au făcut cale-ntoarsă şi au descoperit cadavrul lui Abdul Zuhoor Qamony, care fusese ucis cu două gloanţe. Taxiul şi ocupanţii acestuia dispăruseră. Probabil, în direcţia Kabul.

Parviz Bamyan stătea ca pe jar. Semnalmentele acelui *haridji* corespundeau în mare cu cele ale lui Malko Linge.

Care se afla, prin urmare, sub protecţia talibanilor...

– Asta-i tot? întrebă el.

– Nu, domnule comandant. Şeful satului, care ştie să citească, a reţinut numărul taxiului.

Şeful NDS-ului urlă de bucurie.

– Dă-mi-l!

Îl notă şi scurtă conversaţia pentru a comunica numărul la telefon tuturor punctelor de control de pe drumul spre Kabul. Dacă punea mâna pe şofer, făcea un uriaş pas înainte; poate că omul ştia unde se ascundea Malko Linge la Kabul.

Decise să nu plece din birou până când nu primea vreo veste.

*

* *

După Maydan Shahr, circulaţia deveni mult mai dificilă. Până la Kabul nu mai erau de fapt decât 40 de kilometri. Şirurile de maşini Toyota se înghesuiau pe drumul desfundat, ocolind şleaurile şi gropile, într-un joc epuizant.

Malko era în continuare lungit pe bancheta din spate, aruncând din când în când o privire pe geam. Nu trecuseră decât de două puncte de control unde nimeni nu manifestase vreun interes faţă de acest vehicul vechi şi murdar. Apropiindu-se de Kabul, trebuia să se gândească la viitor. Ideea de a se trezi din nou în micul apartament oferit de maulana Kotak nu-l încânta deloc, dar era mai bine decât nimic.

Oricum, nu prea avea de ales. Cel puţin, în această ascunzătoare era la adăpost de zbirii lui Karzai. Însă ideea de a se lansa într-o nouă expediţie spre Quetta nu-l atrăgea deloc. Afganistanul era prea agitat pentru o astfel de escapadă.

Se simţea vânat, încolţit. În afară de cazul în care s-ar fi predat justiţiei – o nebunie absolută –, era prins ca într-o plasă. Maşina se târa pe străzile aglomerate din Maydan Shahr, un fel de târg mai mare care semăna cu toate celelalte sate afgane.

Câţiva soldaţi se plimbau prin faţa unei şicane, lăsând să treacă toate vehiculele. Malko se ridică şi se adresă lui Nadir:

– Ce facem după ce ajungem la Kabul?

Nepotul maulanei Kotak se întoarse spre el. Îşi recăpătase parţial calmul.

– O să-i cer instrucţiuni unchiului meu. N-o să vă lăsăm de izbelişte.

– Mă întorc acolo de unde am plecat?

– Nu ştiu, recunoscu tânărul. Trebuie să vorbesc mai întâi cu el.

Se aflau la ieşirea din Maydan Shahr, iar vechiul Volkswagen prinsese puţină viteză. Malko nu mai suporta să fie zgâlţâit ca un prun, dar, pe de altă parte, în felul ăsta îşi dădea seama că se afla la Kabul.

Misiunea lui imposibilă părea departe. Acum avea un singur obiectiv: să-şi salveze pielea.

Îşi continuară drumul încă treizeci de minute, apoi circulaţia se împotmoli din nou: avansau la pas. Un microbuz care venea din sens invers trecu foarte aproape de ei, iar şoferul acestuia îi strigă ceva celui din Volkswagen.

După câteva clipe, Nadir se întoarse îngrijorat spre Malko.

– Zice că se înaintează atât de greu pentru că, mai înainte de coborârea spre Kabul, punctul de control din susul muntelui opreşte toate vehiculele care vin dinspre sud. Caută pe cineva.

Malko simţi un fior de gheaţă de-a lungul şirei spinării. Nu era deloc o veste bună. Se aplecă spre Nadir:

– Nu există un alt drum?

Nepotul maulanei Kotak clătină din cap.

– Nu, ăsta e singurul care străpunge muntele.

CAPITOLUL VII

Parviz Bamyan scoase un urlet de bucurie. Cu câteva clipe mai devreme, adjunctul lui se năpustise în birou.

– L-au arestat!

Îi povesti imediat toate detaliile. Prin intermediul numărului furnizat de şeful satului, punctul de control de la intrarea în Ka bul îl interceptase pe şoferul taxiului care, din păcate, era singur. Individul a fost predat imediat NDS-ului, iar un agent i-a condus taxiul spre oraş. Graţie girofarului maşinii de poliţie, au ajuns la destinaţie după o jumătate de oră.

Şeful NDS-ului nu-şi mai găsea locul. Cu puţin noroc, avea să-l localizeze pe Malko Linge. Prudent, hotărî să nu-şi anunţe superiorii. Voia mai întâi să-l aibă în faţa lui pe şoferul de taxi.

*

* *

Avansau cu trei kilometri pe oră. În vârful defileului circulaţia se reducea la un şir de maşini care se strecurau printre diversele şicane păzite de soldaţii înarmaţi şi ascunşi în spatele sacilor de nisip.

Toate vehiculele erau oprite, iar poliţiştii, nervoşi, dar de data aceasta nu fără motiv, le

verificau actele. În faţa lor fuseseră daţi jos pasagerii unui microbuz, iar acum erau percheziţionaţi pentru ca autorităţile să fie sigure că nu transportă arme... Mai rămăseseră vreo zece maşini până să le vină şi lor rândul. Malko se lupta cu un sentiment copleşitor de nelinişte.

– Ce facem? îl întrebă el pe Nadir.

Tânărul nu-şi ascunse nervozitatea.

– Actele şoferului sunt în regulă, afirmă el. Trebuie să-i facem să creadă că sunteţi bolnav. Rămâneţi lungit pe banchetă şi o să spunem că aveţi o criză de apendicită şi că nu vă puteţi mişca. Potriviţi-vă bine pe cap turbanul!

Din fericire, se lăsa întunericul şi, dacă nu te apropiai suficient de el, nu-ţi puteai da seama că Malko nu era afgan.

– Şi dacă ne opresc? întrebă el.

Greutatea pistolului GSH 8 de la gleznă îl deranja. Arma care-l omorâse pe sătean. Un motiv suficient pentru a fi trimis la închisoare. Se gândi mai întâi să-l arunce pe geam, apoi se răzgândi. Poate că mai avea nevoie de el...

Pasagerii microbuzului urcară înapoi în vehicul şi taxiul mai înaintă câţiva metri.

Peste un sfert de oră avea să li se decidă soarta.

*

* *

Prizonierul fu proiectat atât de violent în biroul lui Parviz Bamyan, încât se lovi de perete. Nu arăta deloc bine: mâinile îi erau încătuşate la spate, iar faţa îi era tumefiată din cauza loviturilor primite în timpul arestării.

Agentul care-l escorta aruncă pe birou o pungă de plastic transparentă în care fusese pus conţinutul buzunarelor arestatului.

– Sunt 8 000 de dolari şi 450 de afgani! spuse el.

Opt mii de dolari! Creierul lui Parviz Bamyan intră imediat în funcţiune. Allah era de partea lui. Un amărât precum acest şofer de taxi nu putea să aibă asupra lui o astfel de sumă fără să fi fost amestecat într-o combinaţie dubioasă.

– Aşază-l pe scaun! spuse el.

Se apropie de şofer şi întrebă:

– Cum te cheamă?

Pentru a-l face să vorbească, îi dădu o formidabilă pereche de palme. Nasul prizonierului începu să sângereze. Numele pe care-l rosti nu se auzi prea bine, dar asta n-avea nicio importanţă... Parviz Bamyan luă teancul de bancnote de o sută de dolari şi i-l flutură pe sub nas.

– De la cine i-ai furat?

Îşi însoţi întrebarea cu un pumn aplicat direct în faţa şoferului, iar scaunul acestuia se clătină. În Afganistan, prezumţia de nevinovăţie

fusese înlocuită cu cea de culpabilitate. Era mai simplu aşa...

După ce îl readuseră în simţiri şi i se şterse sângele de pe faţă cu un burete, şoferul începu relatarea cu o voce plângăreaţă.

Nu avea nimic să-şi reproşeze, nu era decât un simplu şofer de taxi care circula pe traseul Kabul-Ghazni. În dimineaţa aceea, la benzinăria de la ieşirea din partea de vest a Kabulului, în cartierul Ivan Begi, un afgan îi ceruse să-l ducă la Ghazni. Era însoţit de un *haridji* deghizat în afgan. Pentru a-l motiva, acest om îi oferise 1 000 de afgani în loc de 600, aşa că nu a putut să-l refuze.

Totul decursese normal până înainte de a ajunge în satul Yusuf Khel. Acolo fuseseră opriţi de un grup de săteni înarmaţi...

Parviz Bamyan ascultă restul povestirii cu indiferenţă. Se potrivea cu relatarea agentului NDS din Ghazni. Tresări atunci când şoferul preciză că acest *haridji* îl omorâse cu două focuri de pistol pe săteanul care-i însoţea.

– Şi pe urmă? vociferă şeful NDS-ului.

– M-au obligat să întorc, explică prizonierul. Îmi era foarte frică. Voiau să-i duc la Kabul, dar i-am abandonat în primul sat.

– Şi cei 8 000 de dolari?

– Le-am explicat că de acum înainte nu-mi mai puteam exercita meseria. În cazul în care aş

mai fi trecut prin Yusuf Khel, probabil că sătenii m-ar fi recunoscut şi m-ar fi ucis. Aveam nevoie de o compensaţie. Atunci, *haridji* mi-a dat banii ăştia. Jur pe Allah că ăsta e adevărul.

În fond, lui Parviz Bamyan puţin îi păsa de cei 8 000 de dolari. Insistă.

– Ce s-a întâmplat cu pasagerii tăi?

– Jur pe Allah că nu ştiu, i-am lăsat în faţa unui mic restaurant, nici măcar nu cunosc numele satului. Probabil că au luat un maxi-taxi sau un microbuz. Voiau să se întoarcă la Kabul.

– Şi pe tine nu te-a mirat faptul că un *haridji* pleacă singur cu taxiul la Ghazni?

Şoferul clătină din cap.

– În timpul incidentului cu sătenii, afganul care-l însoţea mi-a explicat că acest *haridji* se află sub protecţia mollahului Omar şi că el însuşi este nepotul unui maulana foarte respectat, Musa Kotak.

În capul lui Parviz Bamyan se făcu lumină. Maulana Kotak fusese vizitat de mai multe ori de Malko Linge... Dădu un ordin unui poliţist care ieşi alergând din birou. Se întoarse cu mai multe fotografii. Fuseseră făcute de agenţii NDS în timpul filajului. Evident că în ele Malko nu era deghizat, dar şeful NDS-ului i le vârî şoferului sub nas.

– Îl cunoşti pe omul ăsta?

Afganul nu ezită prea mult.

– Este acel *haridji* pe care l-am luat cu maşina, jur pe Allah.

Parviz Bamyan se lăsă cuprins de un val de optimism. Tocmai făcuse un mare pas înainte. Încă nu avea dovada implicării lui Malko Linge în atentatul împotriva preşedintelui Karzai, dar de-acum îl putea acuza de asasinat. Avea şi un martor.

Nu-i mai rămânea decât să-l găsească.

– O să dai o declaraţie, îl anunţă el pe şoferul de taxi. Poate că o să fii confruntat cu acest *haridji*. Va trebui să-l recunoşti fără nici cea mai mică urmă de îndoială...

Afganul jură că aşa avea de gând să facă.

Se întocmi apoi un proces-verbal pe care-l semnă fără să-l citească. Nu remarcă faptul că pe lista obiectelor găsite asupra lui nu figurau şi cei 8 000 de dolari. Poliţiştii de la NDS, prost plătiţi, trebuiau să se aleagă şi ei cu ceva. Un singur lucru îi dădea curaj lui Parviz Bamyan: Malko Linge şi cel care-l însoţea – nepotul maulanei Kotak – voiau să se întoarcă la Kabul. Adică să cadă în ghearele lui. Nu avea decât să le întindă o cursă... Dacă reuşea să ducă la bun sfârşit această afacere, era un candidat potrivit pentru funcţia de şef al NDS-ului, post rămas vacant în urma atentatului.

*

* *

Vechiul Volkswagen opri la şicană, înconjurat imediat de câţiva soldaţi cu degetele fixate pe trăgaciul armelor. Unul dintre ei se adresă şoferului care-i întinse actele. Urmă un scurt dialog, apoi soldatul întrebă:

– Eşti înarmat?

– Poţi să mă percheziţionezi, şi pe mine, şi maşina. Nu am arme, jur pe Allah.

– Cine e tipul care doarme pe bancheta din spate?

– E bolnav. Îl ducem la spital. Trebuie operat. S-a întins pe banchetă pentru că nu poate sta aşezat. E vărul meu, adăugă el.

Soldatul ezită şi aruncă o privire asupra siluetei întinse pe bancheta din spate. Nu i se vedeau decât hainele şi turbanul. Afganii respectă însă sănătatea. Îi înapoie şoferului actele şi-i făcu semn să treacă mai departe.

Şoferul îi zâmbi larg înainte de a demara.

– *Tashakor*![1]

Malko se ridică şi-şi scoase turbanul de-abia după ce ajunseră pe serpentinele care duceau spre câmpia Kabulului.

La Kabul nu risca mare lucru, chiar dacă mai avea o mulţime de probleme de rezolvat.

---

[1] Mulţumesc!

– Vrei să-i telefonezi unchiului tău? îl întrebă pe Nadir.

Tânărul clătină din cap.

– Nu, ar fi imprudent. Mergem direct la el. Ne aşteaptă la moschee. Nu ştiu ce vrea să facă cu dumneavoastră.

Malko trebui să se resemneze. Circulaţia devenise din nou îngrozitoare. Până în centru mai aveau de mers cam o oră.

*

* *

Maureen Kieffer opri în faţa casei de oaspeţi şi remarcă imediat o Toyota Corolla neagră parcată în faţa porţii. Un bărbat coborî din maşină şi se apropie de ea în momentul în care tocmai deschidea poarta. O salută politicos, cu mâna pe inimă, şi întrebă în dari:

– Nu aştepţi nicio vizită în seara asta?

Surprinsă, femeia întrebă:

– Ce vizită?

Bărbatul bolborosi câteva cuvinte şi se îndreptă spre maşina sa. Femeia se gândi atunci la Malko. De zile întregi nu mai ştia nimic de el, nici măcar dacă se mai afla în Kabul. Însă atentatul împotriva preşedintelui Karzai îi amintise de el şi de comportamentul lui straniu. Ceva îi spunea că nu era străin de acest eveniment, deşi nu înţelegea exact ce rol jucase.

Vizita acestui necunoscut însemna că încă se mai afla în Kabul şi că, probabil, avea necazuri. Rezistând impulsului de a-i telefona, se urcă la volanul maşinii şi o parcă.

*

* *

Malko începu să se orienteze: erau în centru. Înconjurară rondul dinspre bulevardul Wazir Akbar Khan şi se apropiară de moschee. După mai mult de paisprezece ore de drum, presărat cu pericole, se găseau acum în punctul de plecare... Frustrant.

Volkswagenul înainta de-a lungul gardului moscheii. Se zăreau în penumbră minaretele. Şoferul încetini. Brusc, Nadir scoase o exclamaţie scurtă, iar maşina acceleră, trecând prin faţa moscheii fără să oprească.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Malko.

Nadir îşi întoarse spre el chipul crispat.

– Era o maşină a NDS-ului în faţa intrării! Vă aşteaptă.

Malko avu senzaţia că primeşte o lovitură în ceafă. Ultimii săi aliaţi din Kabul fuseseră dibuiţi. Oare cum de-i descoperise NDS-ul ascunzătoarea?

Maşina îşi continuă drumul, coti la dreapta şi se opri pe o străduţă întunecată. Nadir spuse:

– Nu trebuie să mergem acolo.

Asta înţelesese şi Malko. Cu mintea golită de gânduri, nu reuşea să ajungă la o concluzie.

Îl întrebă pe Nadir:

– Nu poţi să te duci la unchiul tău?

Nadir rămase nemişcat şi bâigui:

– Mi-e frică să nu mă aresteze.

– Şi atunci, ce facem? întrebă Malko.

Nepotul maulanei Kotak păr ea la fel de neajutorat ca el.

– Pot să vă duc în altă parte, sugeră el. Unde vreţi să mergeţi?

Problema era că Malko nu avea unde să se refugieze. De data aceasta, era definitiv încolţit.

CAPITOLUL VIII

Rămase tăcut câteva clipe, apoi îl întrebă pe Nadir:

– Nu poţi să mă duci la casa de unde m-ai luat azi-dimineaţă?

Nepotul maulanei Kotak se dădu înapoi înspăimântat.

– E posibil să vă aştepte şi acolo.

– Du-te la unchiul tău! Cere-i sfatul!

– Mi-e frică, mărturisi tânărul. S-ar putea să mă aresteze. Din raţiuni politice, unchiului meu nu-i vor face nimic, dar nu la fel stau lucrurile cu mine.

Se aflau într-un mare impas.

Disperat, Malko încerca să găsească o soluţie.

Întoarcerea la Serena era sinucidere curată. Nu ştia nici măcar cum să ajungă la Maureen Kieffer şi nu voia să-i telefoneze. Trebuia să câştige timp. Brusc, îi veni o idee. Era cam hazardată, dar nu avea de ales.

– Foarte bine, spuse el, du-mă la ambasada Iranului!

Stupefiat, Nadir repetă:

– La ambasada Iranului?

– Da. Ştii unde e?

– Da, bineînțeles.

După o lungă tăcere, tânărul îi adresă șoferului câteva cuvinte și mașina se puse în mișcare. După un sfert de oră, mergeau de-a lungul clădirii NDS-ului. Volkswagenul opri la următorul rond.

– Ambasada Iranului e acolo, îl anunță Nadir.

– Știu, spuse Malko, mulțumesc. Spune-i unchiului tău să-mi trimită un SMS ca să-mi dea de știre dacă mă mai poate ajuta!

Puse turbanul pe banchetă, își scoase veșmântul afgan îmbrăcat peste hainele europene, deschise ușa culisantă și coborî pe trotuarul pustiu. Mașina plecă imediat. Malko așteptă să se depărteze, apoi se întoarse din drum. Parcurse pe jos cam o sută de metri până la clădirea TNT. Bulevardul Sherpour era gol. Bătu în ușa grea de lemn și aproape imediat văzu prin deschizătură o barbă hirsută. Ca de obicei, trei oameni înarmați păzeau intrarea.

– Gandamack! spuse Malko zâmbind.

Îl lăsară imediat să intre. Ajunse la a doua intrare ce ducea la casa de oaspeți. Și acolo trebui să-și decline identitatea, deși trăsăturile sale occidentale făceau cât toate legitimațiile la un loc. Înconjură grădina pustie și ajunse la intrare. Nu venise aici de la început din prudență. Cine știe ce urma să se întâmple cu Nadir? Dacă era

interogat, acesta nu putea indica drept destinaţie decât ambasada Iranului, lucru care i-ar fi lăsat perplecşi pe afgani.

Intră în holişor şi coti la stânga, unde se afla funcţionarul de la recepţia hotelului. Acesta moţăia. Îi aruncă o privire distrată lui Malko. Austriacul cercetă panoul pe care erau agăţate cheile camerelor.

Simţi un nod în stomac: cheia camerei nr. 4, în care era cazată Alicia Burton, se afla la locul ei. Femeia nu se întorsese încă. Era inutil să ceară informaţii de la funcţionarul care probabil că nici nu-i cunoştea numele. Se duse în sala de mese, unde se afla destul de multă lume, mai ales ziarişti şi angajaţi ai diverselor ONG-uri. Erau şi câţiva afgani. Gandamack era foarte apreciat de britanici. Se aşeză la o masă liberă şi aşteptă să vină chelnerul.

Alicia Burton era ultima lui speranţă. Măcar pentru o găzduire de scurtă durată. Nu putea dormi pe stradă.

Mâine avea să fie o altă zi. Deocamdată, era prea obosit, iar creierul lui refuza să mai funcţioneze.

Dădu comanda şi mâncă fără poftă. Se rugă în gând ca jurnalista să nu fie plecată pentru mai multe zile. În cazul ăsta, se afla în impas.

*

* *

Se scurse o oră. Mesenii începuseră să plece.

La Kabul, lume a se culca devreme. Unii aveau o cameră la Gandamack, alţii se întorceau la casele lor. Nimeni nu-i pusese nicio întrebare.

Plăti şi se îndreptă spre recepţie.

De data aceasta, inima începu să-i bată mai repede. Cheia de la nr. 4 nu se mai afla pe cârligul ei! Funcţionarul de serviciu nici măcar nu-şi ridicase capul. Malko nu ezită, trecu prin faţa lui şi urcă scara. Treptele scârţâiau, iar culoarul era prost luminat. Ajunse în faţa camerei nr. 4 şi bătu uşor în uşă. Auzi un zgomot, o cheie se răsuci în broască şi uşa se deschise.

O femeie într-o burka albastră!

*

* *

Malko rămase perplex. Nu se putea gândi decât la un singur lucru: Alicia Burton se mutase şi-i cedase camera unei afgane! Tocmai se pregătea să se retragă când o voce i se adresă din spatele voalului:

– Malko!

La auzul acestui glas ce i se părea fermecat, întrebă aproape cu timiditate:

– Alicia?

– Da, zise femeia cu o voce înăbuşită de burka, eu sunt. Intră!

Malko se strecură în cameră.

Imediat, femeia se debarasă de veşmântul afgan şi rămase într-o rochie normală. Încă tulburată, spuse:

– Ai noroc că m-ai găsit. Tocmai m-am întors de la Jalalabad. Când mă duc acolo, îmi pun o burka, e mai prudent aşa, drumul nu e sigur deloc.

Se aruncă pe pat.

– Ce te aduce aici la ora asta? Ai o mină de om bolnav.

– E o poveste lungă, spuse Malko. Sunt căutat de NDS, nu mă mai pot întoarce la Serena şi nici nu pot lua avionul. Am încercat să plec din Kabul pe şosea, dar n-a mers.

Îi povesti femeii toate aventurile prin care trecuse, precizând:

– A trebuit să ucid un afgan. Încă mai am la mine pistolul. Dacă mă ascunzi, îţi asumi un risc.

Alicia Burton zâmbi.

– Nu te alung. În seara asta, nimeni n-o să te caute aici. Funcţionarul de la recepţie e convins că toate femeile occidentale sunt nişte târfe. Aşa că n-o să fie uimit că primesc un bărbat în vizită, asta dacă te-a văzut cumva. Până mâine nu rişti nimic. Pe urmă, nu mai ştiu: în hotel există turnători. E posibil să-şi pună întrebări legate de prezenţa ta aici.

– Vedem mâine, spuse Malko.

Alicia îşi scoase hainele şi rămase în chiloţi şi sutien. Era a naibii de sexy, dar Malko se clătina

pe picioare de oboseală, libidoul său fiind la pământ.

– Eşti epuizat, remarcă Alicia. Culcă-te!

Malko îi dădu ascultare. Cât ai clipi, se strecură sub cearşaf, urmat imediat de femeia care-şi scosese şi ultimele obiecte vestimentare. Se apropie cu blândeţe de el şi murmură:

– Mă bucur că ai venit să te refugiezi aici...

Contactul cu pielea Aliciei îi făcu bine lui Malko. O îmbrăţişă şi-i simţi sfârcurile sânilor striviţi de pieptul lui.

Mişcat de gentileţea ei, o sărută pe gât şi-i şopti:

– Iartă-mă!

– Patul e cam strâmt, dar sper că o să dormi bine, spuse cu simplitate Alicia Burton.

În starea de oboseală în care se afla, Malko ar fi dormit şi pe o scândură de fachir; fără să-şi dea seama, îl fură somnul.

*

* *

Culcat pe spate, Malko începu să se trezească. O lumină palidă pătrundea prin draperia trasă. Întinse mâinile de o parte şi de alta a corpului şi, pentru că nu dădu de niciun obstacol, îşi spuse că patul nu era totuşi chiar aşa de îngust.

Brusc, simţi greutatea care-l apăsa pe pântec. Întinse mâinile şi dădu peste un trup fierbinte; şoldurile Aliciei Burton... Trezit de-a binelea,

realiză că n-o găsise pe femeie lângă el pentru că se aşezase deasupra lui, încălecându-l, cu genunchii înfipţi în aşternut.

Degetele sale urcară şi întâlniră două mameloane întărite. Femeia începu să se legene încet, frecându-se de sexul lui încă moale. Alicia se aplecă şi murmură:

– Eşti mai puţin obosit...

Legănatul era de-a dreptul erotic. Malko simţi cum i se trezeşte dorinţa. Scena părea ireală. Închise ochii şi lăsă natura să-şi facă treaba. Nu schimbară nicio vorbă, dar, puţin câte puţin, se excitară reciproc. Malko simţea cum sexul său îşi sporeşte volumul. Apucă sfârcurile Aliciei Burton şi începu să le răsucească între degete, declanşând o serie de suspine. Apoi îi mângâie şoldurile, iar femeia se ridică pentru a-i elibera sexul strivit sub ea.

Alicia îşi coborî privirea asupra membrului tare, îl prinse în palma stângă şi-l ridică.

– Vezi, zise ea, nu aveai nevoie decât de un somn bun...

Malko nu se mai gândea decât cum s-o penetreze pe această femeie frumoasă şi dornică de sex. Libidoul său se trezise de tot. Ca de fiecare dată când scăpa de un anumit pericol, simţea o nevoie violentă de a face dragoste.

Eros şi Thanatos. Un cuplu foarte potrivit.

– Vino! spuse el.

Docilă, Alicia Burton se ridică precum un cavaler în şa. Apucă sexul ridicat şi îşi atinse cu el mucoasa fierbinte. Malko gemu sălbatic, înşfăcă şoldurile Aliciei Burton şi se înfipse în ea până în plăsele.

Pur şi simplu revenise la viaţă.

Femeia scoase un mic ţipăt.

– Uşor!

Începu să alunece pe membru în sus şi-n jos, cu ochii închişi şi sfârcurile tari ca nişte vârfuri de creion. Malko acceleră tempoul mişcării, iar femeia se ridica şi cobora cu o amplitudine din ce în ce mai mare. Până când scoase un ţipăt şi se lăsă să cadă pe pieptul lui.

Îi simţea bătăile accelerate ale inimii. Urmă un lung şi delicios moment, apoi femeia se desprinse de el şi se duse în baie.

Malko se liniştise. Angoasa reveni totuşi foarte rapid. Câştigase câteva ore, nimic mai mult. Nu putea rămâne la Gandamack fără să-şi asume riscuri nebănuite. Trebuia să găsească o soluţie şi nu putea.

Se găsea în aceeaşi situaţie atunci când Alicia Burton ieşi din baie. Îi adresă un zâmbet radios:

– Fă un duş şi pe urmă coborâm la micul dejun!

De-abia sub jetul de apă reuşi Malko să găsească o vagă soluţie. O opţiune pe care ar fi

vrut s-o evite, dar acum era încolţit. Aşteptă să ajungă în sala de mese şi puse întrebarea care-l preocupa:

– Urmează să te întâlneşti cu cineva de la hotelul Ariana? o întrebă el pe Alicia Burton.

Femeia dădu din cap afirmativ.

– Da, sunt interesaţi de ce am văzut la Jalalabad. De ce?

– Cum te duci acolo?

– Cu maşina. Anunţ înainte securitatea hotelului Ariana, care comunică numărul maşinii diferitelor puncte de control. În felul acesta, pot trece de ele fără probleme...

– Poţi să mă iei şi pe mine? întrebă Malko. Fără să anunţi pe nimeni.

Alicia Burton nu ezită.

– Bineînţeles.

Tocmai găsise o modalitate sigură de a intra în legătură cu CIA.

– Nu vreau să mă duc singur la Ariana, îi explică el. Pe la ce oră vrei să mergi acolo?

– Trebuie să dau mai întâi un telefon şi să anunţ postul de gardă, care, la rândul lui, transmite numărul maşinii mele tuturor posturilor de control din zonă: asta o să dureze o oră.

– Foarte bine, aprobă Malko. Nu spune nimic despre mine!

Se întoarseră în cameră şi Alicia Burton puse mâna pe telefon. După cinci minute, îl anunţă:

– E OK. Mergem pe la zece; pe urmă mă întâlnesc cu Warren Muffet.

– O să fie surprins, spuse Malko, pentru că nu se aşteaptă să mă vadă.

Nu mai vorbise cu şeful staţiei CIA de când acesta îl anunţase prin telefon că atentatul împotriva lui Karzai eşuase. La vremea aceea nu cunoştea misiunea lui Malko la Kabul.

*

* *

Maşina Aliciei Burton se opri la punctul de control situat chiar înainte de ambasada Franţei. Mai urmau încă două. În fundal se zărea hotelul Ariana, cu postul său de gardă în formă de mirador de pe acoperiş. Soldatul cercetă documentele, verifică permisul maşinii de a intra în „*green zone*" şi-i lăsă să treacă.

Aşezaţi pe bancheta din spate a vechii Toyota, Alicia şi Malko rămaseră tăcuţi.

Aceeaşi procedură şi la al doilea baraj.

La al treilea, unul dintre soldaţi trecu o oglindă pe sub caroserie pentru a detecta eventualii explozibili. Apoi dădură peste nepalezii care păzeau hotelul Ariana. Acolo, Malko trebui să arate paşaportul, dar, având în vedere culoarea pielii lui, nimeni nu-i puse nicio întrebare.

Totuşi, nu respiră liniştit decât atunci când dispozitivul cu ţepi care proteja curtea hotelului a fost în cele din urmă coborât. Şoferul parcă

maşina în faţa clădirii, iar pasagerii se prezentară la postul de gardă al puşcaşilor marini. Telefoane, verificări. În fine, li se spuse:

– Aşezaţi-vă aici, o să vină cineva să vă ia!

Cinci minute mai târziu, un ofiţer de caz tânăr ieşi din lift.

– Domnul Muffet vă aşteaptă, *miss*, spuse el. *Sir*, sunteţi împreună?

– Desigur, afirmă Malko.

– Şi dumneavoastră aveţi întâlnire?

– Warren Muffet nu mă aşteaptă, n-am avut cum să-l anunţ, spuse Malko. Dar o să fie bucuros să mă vadă.

Ofiţerul ezita. Până la urmă, recunoscu:

– Mi se pare că v-am mai văzut pe aici. OK, veniţi! Sper că n-o să fiu muştruluit din cauza dumneavoastră.

– Nu cred! zise Malko pe jumătate în glumă.

La etajul trei, intrară într-o mică sală de aşteptare cu scaune uzate. Malko simţea un nod în stomac. Oare cum o să-l primească şeful staţiei?

După cinci minute, uşa se deschise şi apăru Warren Muffet, care era doar în cămaşă. Se opri brusc în prag.

– Dumnezeule! Malko! De ce nu m-ai anunţat?

– O să-ţi explic imediat, îl asigură acesta. Cred că trebuie să rezolvi mai întâi cu *Miss* Burton. Aştept.

– Du-te la cantină! îl sfătui şeful staţiei. Vin şi eu mai târziu. O să te însoţească unul dintre adjuncţii mei.

Malko înţelese că ardea de nerăbdare să-i pună o mulţime de întrebări.

CAPITOLUL IX

Malko era la a doua ceaşcă de cafea insipidă atunci când Warren Muffet îşi făcu apariţia. Şeful staţiei CIA se aşeză în faţa lui şi-i aruncă o lungă privire întrebătoare.

– Am vorbit ultima dată acum cinci zile, spuse el. De atunci, nu mai ştiu nimic de tine. De ce nu m-ai sunat?

– Încă nu pot să-ţi spun, replică Malko. Mai întâi, trebuie să comunic cu cei de la Langley.

– Unde ai fost?

– La Kabul. Şi puţin în afara oraşului.

Cei doi bărbaţi se simţeau stânjeniţi. Warren Muffet făcu primul pas.

– După atentatul împotriva preşedintelui Karzai am purtat o conversaţie descumpănitoare despre tine. Mărturisesc că m-a tulburat.

– Cu cine?

– Jason Forrest.

– Ce ţi-a spus?

– Mi-a dat de înţeles că eşti amestecat în încercarea de asasinare a lui Karzai.

– Şi l-ai crezut?

– Nu, răspunse moale americanul, dar a menţionat fapte tulburătoare.

– Apropo, zise Malko, ce se ştie despre acest atentat?

– Nu mare lucru, mărturisi şeful staţiei. A fost comis de un lunetist priceput, cu o armă rusească imposibil de depistat. Cu siguranţă că a avut complici în interior, dar afganii nu au comunicat nimic.

– N-a fost arestat nimeni?

– Nimeni.

– A fost pronunţat numele meu?

– Nu.

Se lăsă din nou tăcerea. Malko fu cel care o rupse.

– În afară de atentat, ce s-a mai întâmplat zilele astea? Nu sunt deloc la curent.

Warren Muffet îi aruncă o privire amuzată.

– Ce vrei să spui?

– Reacţiile unora şi altora.

– Karzai e mai furios ca niciodată. I-a acuzat cu jumătate de gură pe talibani că au încercat să-l omoare cu sprijinul nostru... A refuzat să-l primească pe Chuck Hagel, secretarul de stat al Apărării, pretextând că e gripat. Relaţiile noastre sunt tot mai proaste.

Aparent, conexiunea Mark Spider – Jason Forrest – Karzai funcţionase bine. Preşedintele Karzai nu-şi mai făcea iluzii, în ciuda capcanei imaginate de Malko.

– Asta-i tot? întrebă el.

– În ce-l priveşte pe Karzai, da. Pe de altă parte, NDS mi-a furnizat informaţii potrivit cărora se pare că talibanii au raportat o operaţiune importantă.

– Adică?

– Ţi-am spus că omologii mei ştiau că anumite grupări armate au venit din Logar şi din Wardak şi s-au infiltrat în oraş. În aparenţă, au plecat. Asta conferă o anumită credibilitate spuselor lui Karzai. Dacă talibanii sunt cei care au încercat să-l asasineze, probabil că erau pregătiţi să declanşeze o răzmeriţă la Kabul, profitând de dispariţia lui. Bineînţeles că toate astea nu reprezintă altceva decât o supoziţie...

– Evident! aprobă Malko. Apropo, ai transmis asta la Langley?

– Încă nu. O să menţionez totul în raportul săptămânal de mâine. În orice caz, nu e urgent pentru că nu s-a întâmplat nimic, iar aceşti talibani fantomatici au dispărut, dacă au existat vreodată în realitate.

Malko stătea ca pe jar. Acum avea un motiv suplimentar pentru a vorbi cu Clayton Luger. Cel puţin unul.

– Warren, spuse el, trebuie să iau legătura cu Langley pe o linie securizată. Se poate?

– Bineînţeles, confirmă americanul. Vino cu mine!

Urcară la etajul trei, dar Malko își dădu seama că, având în vedere decalajul orar, la Washington era ora trei dimineața...

– O să aștept până la sfârșitul zilei, propuse el. O să sun atunci când la Langley o să fie nouă dimineața.

– Vrei să chem mașina să te ducă la Serena? îi sugeră șeful stației.

– Nu, zise Malko. Prefer să rămân aici.

Americanul nu comentă.

– Nicio problemă, avem la etajul patru o cameră de odihnă pentru agenții care sunt în trecere. Chem pe cineva să te conducă acolo.

Probabil că-și punea întrebări, dar nu lăsa să se vadă nimic. În timp ce-l așteptau pe cel care trebuia să-l conducă pe Malko în camera de odihnă, austriacul spuse ferm:

– Deocamdată, *nimeni* nu trebuie să știe că mă aflu aici.

Warren Muffet accentuă:

– Nici măcar cei de la Langley?

– Vorbesc despre afgani, precizează Malko. Cred că nimeni nu a remarcat sosirea mea aici. Alicia Burton e de încredere. Nu a făcut niciun comentariu.

Malko se afla într-o cameră mobilată cu strictul necesar. Unica fereastră dădea spre un zid de beton garnisit cu sârmă ghimpată.

Se lungi pe pat şi se destinse. Încă mai era urmărit de NDS, dar aici nu i se putea întâmpla nimic. Evident că îi era imposibil să se eternizeze în acest loc.

Era momentul să încheie această misiune nebunească ce-l adusese într-un impas, dar, pe de altă parte, probabil că existau şi efecte pozitive.

*

* *

Maulana Musa Kotak asculta cu ochii întredeschişi urările înaltului funcţionar al NDS-ului care tocmai intrase în vizuina sa. Un bărbat fermecător şi politicos, cu o barbă scurtă care demonstra că era religios. Spre deosebire de majoritatea agenţilor NDS proveniţi din Khalqul procomunist. Clericul se aşteptase la vizita asta.

În ajun, nepotul lui fusese interceptat de agenţii NDS care supravegheau moscheea Wazir Akbar Khan şi dus la sediu. Anunţat de şoferul lui, maulana Kotak se abţinuse din prudenţă să reacţioneze. Aştepta urmarea. Prin intermediul şoferului lui Nadir, era la curent cu ceea ce se întâmplase în timpul călătoriei ratate spre Ghazni. Aflându-se sub protecţia lui Karzai, nu era îngrijorat: nu i se putea întâmpla nimic.

După ce-şi termină temenelele, agentul NDS intră în subiect, explicându-i de ce trebuise să-l ducă pe Nadir la sediu, unde, de altfel, fusese tratat foarte bine.

Clericul ascultă povestea incidentului din satul Yusuf Khel şi rolul jucat de străin în uciderea săteanului. Apoi agentul întrebă cu o voce mieroasă:

– *Maulana Sahib*, îl cunoaşteţi pe acest străin pe care i l-aţi încredinţat nepotului dumneavoastră?

Maulana Kotak dădu afirmativ din cap.

– Evident! A fost trimis la mine de preaiubitul nostru şef, mollahul Omar.

Omul de la NDS se crispă. Discuţia devenea delicată. Ştia şi el, ca toată lumea, că „înscăunarea" maulanei Kotak, fost ministru taliban al Protecţiei Virtuţii şi Combaterii Viciului, avusese ca scop conservarea unei legături cu mollahul Omar. Prin urmare, afacerea trebuia tratată cu multă diplomaţie...

– *Maulana Sahib*, insistă el, ştiţi că acest om a avut un comportament criminal, asasinând un sătean nevinovat?

Maulana Kotak îşi ridică mâinile durdulii în semn de neputinţă şi recunoscu:

– Evident că dezaprob acest lucru.

– De ce l-a însoţit nepotul dumneavoastră?

– Omul acesta mi-a cerut să-l ajut să ajungă la Quetta pentru a se întâlni cu anumiţi membri din *Choura* noastră. Ştiţi că americanii ne copleşesc cu amabilităţile. După ce m-am consultat

cu un prieten din *Choura*, am considerat că e bine să-i satisfac cererea. Bineînţeles că nu mi-a trecut prin cap că această călătorie se va sfârşi într-un mod tragic. Mă îndoiesc însă că Nadir, nepotul meu, un om blajin şi calm, este responsabil de ceea ce s-a întâmplat.

Agentul NDS protestă imediat:

– *Maulana Sahib*, nimic nu-l implică pe nepotul dumneavoastră, care, de altfel, va fi eliberat în seara asta. Voiam doar să ştiu dacă aveţi vreo idee legată de locul în care se află acum acest *haridji*.

Maulana Kotak îşi miji din nou ochii.

– N-am nicio idee! mărturisi el. Nu l-am mai văzut. Poate că nepotul meu ştie mai multe.

– Ne-a spus că l-a lăsat ieri seară în faţa ambasadei Iranului.

De data asta, maulana Kotak îşi exprimă stupefacţia.

– Nu cunosc legăturile pe care le are cu fraţii noştri iranieni, afirmă el, dar nu mi-a vorbit despre toate activităţile sale. Nu văd cum v-aş putea ajuta. Acum trebuie să mă duc să mă rog, dar rămân la dispoziţia dumneavoastră. Sper că nepotul meu va putea fi eliberat rapid, sunt sigur că e nevinovat. Eu i-am cerut să-l însoţească pe acest străin într-o zonă care nu e întotdeauna sigură. Din cauza talibanilor, evident...

Ăsta da umor negru.

Omul de la NDS nu insistă şi se ridică, întinzându-i maulanei o carte de vizită.

– *Maulana Sahib*, pot să vă rog să mă contactaţi dacă aveţi veşti legate de acest om?

– Cu siguranţă, îl asigură clericul însoţindu-şi interlocutorul spre ieşire.

După ce rămase singur, începu să redacteze un mesaj în atenţia celor din Quetta, relatând ultimele evenimente. Frumoasa construcţie pe care o ridicase împreună cu americanii era pe cale să se prăbuşească. Cel mai supărător era faptul că preşedintele Karzai putea stabili o legătură între talibani şi atentatul în urma căruia fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa.

Iar asta n-avea să rezolve deloc problemele.

La sfârşitul mesajului, maulana Kotak adăugă o frază în care sublinia că singura legătură dintre mişcarea talibană şi atentat era Malko Linge. Acesta reprezenta o ameninţare la adresa cauzei lor. Atâta timp cât Karzai era viu, trebuia să se ţină cont de el.

Cel mai bine ar fi fost, conchise el, să se şteargă toate urmele acestei operaţiuni ratate.

Acum mai trebuia găsit Malko Linge. Ezită să-l sune, ştiind că NDS-ul îi asculta telefonul. În consecinţă, se hotărî să-şi activeze reţelele.

*

* *

Nelson Berry plecase din Pul-i-Alam spre prânz, după un ultim festin alături de gazda sa. Se îndrepta acum spre Kabul, fiind măcinat de gânduri contradictorii: nu putea rămâne la infinit în Logar.

Nu se mai vorbea despre atentatul împotriva lui Hamid Karzai. În Afganistan exista destulă actualitate cotidiană pentru ca interesul față de un atentat soldat cu o singură victimă, șoferul președintelui, să dispară rapid.

Îndreptându-se spre Kabul, Nelson Berry se simțea relativ liniștit. Eliminându-l pe singurul om care l-ar fi putut lega de atentat printr-o mărturie, iar pușca Degtyarev 41 nereprezentând o pistă viabilă, numai relația lui cu Malko Linge l-ar mai fi putut implica în această afacere.

Bineînțeles că se ferise să-l sune și pregătise o poveste pentru un eventual interogatoriu la NDS. Malko Linge îl contactase pentru a executa, în solda CIA, operațiuni în zonele fierbinți în care nici măcar agenția americană nu voia să-și asume riscuri. Eliminarea anumitor membri ai clanului Haqqani.

Avantajul: povestea nu putea fi verificată...

Se simțea pregătit să le facă față anchetatorilor. Cu *haridji* erau mai puțin feroce decât cu afganii. Nu mai avea decât două probleme.

Mai întâi, cei 500 000 de dolari pe care-i avea asupra lui. Nu putea risca să fie descoperiți

de NDS. Cu siguranţă că va fi deposedat de bani şi i se vor cere explicaţii.

În *poppy palace*-ul său existau multe ascunzători, dar nu suficient de sigure pentru a rezista la o percheziţie serioasă. Lui Nelson Berry îi veni o idee. Deţinea la periferia Kabulului o fermă dezafectată care-i servea pe post de poligon de tir şi ca depozit. Paznic era un *mujahedin* bătrân şi neajutorat, fericit că primea hrană şi adăpost. Avea de gând să ascundă geanta cu bani printre armele depozitate. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să caute acolo. În plus, bătrânul *mujahedin* încă mai ştia să mânuiască un Kalaşnikov, fiind temut prin vecinătate. Chiar dacă NDS îl întâmpina pe Nelson Berry la sosire, el va fi „curat".

Apoi nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-l găsească pe Malko Linge.

Dacă acesta plecase din Afganistan, problema era rezolvată. Dacă nu, cel mai bine era să-l lichideze discret. Aşa cum procedase cu informatorul. Pe urmă putea dormi liniştit.

CAPITOLUL X

Malko formă numărul lui Clayton Luger la ora şase treizeci fix. Asta însemna ora nouă la Washington. Numărul 2 din CIA sosea la birou pe la opt şi de-acum terminase probabil de puricat primele dosare. Locuind în McLean, statul Virginia, foarte aproape de Langley, Clayton Luger considera o datorie de onoare să ocupe printre primii un loc în parcarea mov a CIA-ului.

– *Yes*!

Vocea americanului declanşă o descărcare de adrenalină în arterele lui Malko.

– Clayton, spuse el, sunt eu, Malko.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi o întrebare seacă:

– Unde eşti?

– La Kabul.

– Unde, la Kabul?

– La staţie. Te sun pe o linie securizată.

Precizarea păru să-l liniştească pe american, care continuă:

– N-am mai vorbit de multă vreme. Ce s-a întâmplat?

– O împrejurare neprevăzută, afirmă Malko, pe care încă n-am putut s-o lămuresc.

– Nu mai are importanţă, declară Clayton Luger, n-o mai luăm de la capăt...

– A fost ideea voastră, spuse Malko.

Numărul 2 din CIA nu comentă, ci continuă:

– Karzai e furios foc. Există ecouri negative. Îţi vrea pielea...

– Cum a făcut legătura dintre mine şi afacerea asta? întrebă Malko.

– Din cauza unui ticălos al cărui nume nu vreau să-l pomenesc la telefon, rosti cu acreală americanul. A fost cu atât mai furios cu cât i-am transmis mesajul că totul a fost anulat. Preşedintele e supărat pe el. Vor trebui negociate anumite aspecte, dar istoria asta e o catastrofă. E nevoie de o soluţie care să aranjeze lucrurile.

– Vrei să mă predau? sugeră Malko mai în glumă, mai în serios.

– *Don't bullshit me*[1], mormăi Clayton Luger. Trebuie să dregem busuiocul ca să rămânem prieteni. Chiar dacă asta nu te împiedică să ai anumite sentimente. În orice caz, e un haos total. Ai veşti de la celălalt? *The man behind the gun*[2]?

– Niciuna, declară Malko, a dispărut. Nu cred că a fost arestat, altfel Karzai l-ar fi ţintuit la stâlpul infamiei din cauza legăturilor cu voi. Oricum, îi poţi transmite o veste bună amicului John.

---

[1] Nu bate câmpii.

[2] Omul care a atras.

– O veste bună? Nu prea văd niciuna.

– Eşecul ăsta este o şansă pentru noi, spuse Malko. Prietenii voştri, talibanii, intenţionau să vă lucreze pe la spate. Scopul acordului cu ei era să-i calmeze?

– Da, de ce?

– Închipuie-ţi că erau pregătiţi să treacă Kabulul prin foc şi sabie dacă dispărea Karzai! Mai multe grupuri de combatanţi se adunaseră în secret în oraş. Evident că nu putem şti ce s-ar fi întâmplat, dar intenţionau să acţioneze în forţă...

Urmă o pauză lungă, apoi Clayton Luger întrebă:

– De unde ştii asta?

– Şeful staţiei de aici o să vă trimită mâine un raport complet bazat pe analizele făcute de NDS. În haosul care ar fi urmat după moartea lui Karzai se putea întâmpla orice. Singurii care se aşteptau la asta erau „aliaţii" voştri. Voiau să v-o tragă pe toată linia. Voi le făceaţi treaba, iar ei scoteau castanele din foc cu mâna altuia.

– Eşti sigur de ce spui?

Americanul nu-şi revenea. Încă nu se obişnuise cu Orientul.

– Întreabă-l pe Warren Muffet! îl îndemnă Malko. Am scăpat dintr-o catastrofă...

– Datorită ţie! făcu, oarecum ironic, numărul 2 din CIA.

– Datorită norocului, îl corectă Malko. Acum ce facem?

– Agenţia te găzduieşte oficial? întrebă americanul.

– Nu, îl asigură Malko, am venit incognito, dar n-am de gând să putrezesc aici. Warren Muffet mi-a propus să mă scoată din ţară prin Bagram şi Dubai. Probabil că e cea mai sigură variantă. Nu mă mai pot arăta la Kabul. NDS-ul mă pândeşte. Cred că ar fi necugetat să cad în mâinile lor...

– Nici nu se pune problema! tresări Clayton Luger. Dar nici să pleci din Kabul nu se poate!

– De ce?

– Ţi-am spus, lucrăm la un plan B. Pe Karzai îl vrem în continuare eliminat, dar trebuie să ne mişcăm tiptil.

– O să fie cam greu, remarcă Malko.

– Ştiu. OK, intenţionez să vin acolo în zilele următoare. Preşedintele vrea să punem punct acestei afaceri şi am nevoie de tine. Până atunci, capul la cutie!

– Nu prea am de ales, îl linişti Malko înainte de a închide.

Ieşind din sala cifrului, era perplex. Ce voiau de fapt americanii?

Ajungând în biroul lui Warren Muffet, văzu imediat, după expresia de pe chipul lui, că se întâmplase ceva.

– Am veşti proaste, îl anunţă şeful staţiei CIA.

– Legate de mine? întrebă Malko.

– Da. Am primit un mesaj de la numărul 2 din NDS. Oficial, neutru. Mă întreabă dacă ştiu unde eşti, pentru că NDS a deschis o anchetă şi te acuză de uciderea unui sătean în apropiere de Ghazni. Există şi martori. Ce înseamnă povestea asta?

– N-am avut timp să-ţi spun totul, recunoscu Malko. Din păcate, e adevărat.

Americanul îi ascultă relatarea în tăcere, apoi conchise:

– E grav. Foarte grav. Bineînţeles că am pretins că nu am nicio veste despre tine, dar sunt obligat să comunic totul la Langley. O să urmez instrucţiunile pe care le primesc.

Era limpede că se spăla pe mâini în ceea ce priveşte soarta lui Malko.

Austriacul surâse cu amărăciune.

– Pe scurt, sunt consemnat aici...

– Nu vorbi aşa, protestă americanul. Aici eşti în siguranţă.

Malko nu-şi făcea iluzii: afganii se foloseau de pretextul cu săteanul ucis de el pentru a-l putea interoga în legătură cu ADEVĂRATA problemă: atentatul împotriva lui Karzai.

Deocamdată, era încolţit. Culmea, mai ales după ce-şi asumase atâtea riscuri pentru a-i face pe plac consilierului pe probleme de securitate al Casei Albe! Lumea serviciilor de informaţii era necruţătoare, zdrobind oamenii ca un malaxor.

Ar fi trebuit să ştie asta, dar de fiecare dată era la fel de surprins.

*
* *

Parviz Bamyan recitea interogatoriul nepotului maulanei Kotak, care-l implica pe Malko în uciderea săteanului. Dovada pe baza căreia talibanii încetaseră să-l mai susţină pe Malko Linge. Ştiau cum să nu depăşească linia roşie...

O secretară puse un raport scurt pe biroul lui. Îl citi şi înjură cu voce înăbuşită.

Un informator al NDS-ului de la hotelul Gandamack semnala faptul că un *haridji* îşi petrecuse noaptea împreună cu o clientă, o anume Alicia Burton, o ziaristă cu relaţii în CIA. Acest necunoscut părăsise hotelul în compania femeii, plecând cu maşina ei în cursul dimineţii. Graţie plăcuţei de înmatriculare, se putea certifica faptul că se duseseră la hotelul Ariana, sediul CIA.

În concluzie, Warren Muffet îl minţise.

Singura consolare era că acum ştia unde se afla Malko Linge: pe o altă planetă. Inaccesibilă. Numai că minciuna lui Warren Muffet îl punea într-o poziţie de forţă faţă de americani: Malko era învinuit de omor... Redactă imediat un raport către preşedinţie. Iar asta n-avea să schimbe în bine dispoziţia preşedintelui Karzai. În fine,

afganii deţineau dovada protecţiei de care se bucura Malko Linge din partea CIA-ului.

Greu de crezut că Agenţia nu era la curent cu implicarea acestuia în atentat.

Karzai căpăta astfel o formidabilă armă politică de luptă împotriva americanilor.

Ideal ar fi fost să aibă şi mărturisirea detaliată a lui Malko Linge. Din păcate, încă nu se ajunsese până acolo.

*

* *

Nelson Berry remarcă imediat vechea Corolla verde cu doi oameni la bord care staţiona la intersecţia dintre Sherpour Street şi Strada 15, unde se afla *poppy palace*-ul său. Se uită la cei din maşină în timp ce paznicii îi deschideau poarta. Nu făcură nicio mişcare.

Încă nu primiseră niciun ordin.

Sud-africanul se simţi ceva mai liniştit. Cu două ore în urmă îşi depusese comoara la fermă, într-o ascunzătoare săpată în pământ, deasupra căreia se aflau lăzile cu muniţie. Bătrânul său paznic nu-şi dăduse seama de nimic. Ajunse în birou, deschise computerul şi dădu câteva telefoane. Willie şi Rufus descărcară maşina.

Timp de două ore nu se întâmplă nimic.

Apoi auzi un claxon şi aproape instantaneu Darius Gul, şoferul său, se năpusti în birou.

– A venit cineva să vă vadă, îl anunţă el.

– Cine?

– Zice că e generalul Abdul Razzik de la Ministerul de Interne. Are un Land Cruiser alb cu numărul 13 Kabul Police.

– Să intre! zise Nelson Berry. Şi adu-ne nişte ceai.

Generalul Abdul Razzik, consilier special al ministrului de interne, era o personalitate respectată, făcând parte dintr-o mare familie şi fiind un apropiat al lui Karzai. Sud-africanul se aştepta la ce era mai rău... Avu un şoc atunci când constată că generalul Razzik purta uniforma, adică se afla într-o misiune oficială. Cei doi bărbaţi se întâlniseră de mai multe ori şi începură prin a-şi face temenelele de rigoare.

Apoi, la o ceaşcă din eternul ceai, trecură la lucruri mai serioase.

– Mi se pare că te-ai întors de la Logar, remarcă generalul, care avea surse de informaţii excelente.

– Exact, confirmă Nelson Berry. Am fost la Pul-i-Alam ca să-i fac un serviciu unui prieten...

– Ştiu, completă zâmbind generalul Razzik.

Sud-africanul nu încercă să se eschiveze.

– Da, confirmă el. Este vremea recoltei. Baler Khan Salal a avut de încheiat o tranzacţie importantă şi a dorit să-i asigur securitatea. Nu era sigur de partenerii lui. Am şi câştigat

nişte bani. Afacerile merg cam greu în momentul ăsta.

Generalul dădu din cap înţelegător.

– Liniştește-te! Nu ăsta e motivul vizitei mele.

În Afganistan, nimeni nu se lua de traficul de opium sau de heroină, fiind un subiect mult prea sensibil. Era vorba de trei miliarde de dolari pe an, din care peste şapte sute de milioane mergeau la cultivatorii de mac. Nimeni nu voia să bulverseze economia ţării.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule general? întrebă sud-africanul.

– Îl cunoşti pe un anume Malko Linge?

Asta era.

– Puţin, recunoscu Nelson Berry. A venit la mine de mai multe ori. Ştiţi că e un agent operativ al CIA-ului. Voia să-mi propună să colaborez la anumite operaţiuni de eliminare a comandanţilor talibani. Am refuzat pentru că nu se plătea destul de bine şi era prea periculos.

– Ai avut dreptate, îl aprobă generalul afgan, nu trebuie să te amesteci în conflictele dintre americani şi talibani. Ştii unde se află acum acest om?

– N-am nici cea mai mică idee, recunoscu cu sinceritate sud-africanul. Nici măcar nu ştiu dacă mai este în Kabul. Dar am numărul lui de mobil.

– Şi noi îl avem, îl asigură generalul, dar nu răspunde.

– De ce vă interesează individul ăsta? întrebă Nelson Berry cu o voce neutră.

Generalul coborî glasul.

– Îţi aminteşti de atentatul împotriva preşedintelui Karzai? Avem anumite indicii care ne fac să credem că e posibil să fie amestecat.

Sud-africanul se văzu obligat să protesteze.

– Dar lucrează pentru CIA! Americanii nu vor să-l asasineze pe preşedinte, care este aliatul lor.

Generalul Razzik zâmbi pe sub mustaţă.

– Nu pot să-ţi spun totul. Bănuielile noastre sunt serioase. O să fiu direct: poţi să ne ajuţi să-l găsim dacă se mai află în Kabul?

Îl fixa pe Nelson Berry cu ochii săi mari şi blajini de bunic cu părul alb.

Sud-africanul nu ezită.

– Vă ajut cu plăcere, domnule general. Serviciile dumneavoastră au fost întotdeauna corecte cu mine.

Permisele de portarmă erau eliberate de Ministerul de Interne. Cu o singură trăsătură de condei, generalul Razzik îl putea trimite în şomaj pe Nelson Berry...

– Ştiu că ai resursele tale, conchise generalul. Evident că-ţi vom fi extrem de recunoscători pentru ajutorul dat...

Scoase din buzunar o carte de vizită şi mâzgăli ceva pe ea înainte de a i-o întinde interlocutorului.

– Iată numerele celor patru mobile pe care le am, zise el. L-am subliniat pe cel la care răspund întotdeauna. Sper să am curând veşti de la tine.

Nelson Berry înţelesese: liniştea lui în schimbul lui Malko Linge. Afganii nu erau interesaţi de el. Era doar un simplu prestator de servicii. Chiar dacă generalul părea convins că fusese amestecat în atentat, va trece cu vederea acest lucru. Cu Malko era altceva: prin el se ajungea direct la Casa Albă. O altă miză politică.

Sud-africanul îl însoţi pe general până la Land Cruiserul păzit de un bătrân de-o şchioapă, cu barba în evantai şi un Kalaşnikov în bandulieră.

– Garda mea de corp! îi explică generalul Razzik. O fostă căpetenie talibană. S-a reconvertit în fermier, dar se plictisea. Sunt foarte mulţumit de el...

Land Cruiserul ieşi în Strada 15, iar Nelson Berry îi adresă generalului un ultim salut. Se gândi că avea interes să-l găsească pe Malko *înaintea* afganilor. Ca să-l reducă definitiv la tăcere.

CAPITOLUL XI

Malko îşi petrecuse prima noapte în camera din hotelul Ariana, sobră ca un salon de spital. Apoi coborâse la cantină pentru *breakfast* şi tocmai se pregătea să se întoarcă atunci când îl văzu pe Warren Muffet.

Americanul se aşeză la masa lui.

– *Big news*! exclamă el. Clayton Luger soseşte mâine. Călătorie privată, secretă. A cerut să se întâlnească cu tine. Vine cu un avion al Agenţiei.

Trebuia să existe un motiv serios pentru ca numărul 2 din CIA să facă o astfel de deplasare. Mai ales că ar fi fost extrem de simplă scoaterea lui Malko din ţară prin aeroportul din Bagram...

– O să stea aici? întrebă el.

Warren Muffet îi adresă o privire încărcată de reproş.

– Nu, bineînţeles că nu, se duce la ambasadă. Te anunţ când soseşte. O să te trimit la PX[1] ca să-ţi cumperi cele necesare.

– Tot ce am se află la Serena, oftă Malko. Nu există nicio modalitate să-mi recuperez lucrurile?

---

[1] Magazin.

– Deocamdată, nu, replică sec americanul. Mai bine punem un banner pe faţada hotelului şi anunţăm lumea că eşti aici!

Malko tocmai îşi termina cafeaua atunci când sună telefonul mobil.

Văzând numărul afişat, simţi o puternică descărcare de adrenalină în artere: Nelson Berry!

Lăsă telefonul să sune. De ce voia oare sud-africanul să vorbească cu el? Îşi asuma un risc considerabil având în vedere faptul că Malko era bănuit de implicare în atentatul împotriva preşedintelui Karzai. Îşi spuse că era mai bine să amâne discuţia cu el. În orice caz, nu voia să folosească mobilul: prin intermediul GPS-ului, afganii îl puteau localiza, descoperind astfel că se afla în localul CIA-ului.

Îi trebuia un alt telefon mobil. Un motiv în plus pentru a merge la cumpărături.

*

* *

Maulana Musa Kotak îşi întâmpină vizitatorul cu tot respectul cuvenit. Hadj Mohammad Himmat, membru al *Chourei* din Quetta, era un apropiat al mollahului Omar. Şi el beneficia de imunitate pe teritoriul afgan, fiind însărcinat adesea cu transmiterea mesajelor secrete preşedinţiei. Fiind în acelaşi timp un adversar înverşunat al lui Hamid Karzai.

– Ai călătorit bine, frate? întrebă maulana Kotak în timp ce se aşezară pentru ceremonia ceaiului.

– Allah e de partea noastră, zise trimisul special al mollahului Omar, n-am fost opriţi la niciun baraj. Cu toate astea, călătoria e lungă.

– Aduci veşti bune?

– O scrisoare de la mollahul Mansour.

Se scotoci prin buzunare şi scoase la iveală un plic făcut sul pe care i-l întinse maulanei Kotak. Acesta îl luă cu respect, îl puse pe masă şi reluă conversaţia. Ştia că era vorba de răspunsul la întrebarea pe care o pusese. Cei doi bărbaţi sporovăiră o vreme, apoi vizitatorul ceru permisiunea să plece pentru a se odihni. Maulana nu-l întrebă unde se duce. Mişcarea talibană era extrem de compartimentată din raţiuni legate de securitate.

Rămas singur, despături plicul. Scrisoarea era scrisă de mână, cu caractere frumoase, dar foarte scurtă. Textul era concis: *„Dacă Allah vrea asta, e important să nu rămână nimic din intenţiile noastre."*

Maulana Kotak îşi spuse că asta era şi voia lui Allah deoarece se afla, *inevitabil*, de partea lor. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să organizeze eliminarea fizică a lui Malko Linge în aşa fel încât să nu poată fi acuzat. Înainte de orice, trebuia să-l găsească, un lucru deloc simplu de realizat.

*

* *

Nelson Berry schimbă o privire lungă cu chelneriţa kirghiză de la Boccaccio care-i adusese pizza. O privire intensă, căreia femeia îi răspunse pe măsură. Deşi avea un paşaport kirghiz, era rusoaică get-beget, cu nişte ochi mari şi cenuşii şi o siluetă plinuţă. Îmbrăcată cu o bluză mulată, minijupă şi colanţi, era foarte atrăgătoare.

Numai aici puteai găsi astfel de fete. Patronul, o pramatie notorie, îi mai ungea pe poliţişti ca să aibă linişte. Tot Kabulul ştia că în localul lui se serveau toate băuturile alcoolice din lume şi că fetele care serveau se prostituau. Erau trei care făceau cu schimbul, întotdeauna în ţinute sexy, practicându-şi meseria numai cu expatriaţii.

Câteodată mai veneau şi câţiva afgani. Numai bărbaţi. Se îndopau bine, beau şi plecau fără ca nimănui să-i treacă prin cap să le aducă nota de plată. Statul-major al poliţiei din Kabul. În seara aceea, ca de obicei, restaurantul era plin, printre clienţi numărându-se şi mai mulţi afgani care nu se puteau abţine să nu se uite avizi la fetele atrăgătoare pe care le găseai numai aici. Nelson Berry se simţea bine. Vizita generalului Razzik îl înviorase. Era bine să nu simţi niciun fel de nelinişte, să nu fii săltat de poliţie pentru un simplu da sau nu. Încheiase un contract nescris care deocamdată îl proteja. Evident că trebuia

să-şi îndeplinească sarcina care-i revenea: să-l găsească pe Malko şi să-l predea afganilor care aveau să pună mâna pe un om mort. Problema consta în faptul că, mort, Malko nu făcea nici cât o ceapă degerată în ochii lor. Pe de altă parte, viu fiind, reprezenta un pericol imediat pentru Nelson Berry. Acesta ştia bine că prizonierul nu va rezista interogatoriilor desfăşurate la NDS, unde urma să fie transferat.

Pentru moment, trebuia să reia legătura. Malko ştia de-acum că sud-africanul voia să vorbească cu el. Dacă răspundea la telefon, era un semn bun.

Mariana, chelneriţa – un prenume nu prea kirghiz –, îi aduse nota de plată. Cu acelaşi zâmbet semeţ. Nelson Berry îi adresă un surâs complice.

– Termini târziu în seara asta? o întrebă el în rusă.

– Nu, dar sunt obosită, zise fata aşezându-se într-o poziţie care-i scotea în evidenţă pieptul. Sud-africanul simţi cum libidoul său, zgândărit deja de bere, se trezeşte de-a binelea. Tânărul dansator din Pul-i-Alam îi oferise plăcere, dar nu era femeie. Specie rară la Kabul.

– Două sute, propuse Nelson Berry cu voce joasă.

Două sute de dolari, adică zece mii de afgani, reprezentau o sumă enormă. Femeia rămase cu

ochii aţintiţi în podea, impasibilă. Simţea dorinţa acestui bărbat tânăr şi vânjos.

– Nu, spuse ea, sunt obosită.

Nelson Berry o dorea foarte tare. Puse trei degete pe tăblia mesei. La urma urmei, diminua doar cu puţin cei 500 000 de dolari. De data aceasta, chelneriţa rosti câteva cuvinte în rusă:

„Pe terenul viran de la capătul fundăturii. Peste un sfert de oră." Apoi luă nota de plată şi se făcu nevăzută.

Înseninat, Nelson Berry se îndreptă în linişte spre ieşire, traversă grădiniţa şi se urcă în Land Cruiser. Nu-l luase cu el pe Darius şi fusese o idee bună. Aşezat la volan, în loc să plece spre stânga, pentru a ieşi din fundătură, continuă să meargă spre dreapta, ajungând la intrarea pe un teren viran care servea pe post de parcare.

Prudent, scoase pistolul ascuns în cizmă şi-l vârî în consola centrală, cu un glonţ pe ţeavă. La Kabul existau şi răufăcători şi toată lumea ştia că Boccaccio era frecventat de expatriaţi cu bani.

Mariana apăru după douăzeci de minute şi se instală direct pe bancheta din spate. Sud-africanul înconjură maşina şi se aşeză lângă ea, începând să-i frământe sânii. Senzaţia era delicioasă.

Kirghiza se încordă şi zise cu o voce blândă:

– *Valuta.*

Nelson Berry scoase dintr-un teanc trei bancnote de câte o sută de dolari şi i le întinse

femeii care-i strecură imediat în cizma din piciorul drept.

Se destinsese pe loc.

Nelson Berry îi puse mâna pe genunchi şi constată că-şi scosese colanţii. Fusta era atât de scurtă, încât ajunse fără dificultate între picioarele ei, fără să întâlnească nici cel mai mic obstacol. Nu purta chiloţi.

În timp ce se excita mângâind-o peste tot, Mariana întrebă:

– Cum vrei?

– Aşa, zise sud-africanul apucând-o de şolduri pentru a o face să îngenuncheze pe banchetă. Din fericire, maşina era suficient de mare pentru a permite genul acesta de fantezii.

Femeia se aşeză în poziţia cerută, Nelson Berry îşi desfăcu fermoarul şi scoase din chiloţi un sex tare ca fierul. Faptul că o văzuse toată seara fâţâindu-se prin faţa lui îl pusese pe jar. Îi ridică fusta deasupra şoldurilor şi-i dezveli fesele plăcute la vedere. Agăţată de portieră, Mariana aştepta.

Şocul sexului care-i devastă pântecul o făcu totuşi să tresară.

Nelson Berry era bine dotat şi nu părea adeptul blândeţii. Opintindu-se de vreo două ori, o penetră profund. Aşezat tot în genunchi, cu tălpile lipite de cealaltă portieră, începu s-o pistoneze din toate puterile.

Land Cruiserul trepida.

Capul femeii se izbea de geamul blindat, iar partenerul ei gemea ca un tăietor de lemne. De-acum, aluneca bine şi se bucura din plin de ea.

Din păcate, toate lucrurile plăcute au şi un sfârşit. Cu o ultimă opintire, cu degetele crispate pe şoldurile femeii, îşi dădu drumul în ea. Politicoasă, kirghiza aşteptă un timp decent pentru a se elibera.

– *Spasiba*, spuse ea, a fost foarte bine.

Vocea îi trăda indiferenţa totală, dar lui Nelson Berry puţin îi păsa. Fusese cu adevărat o zi fastă. Coborâră împreună din Land Cruiser, Mariana se îndreptă spre Boccaccio, iar sud-africanul se urcă la volan.

*

* *

– Mister Luger e în biroul meu, îl anunţă Warren Muffet pe Malko, care folosea un nou mobil la fel de securizat ca şi primul.

– Cobor, spuse acesta.

Aştepta de o oră în camera lui şi începuse să se plictisească. Intră în biroul şefului staţiei şi-l văzu pe numărul 2 din CIA instalat pe canapeaua de piele, tras la faţă şi cu ochii lipsiţi de viaţă. Orice om poate fi marcat de o călătorie de 14 000 de kilometri.

Clayton Luger schiţă un zâmbet şi spuse:

– Mor de foame! Mergem la masă.

Probabil că avusese timp să facă un duş şi să se radă pentru că părea destul de proaspăt.

– Am rezervat sala de mese de la ambasadă, anunţă Warren Muffet.

Nu aveau de mers decât vreo câteva sute de metri, presărate cu puncte de control, dar făcură vreo douăzeci de minute. Acolo nu întâlneai picior de afgan. Numai americani şi nepalezii încotoşmănaţi cu veste antiglonţ.

Sala de mese dădea spre grădină, iar de frica grenadelor ferestrele erau protejate de plase. Îi servi un soldat. Aveau chiar şi vin franţuzesc. Conversaţia se învârti, fără prea mare interes, în jurul dificultăţii întâmpinate de americani în repatrierea materialului prin Pakistan. O operaţiune care costa 150 de milioane de dolari pe lună. Clayton Luger aştepta să rămână singur cu Malko pentru a se putea desfăşura.

Terminară cafeaua, iar Warren Muffet se retrase după ce-i instală în salonul ambasadorului care era plecat din Kabul pentru câteva zile. După ce uşa se închise în urma lui, chipul lui Clayton Luger se mai destinse. Îi adresă lui Malko un zâmbet plin de căldură.

– Mă bucur să te văd! M-am temut pentru tine. În primul rând, ce s-a întâmplat?

– Habar n-am, mărturisi Malko. Nu l-am mai văzut pe Nelson Berry din ziua atentatului. Ştiu

că a lovit maşina greşită, că nu a fost prins şi că afganii îi acuză pe talibani. M-a sunat ieri, dar nu i-am răspuns. Te-am aşteptat pe tine.

– Ai făcut bine, îl aprobă Clayton Luger. Suntem la ananghie, iar preşedintele a decis să lăsăm totul baltă. Bineînţeles că nu e vina ta. Poate că nimeni nu e vinovat, dar situaţia trebuie dezamorsată. Împreună cu John Mulligan am pus la punct un plan de ieşire din criză. Întâi de toate, John Mulligan îţi mulţumeşte. A citit raportul trimis de Warren Muffet. Se pare că imbecilii ăştia de talibani au vrut să ne tragă pe sfoară. Oricum, a trecut, o să reglăm conturile după aceea. Călătoria mea are un singur obiectiv: să facem pace cu preşedintele Karzai.

– N-o să fie deloc uşor, remarcă Malko.

– Mi-a ajuns cuţitul la os, recunoscu nr. 2 din CIA. Dar nu există altă soluţie. Uite cum ne-am gândit să abordăm situaţia. Mâine dimineaţă am întâlnire cu şeful de cabinet al lui Karzai, Hadj Ali Kalmar. N-o să mă duc singur. Mă însoţeşte Jason Forrest. A fost instruit de Mark Spider, care, la rândul lui, a trecut pe la John Mulligan. Schiţă un zâmbet amar. Asta e garanţia mea.

– Şi ce o să-i spui? întrebă Malko nedumerit de această călătorie stranie.

– O parte a adevărului, zise Clayton Luger. Că un grup extremist, n-o să precizez care anume, a convins Casa Albă că trebuie eliminat

preşedintele Karzai pentru a se asigura securitatea Americii.

– Vorbeşti despre talibani?

– *Hell, no*! E o afacere americană internă.

– Şi pe urmă?

– După o perioadă de reflecţie s-a decis anularea operaţiunii. Asta explică a doua reuniune a Consiliului care se ocupă de problema Afganistanului. Numai că acţiunea fusese pornită... Din fericire, n-a avut consecinţe. Evident că voi cere scuze şi-i voi propune preşedintelui un acord legat de menţinerea câtorva trupe în Afganistan pentru a-l apăra.

Malko clătină din cap.

– Şi crezi că afganii or să înghită chestia asta?

Clayton Luger oftă.

– O să iau o doză dublă de Prozac...

– Îţi doresc noroc, zise Malko. Iar cu mine ce o să se întâmple?

– O să vorbim mai târziu despre asta, îi tăie vorba americanul. Mai întâi trebuie să fac pace.

– Afganii vor să-ţi ceară o compensaţie, spuse Malko. Ei sunt cei care se află acum pe o poziţie de forţă.

Clayton Luger respinse obiecţia.

– Dacă e vorba de bani, îi avem. Dacă vor să rupem relaţiile cu talibanii, o facem şi pe-asta. Acum, după ce am aflat că au vrut să ne tragă pe sfoară, regretele sunt mai mici...

Tăcu şi-şi aprinse o ţigară. În ambianţa calmă din salonul cochet al ambasadorului Statelor Unite această conversaţie avea un aer suprarealist.

– Bine, conchise americanul, acum vreau să mă odihnesc puţin. Am nevoie de un somn bun în noaptea asta. Pe mâine!

*

* *

Land Cruiserul alb blindat, cu drapelul american pe aripa stângă, se opri la primul baraj de după rondul Massoud. Un bulevard lung şi drept, obturat de alte trei puncte de control, se întindea în faţa lor. Se aflau în *green zone*, unde se găseau palatul lui Hamid Karzai şi dependinţele.

O afgană tânără cu ochelari aştepta la punctul de control. Urcă în Land Cruiser lângă Clayton Luger.

– Sunt Mariam Azibullah, îl anunţă ea, iar sarcina mea e să vă conduc la Hadj Ali Kalmar.

Trecură de alte trei puncte de control, unul mai chiţibuşar decât altul, în ciuda prezenţei colaboratoarei lui Karzai. La capătul marii alei exista un rond, apoi un alt bulevard, fără puncte de control, care ducea la un fel de fortăreaţă cu ziduri de apărare şi un turn pe care flutura drapelul afgan. O deschizătură în zid permitea trecerea vehiculelor.

– Coborâm aici, spuse femeia, nicio maşină nu poate merge mai departe.

În partea dreaptă a intrării exista o poartă magnetică pe sub care trecură. Politicos, un militar îl percheziţionă pe Clayton Luger, numărul 2 din CIA... Apoi pătrunseră într-o esplanadă imensă, demnă de castelul Versailles, iar tânăra preciză cu o voce plină de respect, arătând spre un şir de clădiri din partea stângă:

– Acolo locuieşte preşedintele Karzai.

O luară la dreapta pentru a ajunge la imobilele simetrice: peste tot oameni înarmaţi. Urcară un peron, apoi o scară, după care ghidul îl instală pe american într-un birou mic şi luxos unde se găsea o tavă pentru ceai. După aceea, femeia se făcu nevăzută.

Clayton Luger aşteptă aproape douăzeci de minute până să se deschidă uşa şi să-şi facă apariţia un tânăr cu ochelari îmbrăcat într-un costum european. Fără să schiţeze nici cel mai vag zâmbet, îi întinse mâna americanului şi-l invită să se aşeze.

Chipul lui era de gheaţă şi avea o privire greu de descifrat. Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Clayton Luger îşi luă inima-n dinţi.

– Am venit de la Washington ca să am cu dumneavoastră o explicaţie sinceră! declară el. Cred că există o serioasă neînţelegere între ţările noastre.

Hadj Ali Kalmar nu se clinti, dar privirea lui îşi străpunse interlocutorul. Rosti brusc, într-o engleză desăvârşită:

– Sper că aţi venit cu intenţii bune, deoarece există multe lucruri pentru care ar trebui să cereţi iertare. N-o să vă ascund faptul că am fost nevoit să insist pe lângă preşedinte ca să fiţi primit. Cred că niciodată până acum relaţiile dintre ţările noastre nu au fost atât de... (ezită, încercând să găsească cuvântul potrivit) deteriorate.

Clayton Luger lăsă ochii în jos. Se aşteptase la o primire glacială şi nu se înşelase... Observându-i aerul abătut, afganul deveni ceva mai moderat.

– Există un proverb afgan care spune că după furtună urmează vreme bună. Vă ascult.

*

* *

– Clayton Luger vrea să vă întâlniţi în biroul meu la ora şase, îl anunţă Warren Muffet pe Malko. O să vă las singuri, cred că are să-ţi spună o mulţime de lucruri.

Era ora cinci şi jumătate, iar Malko nu mai vorbise din ajun cu numărul 2 din CIA. Nu ştia decât că se dusese la palat şi că se întâlnise cu mâna dreaptă a lui Karzai. De atunci, americanul se retrăsese în ambasadă.

Când ajunse în biroul lui Warren Muffet, Clayton Luger era acolo. Avea o mină mai bună

decât cu o zi în urmă, dar pungile de sub ochi rămăseseră. Îl salută pe Malko cu o căldură puţin cam afectată. Warren Muffet pusese deja mâna pe clanţa uşii.

– Cinăm toţi trei în seara asta? propuse el fără convingere.

Pierdut în gânduri, Clayton Luger nici măcar nu-i răspunse. Ridică ochii spre Malko.

– Ce vrei mai întâi, veştile bune sau veştile proaste? întrebă el cu o voce ternă.

– Pe cele proaste, evident, spuse Malko.

Americanul clătină din cap.

– Cred că trebuie să-ţi cer ceva extrem de neplăcut.

CAPITOLUL XII

Câteva clipe, Malko se întrebă neliniştit cât de neplăcută putea fi cererea lui Clayton Luger. În afară de aceea de a se preda autorităţilor afgane. Misiunea lui se transforma într-un coşmar. Până şi sponsorii se întorceau împotriva lui...

– Te ascult, spuse el.

Clayton Luger trase aer în piept şi-l anunţă:

– Am petrecut cea mai neplăcută oră din viaţa mea! La început, interlocutorul m-a ameninţat că face publică întreaga afacere cu complotul pus la cale de CIA pentru a-l asasina pe preşedintele unei ţări prietene. Un anunţ cu efect distrugător, deoarece afganii deţin elemente concrete, cum ar fi numele tău şi cel al lui Nelson Berry. De asemenea, au şi dosarul săteanului asasinat, lucru care agravează învinuirile ce ţi se aduc. După crimă, ai încercat să fugi din ţară. Mărturia nepotului maulanei Kotak e copleşitoare: ai vrut să ajungi clandestin la Quetta, fiind căutat de autorităţile afgane.

Malko fierbea.

– Ştii bine că pentru *voi* am încercat să evit problemele, replică el. Aş fi putut foarte uşor să mă refugiez în hotelul Ariana, dar n-am vrut să implic CIA-ul în această afacere.

– A fost inutil, dar îţi mulţumesc, recunoscu Clayton Luger. Te scutesc de restul discuţiei. A acceptat până la urmă faptul că o confruntare directă ar fi nefastă pentru ambele ţări. Atunci, a trecut la planul B. A cerut capul tău...

– Asta ai vrut să spui când ai pomenit de anumite „lucruri neplăcute"? întrebă Malko destul de tulburat.

Era vorba de o afacere de stat în care individualităţile nu prea contau. Clayton Luger îl lămuri imediat.

– Am refuzat imediat. I-am spus că nu ai făcut altceva decât să dai ascultare unor ordine – ale mele –, că eşti un *asset*[1] al Agenţiei şi că nici nu poate fi vorba să fii predat afganilor. Subiectul nefiind negociabil. Ştiind că te afli aici, sub protecţia noastră, şi că te putem scoate din ţară prin Bagram, n-a prea insistat.

– Prin urmare, sublinie Malko, am scăpat...

Clayton Luger făcu un gest care îndemna la prudenţă.

– Stai puţin, nu e chiar atât de simplu! La rândul său, Hadj Ali Kalmar mi-a expus „linia sa roşie". Inspirată direct de însuşi preşedintele Karzai. Nici acest aspect nu este negociabil. Preşedintele e gata să şteargă cu

[1] Element important.

buretele „ticăloşiile" noastre cu o singură condiţie: potrivit tradiţiei afgane, trebuie plătit preţul sângelui.

– Cel al şoferului ucis în atentat? presupuse Malko. Asta n-ar trebui să reprezinte o problemă...

Americanul clătină din cap.

– Nu, nici n-a amintit de asta.

– Atunci?

– Preţul sângelui, continuă numărul 2 din CIA, îl are în vedere pe cel care a comis atentatul, omul care a apăsat pe trăgaci.

– Nelson Berry?

– Da. Vor un rezultat pe care să-l arate poporului afgan. Un mercenar cumpărat de un grup inamic – de pildă, talibanii – pentru a-l elimina pe preşedintele Karzai.

– Înţeleg, spuse Malko, dar care e rolul meu în treaba asta?

– Eşti singurul care are o relaţie cu Nelson Berry. Ţie îţi revine sarcina să-l convingi să-şi mărturisească crima.

Malko tresări.

– Dar e o mârşăvie! *Eu însumi* l-am atras în povestea asta. Cu banii *voştri*. Îmi ceri acum să-l trădez...

– Nu e o trădare, argumentă Clayton Luger. Odinioară, în Vietnam, din raţiuni de natură

diplomatică, li s-a cerut ofiţerilor să-şi abandoneze soldaţii care se aflau în zona Vietcongului. Condamnându-i la captivitate sau la moarte. A fost vorba de interesul naţional.

– Anumiţi ofiţeri s-au sinucis, remarcă Malko. De-a lungul anilor petrecuţi în slujba Agenţiei, am reuşit să-mi păstrez un minim de etică. Şi nu am de gând să renunţ acum la ea.

– Nu-ţi cer să te sinucizi sau să renunţi la sistemul tău de valori, replică americanul.

– În plus, continuă Malko, în cazul în care e arestat, primul lucru pe care-l va face Nelson Berry va fi să dea vina pe mine. Poate dovedi că eu i-am dat banii. Planul vostru e amoral şi prostesc.

Pentru prima dată de la începutul conversaţiei, un zâmbet vag lumină chipul americanului.

– Suntem în Afganistan, sublinie el. Totul nu e decât un joc de imagine. Karzai vrea să demonstreze că talibanii au încercat să scape de el. În sensul ăsta va răspunde la interogatorii Nelson Berry.

– Va fi obligat să vorbească despre mine.

– Bineînţeles, ca despre un intermediar între talibani şi noi. Va pretinde că nu ştie *cine* anume din tabăra talibană a iniţiat acest complot... Pricepi?

– Perfect, zise Malko. Admiţând că ţine povestea cu acest „joc de imagine", pe Nelson Berry îl va costa pielea. Eu refuz să plătesc acest preţ.

– Am ajuns la o înţelegere în legătură cu acest subiect, afirmă Clayton Luger. Odată ce Nelson Berry trece la mărturisiri orientate deliberat spre culpabilizarea talibanilor, va fi transferat de NDS la închisoarea din Bagram.

– N-o să fie judecat? se miră Malko.

– Justiţia afgană e foarte lentă, îl asigură americanul. La Bagram, prizonierii aşteaptă câteva luni sau chiar mai mult înainte de a fi judecaţi. Aşa că am încheiat un acord cu interlocutorul meu. Nelson Berry va petrece câteva luni la închisoarea din Bagram, unde nu e chiar aşa de rău. Pe urmă va fi transferat discret în partea de tabără controlată de noi şi, în cele din urmă, scos din ţară.

– Spre ce destinaţie?

– Unde doreşte. Avem avioane militare care zboară spre Dubai, Europa, Statele Unite. În plus, te autorizez să-i oferi un milion de dolari ca *pretium doloris* pentru perioada petrecută în închisoare. Nu e un preţ foarte mare pentru ieşirea din această situaţie catastrofală. Peste o lună, Karzai se duce în Statele Unite să se întâlnească cu preşedintele Obama. Până atunci, lucrurile trebuie lămurite. Vor vorbi despre plecarea trupelor Coaliţiei, iar această discuţie nu trebuie să fie „poluată" de astfel de probleme! Ce părere ai?

– Câtă încredere ai în cuvântul afganilor? întrebă Malko.

– În general, niciuna, recunoscu Clayton Luger. În cazul de faţă, riscurile sunt limitate. Nelson Berry nu va fi torturat pentru că va mărturisi ceea ce i se cere. Sigur, va trăi câteva momente neplăcute, dar e un tip dur şi, la urma urmei, *chiar* se hotărâse să-l asasineze pe preşedintele Kar zai. Plăteşte acum preţul riscurilor asumate. Pe urmă, odată transferat la Bagram, va fi, într-un fel, la noi acasă. Chiar dacă le încredinţăm afganilor controlul asupra închisorii, nu-l vom scăpa din ochi.

– Ce ai hotărât împreună cu Hadj Ali Kalmar?

– Mi-a dat răgaz până diseară să-l sun pentru a confirma sau infirma ceea ce am convenit.

– Şi dacă infirmi?

– Zbor, răspunse cu simplitate Clayton Luger. E nevoie de un ţap ispăşitor.

Un înger trecu, stricându-se de râs. Asta amintea de efectul de bumerang... Americanul se uită la ceas.

– Ai la dispoziţie două ore de gândire. Cred că e suficient. Eu o să mă odihnesc puţin, simt nevoia. O maşină o să te ducă la Ariana. Eu rămân aici. Când am răspunsul tău, i-l comunic lui John Mulligan.

Malko se ridică şi mai puse o ultimă întrebare:

– Şi dacă Nelson Berry refuză propunerea?

Clayton Luger clătină din cap.

– Nu văd ce interes ar avea. Cariera lui în Afganistan e terminată. Dacă afganii îl arestează în afara acestui protocol, va avea parte de momente foarte dificile... Mergând pe mâna noastră, câştigă un milion de dolari şi, după câteva luni de puşcărie, îşi poate reface viaţa în altă parte... De altfel, ţie îţi revine misiunea să-l convingi...

Îi întinse mâna lui Malko, semn că întrevederea luase sfârşit. Era limpede: americanii erau în stare de orice pentru a ieşi din impasul în care se băgaseră singuri... Malko îşi dori ca numărul 2 din CIA să nu fi umblat cu ascunzişuri.

*

* *

Parviz Bamyan lua ceaiul în compania generalului Abdul Razzik, de data aceasta îmbrăcat în haine civile. Omul NDS-ului se întorsese de la palatul prezidenţial unde-i fuseseră prezentate propunerile americanilor. Îi explică interlocutorului său:

– Totul e să punem mâna pe Nelson Berry şi să-i smulgem „confesiunea" care-i implică pe talibani. Pe urmă, scoatem arma secretă.

– Care?

– A asasinat un agent NDS în Aziz Palace, în ziua atentatului, ca să aibă libertate de acţiune. Numai că, de vreme ce nu a mărturisit că a tras asupra preşedintelui Karzai, nu a vem nicio

dovadă pentru a-l acuza. Va trebui totodată să ne dea arma cu care a tras. Preşedintele ţine la asta. La proces, va fi o piesă din dosarul acuzării.

– Probabil că a scăpat de ea, obiectă generalul Razzik.

– Nu cred. O astfel de armă e valoroasă. Cu siguranţă că a ascuns-o. E stabilit la Kabul de multă vreme. Nici noi nu-i cunoaştem toate ascunzătorile.

– Şi pe urmă?

– Îi smulgem *adevărata* confesiune, cea care-i implică pe Malko Linge şi pe americani. În felul acesta, avem un ascendent asupra lor.

– În legătură cu ce?

Parviz Bamyan zâmbi cu răutate.

– E un ordin al preşedintelui. Vrea să păstreze o armă secretă îndreptată asupra americanilor. Încă nu ştiu de ce.

– Să sperăm că merge! oftă generalul Razzik.

– Încă ceva, completă Parviz Bamyan. Le-am spus americanilor că îl transferăm pe Nelson Berry la închisoarea din Bagram. Nici gând. Având în vedere uciderea unui agent, o să putem să-l ţinem într-o celulă din complexul nostru. Acolo unde americanii nu mai pot ajunge.

Era un plan viclean, care prezenta numeroase avantaje. Datorită dovezilor legate de implicarea americanilor în atentatul împotriva preşedintelui Karzai, afganii dobândeau o poziţie de forţă cu

bătaie în viitor. Americanilor nici nu le trecea prin cap cât de şireţi erau interlocutorii lor afgani, adepţi ai unui joc dublu sau triplu.

Diferenţă de cultură.

*

* *

Malko stătea întins pe patul din camera de la hotelul Ariana. După ce se despărţise de Clayton Luger, reflectase, încercând să găsească o capcană strecurată în propunerile americanului. Pentru că exista cu siguranţă una. Se decisese să nu iasă de sub protecţia CIA-ului atâta vreme cât nu era sigur dacă urma să fie păcălit sau nu.

Miza era prea importantă pentru ca un simplu individ să conteze în faţa raţiunilor de stat... Or, această afacere era urmărită de preşedintele Statelor Unite... Ar fi vrut să vorbească cu Frank Capistrano şi să-i ceară sfatul, dar nu ştia unde se afla fostul consilier principal pe probleme de securitate al Casei Albe; şi nici cum evoluase cancerul de care suferea.

Sună telefonul mobil. Numărul nu apăru pe ecran. Răspunse totuşi şi recunoscu vocea lui Clayton Luger.

– Sunt tot la ambasadă, îl anunţă acesta, îţi trimit maşina într-un sfert de oră.

Închise fără să-i mai lase timp lui Malko să răspundă.

Austriacul se mai odihni câteva minute, apoi coborî la postul de gardă al hotelului Ariana. Un ofiţer de caz înaintă spre el şi-l anunţă că urma să-l conducă la ambasada americană.

Punctele de control se succedară rapid. Un agent al ambasadei îl aştepta pe Malko în faţa peronului.

– Vă conduc în salonul ambasadorului, spuse el.

Clayton Luger stătea pe canapeaua albastră şi fuma o ţigară. Îl salută pe Malko cu un zâmbet şi intră direct în subiect.

– Te-ai gândit?

– Presupunând că accept, zise Malko, ce se întâmplă cu mine din momentul acesta?

Chipul numărului 2 din CIA se destinse imperceptibil.

– E un aspect pe care l-am pus la punct împreună cu palatul prezidenţial. În acest caz, îi dau un telefon lui Hadj Ali Kalmar şi supravegherea afgană încetează. Te poţi întoarce la Serena şi o să ai la dispoziţie pentru deplasări o maşină a Agenţiei.

– Pot părăsi ţara?

Clayton Luger schiţă un zâmbet.

– Nu imediat. Dar cu siguranţă că da, după rezolvarea problemei. Afganii nu se vor opune. Apropo, i-ai sugerat lui John Mulligan să nu fii plătit pentru misiunea asta, din raţiuni de ordin

moral. Clauza cade de la sine, având în vedere ce ţi s-a întâmplat. Vei fi bine retribuit pentru eforturile depuse, câştigând în plus şi stima Agenţiei şi a lui John Mulligan.

– Eu credeam că o am deja, mărturisi Malko.

Rămase tăcut câteva clipe. CIA punea totul în joc pentru a ieşi din capcana în care căzuse singură. Malko se blestemă în gând pentru că acceptase această misiune neobişnuită. Din păcate, regretele erau tardive. Se gândi la Serena de parcă ar fi fost cel mai bun hotel de cinci stele din lume. Ultimele zile, atât de haotice, îl epuizaseră.

– Foarte bine, zise el, accept propunerea.

Chipul lui Clayton Luger se lumină.

– Bravo, jubilă el. Nu mă aşteptam la altceva din partea ta. Pentru a debloca situaţia, ar mai fi o mică formalitate de îndeplinit.

– Care anume?

– Să-i telefonezi lui Nelson Berry.

CAPITOLUL XIII

Nelson Berry se uita fix la numărul afişat pe ecranul telefonului. Necunoscut. Nu mai primise nicio veste de la Malko, dar în Afganistan nu puteai lăsa mesaje. Cu orice risc, răspunse. Vocea lui Malko îl unse pe suflet.

– Ştiu că m-ai sunat, zise acesta. Nu eram în Kabul, dar acum m-am întors.

– Mă bucur să te aud, îl asigură sud-africanul. Hai să ne întâlnim mâine la o cafea.

– Unde?

– La mine. Pe la prânz. Ţi-l trimit pe Darius.

– Perfect, acceptă Malko.

După ce închise, Nelson Berry îşi turnă un whisky. Între timp, se gândise mult şi găsise o soluţie.

Hotărârea lui era luată: avea de gând să plece definitiv din Afganistan. Numai că nu voia să lase în urma lui un martor atât de incomod ca Malko. Dacă vorbea cu autorităţile afgane, acestea puteau lansa împotriva lui, prin intermediul Interpolului, un mandat de arestare internaţional care i-ar fi putut pune viaţa în primejdie. Se gândise să se ducă mai întâi în Dubai, dar acolo regulile internaţionale erau respectate cu sfinţenie.

Graţie intervenţiei generalului Razzik, scăpase de supraveghere. Asta-i permitea să-şi plănuiască plecarea din ţară.

Avea de gând să plece din Afganistan prin nord, pe drumul spre Mazar-i-Sharif care ducea până la frontiera cu Tadjikistanul. La Duşanbe urma să lase maşina la nişte traficanţi pe care-i cunoştea. Tot de acolo putea lua un avion spre Dubai. Înainte de a pleca, va trece pe la fermă pentru a recupera cei 500 000 de dolari.

Drumul spre nord era sigur şi putea ajunge fără mare greutate la frontieră.

Telefonul lui Malko aducea un ultim retuş planului său.

A doua zi va părăsi *poppy-palace*-ul şi se va duce la fermă, luând cu el computerul şi tot ce mai avea nevoie. Darius, şoferul, va rămâne pe loc. Se va duce însă să-l ia pe Malko şi să-l aducă şi pe el la fermă. Între timp, Nelson Berry îi va cere paznicului să sape o groapă pe unul dintre câmpurile din jurul fermei. După sosirea lui Malko, cu prima ocazie, îl va ucide şi pe urmă bătrânul îl va îngropa. Nelson Berry va pleca apoi spre Duşanbe cu inima-mpăcată...

Îşi termină paharul cu whisky şi se duse să-l caute pe Darius. La două trebuia să-i trimită lui Maureen Kieffer o veche maşină de teren ca s-o cumpere. Nişte bani în plus nu stricau.

Se săturase de Afganistan...

Soarele din Dubai avea să-i redea pofta de viaţă...

*

* *

Aşezat pe bancheta din spate a Land Cruiserului alb pus la dispoziţie de CIA, Malko se uita la circulaţia anarhică din jurul lui. Avea impresia că se afla într-un oraş nou. Cu toate acestea, nu se schimbase nimic: trecătorii cu turban sau *pakol*[1], înghesuindu-se pe trotuare, taxiurile galbene, autobuzele vechi, maşinile Toyota omniprezente.

I se strânse inima când trecu de porţile culisante blindate ale hotelului Serena.

Holul era la fel de pustiu ca-ntotdeauna. La recepţie, funcţionarul îi adresă un zâmbet şi-i întinse cartela magnetică. Fără să-i pună nicio întrebare despre absenţă.

Ordinea din camera 382 era desăvârşită. Malko avu impresia că se întorcea acasă.

Se dezbrăcă şi intră sub duş. Era minunat, nu-i mai venea să iasă... Înfăşurat într-un prosop, îşi recăpătă pofta de viaţă. Pistolul rusesc GSH 8 era tot în tocul lui. Aproape că uitase de el.

---

[1] Pieptănătură tadjică.

Îşi dădu seama brusc că se făcuse ora opt şi că-i era foame. Perspectiva de a lua masa singur îl deprima. O sună pe Alicia Burton.

Telefon deconectat: probabil că nu era la Kabul.

Se gândi atunci la Maureen Kieffer, pe care o abandonase din motive de securitate. Acum însă nu mai era „fructul oprit". Formă numărul, dar nu-i răspunse nimeni.

Femeia îl sună tocmai când se pregătea să cineze la bufetul de jos.

– Malko, zise ea, am crezut că ai murit!

Nu era departe de adevăr.

– Nu, o asigură el, am fost plecat, dar m-am întors la Kabul. Multe dintre problemele mele s-au rezolvat. Aş vrea să te văd. Putem mânca împreună?

– Imposibil, spuse femeia pe un ton dezolat, am musafiri. Nu pot contramanda. Dar poţi veni şi tu. Şi eu aş vrea să te văd. Dacă doreşti, îţi trimit şoferul pe la nouă. Te aşteaptă în faţa hotelului, e prea complicat să intre.

Malko nu ezită mult timp.

– Perfect. Cobor la ora nouă. Aş vrea să aduc şampanie, dar aici nu au.

Sud-africana râse.

– Nu te teme, am eu! Pe curând!

*

* *

Pe Malko îl întâmpină un tânăr pakistanez cu barbă, zâmbitor, care-i întinse mâna.

– Sunt Parvez! Conduc UNHAS[2]. Sunt prieten cu Maureen, ea e în bucătărie. Intră!

În salon erau vreo doisprezece tineri, toţi expatriaţi. Un televizor cu ecran plat difuza Al Jazeera fără sonor. O muzică vag indiană se auzea de la un CD-player. Malko se duse direct în bucătărie.

– Malko!

Maureen Kieffer tocmai amesteca într-un vas mare cu paste. Îl abandonă şi se aruncă în braţele lui Malko. Îmbrăcată într-o rochie albastră foarte scurtă, era extrem de sexy şi ştia asta.

Pântecul ei se lipi imediat de cel al lui Malko, exprimând parcă o invitaţie mută. Pufni uşor şi-l avertiză:

– Trebuie să mai aşteptăm puţin. Prietenilor mei le place să bea şi să discute mult...

Aparent, nu-i imputa lui Malko infidelităţile...

– Te las, spuse el.

Alături, şampania curgea în valuri. Musafirii erau tolăniţi pe vechile fotolii sau pe perne, vorbeau şi beau mult. Malko îşi luă şi el un pahar şi se aşeză lângă Parvez, care părea cel mai interesant personaj din încăpere.

---

[2] United Nations Humanitarian Air Service.

– De-abia am sosit la Kabul, spuse el, care mai e situaţia?

Tânărul se strâmbă.

– Nu prea grozavă! Oamenii sunt neliniştiţi. Nu se ştie ce o să se întâmple după Karzai. Americanii pleacă şi asta înseamnă că mulţi vor intra în şomaj. Nu mai sunt bani. Afganii ar vrea să plece şi ei, dar unde să se ducă? Nu sunt doriţi nicăieri, nici măcar în Dubai. Sunt tot mai mulţi cerşetori prin oraş.

– Şi talibanii? întrebă Malko.

Tânărul pakistanez zâmbi cu amărăciune.

– Lor le merge bine! Nu-i prea vezi prin Kabul. Din când în când, mai pun la cale câte un atentat sinucigaş împotriva poliţiei sau armatei. Dar în provincie prosperă... Nu controlează ei oraşele, dar la ţară sunt omniprezenţi. Sistematic, fac în aşa fel ca drumurile să devină impracticabile. De exemplu, nu se mai poate merge la Bamyan cu maşina. Trebuie să iei avionul... Există un tip care se ocupă de lacurile din Band-i-Amir.

Lacuri de mare altitudine, situate departe, spre vest, pe un platou aflat la 4 200 de metri înălţime... Un peisaj de o frumuseţe care-ţi taie respiraţia.

– De ce?

– Închipuiţi-vă că a construit acolo o staţiune de schi! Pentru oamenii înstăriţi care vin de la Kabul.

– O staţiune de schi! Dar cum a făcut?

Malko nu-şi revenea din surpriză. În miezul Afganistanului, în plin război...

– Ah, e treabă de amator, recunoscu pakistanezul. Pentru că n-a putut construi un teleschi, foloseşte nişte măgăruşi pentru urcarea schiorilor şi a echipamentelor... Dar lumea e încântată. În ţara asta nu prea ai ocazia să te distrezi.

Maureen Kieffer ieşi din bucătărie cu un platou uriaş de tăiţei şi ţipă:

– La masă!

Malko îşi abandonă ancheta asupra Afganistanului.

*

* *

Peste tot erau sticle de şampanie goale şi farfurii. Maureen Kieffer, care-şi condusese până la uşă ultimul invitat, se lăsă să cadă pe canapea lângă Malko.

– Le-am zis că nu mai e şampanie ca să-i fac să plece! oftă ea.

– Au băut mult, remarcă Malko.

Sud-africana îşi scutură părul blond.

– Îmi lichidez stocul, nu vreau să iau nimic cu mine.

– Pleci din Afganistan?

– Imediat ce găsesc pe cineva să-i vând afacerea. Toată lumea pleacă. N-o să mai rămână

picior de expatriat prin oraş. Cei mai mulţi dintre clienţii mei au spălat putina.

După ce-şi încrucişă picioarele atât de sus încât i se văzură chiloţii albi, se ridică brusc şi se îndreptă spre bucătărie. Se întoarse cu o sticlă de Cristal Roederer şi începu s-o desfacă.

– Asta e pentru noi! spuse ea.

Umplu două cupe şi se plantă în faţa lui Malko, provocatoare, cu pieptul plin împins înainte.

– Îţi mai plac? întrebă ea cu o urmă de ironie în glas.

În loc să răspundă, Malko îi cuprinse mijlocul cu braţul şi-i mângâie pieptul cu mâna cealaltă. Maureen îşi lipi pântecul de al lui şi începu să se mişte uşor.

Nu pentru multă vreme.

Îndepărtându-se de Malko, îşi scoase rochia peste cap, păstrând doar chiloţii albi, apoi se întoarse spre el şi spuse:

– A trecut destulă vreme de când nu te-am mai pus la treabă... Dezbracă-te!

Găsind că Malko nu reacţionează destul de rapid, începu să-i desfacă ea însăşi nasturii cămăşii, apoi trecu la pantalonii de alpaca. După ce rămase gol, îi apucă sexul cu mâna dreaptă şi-l mângâie uşor până când obţinu o erecţie pe gustul ei...

Cu ochii pironiţi în ochii lui Malko, cu buza superioară puţin ridicată, dezvelindu-i dinţii strălucitori, oficia un ritual.

Încheind această fază, puse mâna pe sticla de şampanie şi-i scoase dopul. Îi astupă gâtul cu palma şi o scutură viguros, aşa cum se procedează la cursele de Formula 1. Apoi îndreptă gâtul sticlei spre pântecul lui Malko. Un jet de şampanie ţâşni şi-i inundă abdomenul şi sexul ridicat. Puse sticla pe jos şi se aşeză în genunchi în faţa lui pe covorul vechi. Mai întâi linse şampania împrăştiată pe pântec, apoi continuă cu sexul, folosindu-se de limbă ca o pisică. Sfârşi prin a-l înghiţi în întregime. Apoi, cu un suspin de încântare, se întinse pe canapea, cu picioarele desfăcute.

Malko nu trebui decât să dea la o parte chilotul alb pentru a-i penetra sexul fierbinte.

Vizibil încântată, Maureen se unduia sub el, strângându-l între coapse şi scoţând un ţipăt la fiecare opintire a lui Malko. De câte ori avea ocazia, îi lingea pieptul îmbibat de şampanie. Malko sfârşi prin a-şi da drumul în pântecul ei cu un ţipăt sălbatic.

După ce-şi recăpătă suflul, sud-africana izbucni într-un hohot de râs.

– Ador un mădular tare, stropit cu şampanie...

Avea gusturi simple, deşi dificil de satisfăcut într-o ţară precum Afganistanul.

Îşi aprinse o ţigară şi spuse deodată:

– Apropo, ştii, tipul despre care mi-ai vorbit într-o zi, Nelson Berry, pleacă din oraş.

Pulsul lui Malko se acceleră brusc.

– De unde ştii?

– A venit în seara asta la mine să-mi vândă una dintre maşini. Pleacă mâine dimineaţă.

CAPITOLUL XIV

Malko se uită la Maureen Kieffer cu coada ochiului. Era limpede că aruncase remarca fără niciun gând ascuns. La prima vedere, acest amănunt nu părea să contrazică întâlnirea lui cu sud-africanul. Nelson Berry nu era obligat să-i împărtășească proiectele prin telefon. Totuși, fără să-și dea seama de ce, simțea o anumită neliniște.

În fața tăcerii lui Malko, Maureen continuă:

– Te mai întâlnești cu el?

– Am vorbit la telefon, răspunse Malko, dar nu mi-a spus nimic despre planurile lui. De ce pleacă din Kabul?

– Cred că nu mai are suficienți clienți, zise femeia. În orice caz, asta mi-a spus.

– O să aflu mâine, conchise Malko, am întâlnire cu el. Acum cred că trebuie să mă întorc la hotel. Poți să-mi dai mașina?

– Bineînțeles. Dacă mai rămâi la Kabul, sper că o să ne mai vedem...

Zece minute mai târziu, Malko străbătea străzile întunecate ale Kabulului, intrigat de informația furnizată de sud-africană. Fără să știe prea bine de ce.

*

* *

Era ora unsprezece şi jumătate. Malko ezită în momentul în care trebui să coboare şi să-l găsească în locul obişnuit pe Darius, şoferul lui Nelson Berry: pistolul GSH 8 se afla sub noptieră. Nu ştia dacă să-l ia cu el sau nu. În cele din urmă, legă tocul la gleznă şi verifică dacă arma era încărcată. Era un pistol cu reacţie imediată.

Conversaţia pe care urma s-o aibă cu Nelson Berry era cam stupidă. Să-l convingă să se arunce în gura lupului pentru un milion de dolari. În cel mai rău caz, sud-africanul îl putea trimite la plimbare. Mai ales că era pe picior de plecare.

În situaţia asta, Malko intra în belea.

Nu ştia ce anume prevăzuseră afganii să se întâmple într-un asemenea caz.

Soarele strălucea deasupra Kabulului.

Şi de data aceasta, Corolla lui Darius era parcată în spatele punctului de control al poliţiei. Malko urcă lângă şofer. Urmări apoi distrat traseul maşinii. Îşi dădu seama destul de repede că nu trecuseră prin faţa NDS-ului. Darius continuă drumul spre nord, ieşind în şoseaua spre Jalalabad.

– Nu mergem la Nelson Berry? întrebă Malko.

– Comandantul vă aşteaptă la una dintre proprietăţile lui, îi explică şoferul. Nu e departe...

Asta nu însemna nimic, afganii nu prea aveau simţul distanţelor.

Ieşiră curând de pe şosea şi intrară pe un drum desfundat care şerpuia printre coline golaşe, turme de oi şi ferme izolate. Trei sferturi de oră mai târziu, ajunseră la o fermă mare, înconjurată de un zid, cu poarta deschisă.

În faţa clădirii din interior Malko zări maşina de teren a sud-africanului. Darius opri şi Nelson Berry îşi făcu apariţia zâmbitor. Îi strânse mâna lui Malko cu căldură şi-l conduse în casă.

– Aici e anexa mea, explică el, mai depozitez câte ceva. Ceai?

Se aşezară în jurul unei mari mese de lemn.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Nu mai stătuseră de vorbă după atentat.

Nelson Berry se strâmbă dezgustat.

– Am fost trădat de „sursa" mea. Mi-a indicat greşit maşina. Bineînţeles că n-am aflat decât ulterior.

– Şi pe urmă ce ai făcut? întrebă Malko.

– Am plecat la Logar, unde aveam o treabă. Nu ştiam ce urma să se întâmple. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic. Când m-am întors, viaţa îşi reluase cursul normal.

– NDS-ul nu ţi-a făcut probleme?

– Nu, de ce?

Îi adresă un zâmbet bizar.

– Am fost urmărit, zise Malko. Ar fi putut să se intereseze şi de tine...

– Şi tu ce ai păţit? întrebă sud-africanul.

– Am plecat din Kabul câteva ore, apoi m-am întors, explică Malko. De atunci s-au întâmplat multe lucruri. Americanii au hotărât să facă pace cu Karzai...

Pe faţa sud-africanului se citi surpriza.

– Au spus ce vor să facă?

– Nu, trebui să recunoască Malko, au fost trădaţi din interior. De la Washington.

Nelson Berry fluieră încetişor.

– Asta-i culmea!

Ochii lui se întunecară.

– Şi cu mine cum rămâne?

Malko îi susţinu privirea.

– Mă tem că implicarea ta a fost descoperită, dar am găsit o soluţie care satisface pe toată lumea, inclusiv pe tine...

Sud-africanul era, vizibil, încordat.

– Explică-mi!

Malko se conformă. Detalie aranjamentul dubios pe care-l puseseră la cale cu afganii, prima de un milion de dolari promisă pentru cooperarea lui Nelson Berry şi ceea ce urma să se întâmple după aceea. Sud-africanul părea să se transforme într-o stană de piatră. Se scutură şi zise:

– Prietenii tăi de la Washington sunt foarte naivi.

– De ce?

– Afganii or să ne-o tragă la amândoi. Odată căzut în mâinile NDS-ului, vor face ce vor vrea cu mine.

– Totuşi, e singura soluţie posibilă, argumentă Malko. Altfel ne iau pe sus.

Nelson Berry îl corectă:

– Pe tine te vor lua pe sus, pentru că eu o să fiu departe. N-am deloc intenţia să mă întorc la *poppy-palace*. După ce plec de aici mă îndrept spre Mazar, apoi spre Duşanbe. De acolo iau un avion către Dubai.

Asta se potrivea cu informaţia primită de la Maureen Kieffer. Brusc, Malko se întrebă de ce sud-africanul îi dăduse întâlnire la această fermă pustie.

– Totuşi, oferta e interesantă, obiectă Malko. Chiar dacă pleci, o să ai nevoie de bani.

Nelson Berry îşi muşcă buzele într-un soi de rictus.

– Nu m-aş atinge *în veci* de milionul acela de dolari pentru că NDS-ul nu mă va lăsa *niciodată* să fac asta. Păcat, aş fi preferat ca povestea asta să se termine altfel...

Ceva din vocea sa aprinse în mintea lui Malko un beculeţ roşu.

– Dacă pleci din Afganistan, de ce m-ai mai chemat aici? întrebă el.

Un zâmbet vag lumină chipul sud-africanului.

– O să-ţi explic. Vino cu mine!

Se ridică, iar Malko îl urmă până în curtea fermei. Merseră cam o sută de metri şi ajunseră la un fel de livadă cu pomi desfrunziţi. Sud-africanul mergea în faţa lui Malko cu pas lent. Ajuns la zidul incintei, se opri. Malko făcu la fel.

Era încordat.

Văzu mişcarea imperceptibilă a braţului drept al lui Nelson Berry, dar adrenalina se descărcase deja în arterele lui. Fără să stea pe gânduri, îndoi genunchiul, puse mâna pe patul pistolului GSH 8 şi-l trase din toc. Tocmai atunci se întoarse şi Nelson Berry.

Pistolul din mâna lui era îndreptat spre Malko. Acesta nu ezită şi apăsă pe trăgaci. Glonţul plecă de jos în sus, îl atinse pe sud-african sub bărbie şi pătrunse în gât. Ieşi prin ceafă împreună cu o masă alcătuită din fragmente de os, sânge şi materie cerebrală.

Nelson Berry nu avusese timp să tragă. Corpul lui a fost proiectat în spate de impactul cu glonţul de 9 mm şi s-a prăbuşit la pământ strângând în continuare pistolul în mâna dreaptă.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Malko se dezmetici cu greu. Sud-africanul nu mai mişca, iar sângele curgea mai departe din rana

de la ceafă. Malko se întoarse: un bătrân ieşi din casă şi ţipă ceva. Se apropia încet de el, dar se opri când îşi dădu seama că-l confundase cu Nelson Berry.

Deodată, o rupse la fugă şi dispăru în casă.

Malko se uită la cerul senin, cu un gust de cenuşă în gură. De când se afla în Afganistan, era a doua oară când ucisese pe cineva. Tocmai el, care avea oroare să ia viaţa unui om. Dar şi de data aceasta fusese obligat s-o facă. Dacă n-ar fi reacţionat atât de rapid, cel care ar fi zăcut acum pe pământul din livadă ar fi fost el.

Se lăsase din nou tăcerea.

Oare de ce voise sud-africanul să-l omoare? Mai ales că tocmai îi oferise un milion de dolari. N-avea să afle niciodată. Planul pus la cale de CIA şi afgani se prăbuşise. Sigur că fusese plătit „preţul sângelui", dar nu aşa cum planificaseră ei. Înaintă câţiva paşi şi zări groapa de sub un portocal. Nelson Berry fusese prevăzător: îi săpase şi mormântul...

Zgomotul unui motor îl făcu să se întoarcă şi văzu Toyota Corolla care ieşea pe poarta fermei cu Darius la volan. Iată-l singur, în mijlocul pustietăţii, fără maşină, departe de Kabul. Scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Warren Muffet.

– Clayton Luger e departe de tine? întrebă Malko după ce i se răspunse.

– Îl pot găsi la ambasadă. E urgent?

– Da, cred că da, zise Malko fără alte explicaţii.

Cinci minute mai târziu, îl sună numărul 2 de la CIA.

– L-ai găsit pe Nelson Berry? întrebă acesta. E OK?

– Nu prea, făcu Malko.

Îi povesti americanului ce se întâmplase, apoi urmă o tăcere apăsătoare...

– Unde eşti? întrebă în sfârşit Clayton Luger.

– În afara Kabulului, spuse Malko, nu ştiu exact unde şi n-am nici maşină. Reperaţi-mă cu ajutorul GPS-ului din telefon! Aştept.

Se întoarse la fermă şi se aşeză pe o bancă. Se simţea extrem de obosit şi se întreba câte complicaţii mai trebuia să înfrunte.

*

* *

Peste două ore, un convoi format din patru vehicule pătrunse în fermă. Trei maşini Land Cruiser albe şi un pick-up verde al poliţiei.

Un bărbat în uniformă de general şi cu chipiu pe cap sări din primul Land Cruiser, care avea plăcuţa roşie a poliţiei, urmat imediat de un bătrân cu barba cenuşie şi doar cu puţin mai înalt decât Kalaşnikovul său. Generalul se apropie de Malko şi întrebă într-o engleză excelentă:

– Unde este Nelson Berry?

– Acolo, în fundul grădinii, răspunse Malko.

Din al doilea Land Cruiser coborâră Clayton Luger, Warren Muffet şi doi soldaţi cu căşti şi tot harnaşamentul. Toţi patru se alăturară generalului şi gărzii sale de corp. Acesta tocmai lua din mâna dreaptă a mortului pistolul automat. Generalul remarcă:

– N-a avut timp să tragă...

– Altfel aş fi fost mort, replică Malko. Acum sunt sigur: m-a atras aici ca să mă omoare. Ştiam de la o prietenă, încă de aseară, că avea de gând să părăsească Afganistanul. A vrut să facă curăţenie înainte de plecare...

– E neplăcut, spuse Clayton Luger. Afganii vor fi furioşi.

– Dacă eu muream şi el pleca, ar fi fost la fel, zise Malko.

– Scotociţi peste tot! le ordonă generalul afgan poliţiştilor.

Ei rămaseră în jurul Land Cruiserului lui Clayton Luger.

După o jumătate de oră, un poliţist aduse o geantă mare de piele pe care o găsise în Land Cruiserul lui Nelson Berry. Inima lui Malko o luă razna. Era geanta cu 500 000 de dolari pe care i-o dăduse sud-africanului...

Generalul o deschise, aruncă o privire asupra teancurilor de bancnote, apoi i-o înapoie poliţistului.

– Du asta în maşină! îi ordonă el pe un ton neutru.

Puţine şanse ca CIA-ul să-şi recupereze banii...

Îşi continuară discuţia, apoi poliţiştii începură să scoată din fermă lăzile conţinând muniţie, pistoale şi RPG 7.

Generalul afgan îl luă deoparte pe Clayton Luger şi urmă un lung conciliabul. Pe urmă, cei doi bărbaţi se despărţiră cu o viguroasă strângere de mână. Generalul se urcă în Land Cruiser, lăsându-i pe poliţişti la faţa locului.

– Să mergem, zise sobru numărul 2 din CIA.

În timp ce maşina hurducăia pe drumul desfundat, se întoarse spre Malko.

– Uite ce am convenit cu generalul Razzik: graţie informaţiei oferite de noi, afganii l-au descoperit pe Nelson Berry tocmai când se pregătea să fugă din Afganistan. S-a apărat şi a fost ucis. La locul cu pricina poliţiştii afgani au găsit arma folosită în timpul atentatului.

– Dar, obiectă Malko, nu e adevărat...

Clayton Luger zâmbi.

– NDS-ul deţine puşca Degtyarev 41 cu care s-a tras asupra convoiului prezidenţial. Trebuie adusă aici, pretinzându-se că a fost descoperită la fermă.

Iată cum era plătit „preţul sângelui".

În plus, Nelson Berry nu mai avea cum să dezvăluie numele comanditarilor săi...

Coborând spre Kabul, Malko se întrebă ce soartă îl aştepta. Încă mai avea deasupra capului sabia lui Damocles: uciderea săteanului afgan. Afganilor le-ar fi venit uşor să-i facă necazuri.

CAPITOLUL XV

Maulana Musa Kotak scrise un SMS scurt pe care i-l trimise lui Malko. *Choura* din Quetta îi dăduse undă verde pentru eliminarea acestuia şi trebuia acum să pună la punct anumite lucruri.

După ce trimise SMS-ul, îşi turnă puţin ceai şi reflectă. Trecuseră razant pe lângă victorie.

Se făcuseră pregătirile necesare pentru atragerea unui anumit număr de poliţişti şi militari ai armatei afgane în cazul în care preşedintele Karzai ar fi fost asasinat. Barajele ar fi fost înlăturate, poliţiştii s-ar fi întors împotriva şefilor, iar atentatele ar fi destabilizat Kabulul.

Când americanii şi-ar fi dat seama de şiretlic, ar fi fost prea târziu. Talibanii ar fi câştigat suficient timp pentru agenda lor iniţială. Acum trebuia luat totul de la început.

*

* *

Malko îşi petrecuse ziua în linişte. După escapadă, Clayton Luger îl lăsase la Serena. Acum era preocupat de o singură idee: să plece din Afganistan. Deşi, aparent, era liber, nu se simţea în deplină siguranţă: afganii mai aveau

un as în mânecă şi probabil că deţineau acum şi dovada faptului că el organizase atentatul.

Soneria telefonului mobil îl făcu să tresară: era Clayton Luger.

– Sunt convocat la palat la ora cinci, îl anunţă numărul 2 din CIA. Pe urmă vreau să ne întâlnim.

– Ce se întâmplă? întrebă Malko.

– O să discut cu Hadj Ali Kalmar ca să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă. În seara asta trebuie să plec spre Washington. Prin urmare, te invit să luăm masa împreună la ambasadă şi să stabilim un plan de acţiune în urma acestei întâlniri.

– Pot să plec împreună cu tine? sugeră Malko.

– O să vedem, zise evaziv americanul. Îţi trimit maşina la ora opt.

*

* *

Un mic elicopter Kiowa se afla în faţa clădirii în care locuia Karzai. Clayton Luger, însoţit de „ghidul" său, îşi continuă drumul pe partea opusă. În pofida asigurărilor date de generalul Razzik, nu era deloc liniştit. Nimic nu se petrecuse aşa cum fusese prevăzut. Cu siguranţă că afganii puteau revendica un succes, dar nu obţinuseră dezvăluirea la care speraseră.

Intră în micul birou aflat în penumbră şi-l zări pe şeful de cabinet care răsfoia nişte documente. Afganul îi strânse mâna destul de rece, puse deoparte dosarele şi intră imediat în subiect.

– Generalul Razzik mi-a prezentat raportul, spuse el. Moartea lui Nelson Berry este un element pozitiv care ne va permite să închidem acest subiect în faţa opiniei publice afgane. Totuşi, ne mai lipsesc câteva elemente.

– Care anume? întrebă Clayton Luger.

– Legătura între comanditarii atentatului şi autor, adică acest sud-african. La urma urmei, ne întrebăm dacă nu cumva agentul dumneavoastră, Malko Linge, nu l-a ucis doar pentru a evita să fie implicat.

Clayton Luger mai că nu căzu de pe fotoliu.

– Cum? Avea o armă în mână şi se pregătea să-l împuşte pe Malko Linge!

– Ar putea fi o înscenare, remarcă înaltul funcţionar.

Un înger trecu, cu capul plecat: CIA avea o reputaţie proastă. Clayton Luger simţi că trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Domnule Kalmar, spuse el, faptele s-au petrecut aşa cum a relatat Malko Linge. Nu putem reveni asupra lor; mă aflu aici pentru a vă confirma că, pentru noi, această afacere

nefericită este închisă. În ce ne priveşte, au existat o decizie proastă şi o disfuncţie care, din fericire, n-au avut urmări grave. Acum sper ca relaţiile noastre să revină la normal.

Afganul rămase tăcut câteva clipe, apoi propuse:

– Pentru a închide definitiv afacerea asta ar fi bine să avem mărturia scrisă a lui Malko Linge, în care să explice cum şi de ce l-a recrutat pe Nelson Berry.

Clayton Luger crezu că o să explodeze: interlocutorul lui îi cerea pur şi simplu dovada scrisă a implicării guvernului american în atentatul pus la cale împotriva lui Karzai. Adică un mijloc de şantaj permanent. Se forţă să rămână calm.

– Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, zise el cu fermitate. Nu-l voi autoriza niciodată pe Malko Linge să facă o asemenea declaraţie. De altfel, intenţionez să-l iau cu mine la Washington.

Se hotărâse pe loc; trebuiau respinse din start încercările afganilor de a-l face pe Malko să vorbească. Şeful de cabinet păstră tăcerea câteva clipe, apoi spuse:

– E neplăcut, dar domnul Malko Linge nu are deocamdată dreptul să părăsească teritoriul afgan...

Clayton Luger tresări.

– De ce?

– Există şi problema săteanului ucis de el. Ştim că era în legitimă apărare, dar tradiţiile afgane sunt diferite de ale noastre. Trebuie plătit preţul sângelui pentru liniştirea spiritelor.

Devenise deja un obicei.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Clayton Luger.

– Familia mortului cere 20 000 de dolari, îi explică afganul.

Clayton Luger mătură cu un gest cei 20 000 de dolari.

– Nu e o sumă mare. O va primi.

Hadj Ali Kalmar nici nu clipi.

– Nu mă îndoiesc, spuse el. Numai că obiceiul cere ca *însuşi* ucigaşul să plătească preţul sângelui. Până când nu e îndeplinită această formalitate, cazul rămâne deschis...

Americanul îşi spuse că interlocutorul îşi bătea joc de el, dar reuşi să-şi păstreze calmul.

– La nivelul *dumneavoastră*, întrebă el, nu e posibil să evitaţi această formalitate?

Şeful de cabinet clătină dezolat din cap.

– Pentru noi e o problemă delicată... Ştiţi că preşedintele Karzai e acuzat că acoperă „greşelile" comise de americani şi de Coaliţie. Dacă încălcăm codul onoarei, se va considera o dată în plus că suntem de partea americanilor. Imaginea preşedintelui ar avea de suferit.

Am vorbit cu el despre asta. Ţine ca aceste lucruri să se desfăşoare conform tradiţiei.

Clayton Luger fierbea. Reuşi să-şi păstreze calmul şi întrebă:

– În concluzie, Malko Linge nu poate părăsi ţara...

Şeful de cabinet schiţă un gest liniştitor.

– E ceva temporar, doar temporar; după ce plăteşte preţul sângelui e liber să plece. Ştiu că-l puteţi scoate din ţară folosind terenul din Bagram, pe care-l controlaţi, dar i-aţi aduce un afront personal preşedintelui. Cred că am avut destule probleme ca să mai dăm acum naştere altora noi.

Clayton Luger era încolţit. Ştia că povestea asta cu preţul sângelui era o scorneală, dar era obligat să se conformeze ca să nu declanşeze un nou conflict cu Karzai. Se întrebă ce ar fi făcut John Mulligan în locul lui şi rosti cu o voce plictisită:

– Foarte bine, o să mă întorc singur la Washington.

– Cred că e o decizie înţeleaptă, îl aprobă Hadj Ali Kalmar. Preşedintele o va aprecia. Cu atât mai mult cu cât domnului Malko Linge, chiar dacă a acţionat la ordinele dumneavoastră, trebuie să i se ierte anumite lucruri...

Un înger trecu, cu bombe sub aripi.

Clayton Luger înțelese că nu avea rost să insiste și se ridică.

– Atunci, vi-l încredințez pe Malko Linge, conchise el pe un ton plin de subînțelesuri.

– Nu vă temeți! spuse afganul. E din nou prietenul nostru, așa cum, de altfel, sunteți și dumneavoastră.

Nu se simțea deloc stânjenit, paștunii trăind în minciună ca peștele în apă. Traversând parcul, Clayton Luger spumega de furie. Nu se punea problema să-l scoată pe Malko din țară. Ar fi fost un *casus belli* cu afganii. Pe de altă parte, acest lucru făcea posibile proiectele viitoare.

Tot răul spre bine.

*

* *

Malko văzu cum Land Cruiserul Agenției oprește sub copertina hotelului Serena și ieși afară. Jim Doolittle, însoțit de aceiași *babysitteri*, îl anunță:

– *Sir*, mergem la ambasadă. Sunteți așteptat.

Aceleași interminabile puncte de control și privirile aspre ale nepalezilor. Parcă intrai într-o fortăreață asediată. În holul ambasadei, un soldat tânăr îl întâmpină pe Malko și-l conduse direct în apartamentele ambasadorului. Acolo dădu peste Clayton Luger care, cu o expresie îngrijorată,

stătea în faţa unui pahar cu whisky. Americanul ridică privirea şi-i zâmbi vag.

– *Afghans suck*![1] exclamă el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko neliniştit.

– Ai devenit ostatic, îi explică numărul 2 din CIA. Nu poţi părăsi teritoriul afgan. În fine, temporar...

Malko simţi cum îl trece un fior pe şira spinării: o lua de la capăt.

– Bea ceva! îi propuse Clayton Luger. O să-ţi explic.

Tânărul soldat îi turnă lui Malko o votcă, iar acesta îşi înmuie imediat buzele în ea. Alcoolul tare şi rece îi făcu bine.

– Afganii încă mă mai vor? întrebă el. Credeam că întâmplările de azi-dimineaţă au pus capăt conflictului.

– Şi eu la fel, confirmă americanul. Numai că sunt şireţi ca nişte vulpi.

Îi povesti lui Malko despre comedia cu preţul sângelui şi conchise:

– E un pretext ca să te împiedice să pleci din ţară. În fiecare săptămână, ţăranii afgani sunt masacraţi de bombele sau de dronele Coaliţiei, iar Karzai se mulţumeşte să protesteze verbal.

– Dar ce vor *de fapt*? întrebă Malko.

---

[1] Afganii sunt agasanţi.

Clayton Luger bău o gură de whisky.

– Habar n-am, mărturisi el. În fond, nu au înghiţit chiar tot ce s-a întâmplat. Nelson Berry e mort, iar tu eşti singurul participant la acest complot rămas în viaţă. Probabil că vor încerca să găsească o modalitate să-ţi smulgă confesiunea care le va procura o armă formidabilă împotriva guvernului american.

– În cazul ăsta, întrebă Malko, de ce nu mă iei cu tine? Putem ajunge la Bagram fără probleme, iar afganii nu vă controlează zborurile.

– Ştiu, admise gânditor Clayton Luger, numai că am instrucţiuni precise de la Casa Albă: am venit aici pentru a-i domoli pe afgani, nu pentru a arunca gaz pe foc. Rănile sunt încă proaspete. Cred că nu te vor ataca direct, dar ne putem aştepta la tot felul de tertipuri. O să dau ordin să ţi se asigure o protecţie eficientă, americană, nu afgană, atunci când te vei duce să plăteşti „preţul sângelui".

– Şi pe urmă pot să plec din ţară? întrebă Malko încă neliniştit.

– Cred că da, confirmă americanul pe un ton enigmatic. Hai să mergem la masă!

Erau oarecum pierduţi în imensa sufragerie care putea adăposti douăzeci de persoane. Îi serviră doi soldaţi tăcuţi şi eficienţi. Clayton Luger schimbă subiectul în prima parte a mesei, vorbind despre evoluţia evenimentelor de la

Washington. Malko era încordat, simţind că americanul nu-i spusese totul.

Ideea de a-şi prelungi sejurul la Kabul îl îmbolnăvea. Ajunseră la plăcinta cu mere fără să mai fi abordat subiectul. Apoi se întoarseră în living pentru cafea.

Clayton Luger îi concedie cu un semn discret pe cei doi soldaţi, apoi se întoarse spre Malko.

– Vreau să-ţi mai spun şi altceva, zise el. Pentru noi, misiunea ta la Kabul nu s-a încheiat.

CAPITOLUL XVI

Malko tresări şi replică:

– Doar nu vrei să încercăm a doua oară să-l eliminăm pe Karzai! Eu nu mai particip la aşa ceva.

Americanul făcu un gest liniştitor.

– Nu, sigur că nu! Dar vrem *totuşi* pielea lui Karzai. Cel puţin politic vorbind. Omul ăsta e o catastrofă pentru ţară. Noi ştim că vrea să păstreze puterea sub o formă sau alta. Asta ar putea provoca în Afganistan o baie de sânge. Rolul nostru este să-l împiedicăm. E un ordin dat de preşedintele Statelor Unite.

– Eu mi-am făcut datoria, replică Malko. Ai la Kabul suficienţi oameni excelent pregătiţi pe care-i poţi însărcina să se ocupe de asta. Eu vreau să-mi văd de treabă.

– Înţeleg, recunoscu Clayton Luger, dar, după părerea noastră, ai o calitate unică. Mai întâi, cunoşti bine ţara, şi pe urmă, oamenii staţiei nu au relaţiile tale. Nu e vorba de o acţiune pe faţă, ci de un demers clandestin...

– Cu agenţii din Kabul în spinare, îl ironiză Malko. Parcă vrei cu tot dinadinsul să-mi sfârşesc zilele în ţara asta.

– Nu, îl asigură ferm Clayton Luger, vrem doar să creezi un front anti-Karzai. Astfel încât,

dacă la alegerile viitoare îl scoate în față pe unul dintre protejații săi, acesta să fie învins.

– Și cum vrei să se întâmple asta? întrebă Malko sceptic.

– Trebuie să-i convingem pe talibani...

Malko îi aruncă o privire înverșunată.

– Dar știi bine că talibanii nu vor să participe la alegeri. Este împotriva culturii lor, cu sau fără Karzai.

– Știu, recunoscu americanul, dar tu ai o relație privilegiată cu maulana Musa Kotak. El e reprezentantul oficial al *Chourei* din Quetta, unde se află adevărata putere talibană.

– Și ce vrei să obții de la ei? întrebă Malko.

– Să se voteze în regiunile controlate de ei pentru candidatul ales de *noi* să i se opună lui Karzai.

– Și ce obțin în schimb?

– Participarea la putere după ce candidatul nostru va fi câștigat.

– N-or să te creadă.

– Ție îți revine misiunea să-i convingi. Au numai de câștigat, deoarece după alegerile prezidențiale vor urma alegeri legislative. În momentul acela, talibanii vor avea un cuvânt de spus prezentând candidați care le împărtășesc ideile. Sigur că e greu, pentru că sunt vicleni, fanatici și obtuzi, dar unii vor să revină la putere chiar dacă în Afganistan nu există un emirat

islamic. Ăsta e un subiect pe care-l vom discuta la Doha.

– Cu alte cuvinte, conchise Malko, vrei să încep o nouă cruciadă împotriva lui Karzai deşi sunt în colimatorul NDS-ului şi al preşedinţiei!

– E vorba de o acţiune mai ascunsă, îl asigură americanul. Nu ne putem opri la mijlocul drumului. *Nimeni* nu-l poate convinge pe Karzai să dispară. Prin urmare, trebuie să-l învingem la urne ca să ne putem debarasa de el...

Cel puţin, îşi asuma acţiunile...

– Şi cine o să fie candidatul vostru? întrebă Malko.

– Încă nu ne-am hotărât, dar te ţin la curent.

– Problema e că „talibanii" mă au în vizor, sublinie Malko. Ştii cât sunt de bănuitori...

– Încearcă mai întâi să afli dacă îţi „înghit" proiectul, îl sfătui americanul. Eşti de acord?

Malko nu răspunse imediat. I se cerea să-şi asume responsabilităţile unui şef de misiune. Trebuia să convingă, nu să ucidă oameni. Problema consta în faptul că toate acestea se petreceau în Afganistan, unde întâi se omora şi pe urmă se puneau întrebări.

Atunci când preşedintele Karzai avea să-şi dea seama că Malko complota din nou împotriva lui, nu va mai avea decât un singur gând: să-l elimine.

Cu toate acestea, era prea obosit pentru a începe o discuţie cu Clayton Luger. Trebuia să doarmă şi să uite stresul ultimelor zile.

– Foarte bine, zise el, o să reiau legătura cu maulana Kotak. După ce termin cu formalitatea asta ridicolă şi plătesc „preţul sângelui". Să sperăm că mă ascultă.

– Bravo! exclamă Clayton Luger. Staţia va fi la dispoziţia ta pentru tot ce înseamnă logistică. Vom ţine legătura cu ajutorul unei linii telefonice securizate. Tare mult aş vrea să reuşeşti.

Malko nu răspunse. Nu se gândea deloc la reuşită, ci doar la somn.

– OK, conchise numărul 2 din CIA. Îţi chem o maşină. Ne revedem la Washington. Până atunci, ai grijă! Apropo, mâine o să fii contactat de preşedinţie în legătură cu ceremonia „preţului sângelui".

Cei doi bărbaţi se despărţiră cu o strângere de mână care se dorea călduroasă. Zece minute mai târziu, Malko se afla într-un alt Land Cruiser alb care se îndrepta spre Serena.

În timp ce se dezbrăca, realiză că încă mai avea la gleznă pistolul rusesc GSH 8 care-i salvase viaţa de două ori.

Îl scoase şi se strecură în aşternut, adormind aproape instantaneu.

*

* *

Prima pagină a cotidianului *Afghanistan Times*, unul dintre ziarele publicate în engleză la Kabul,

conţinea fotografia cadavrului lui Nelson Berry înconjurat de nişte poliţişti hazlii. Relatarea era pe măsura pozei, descriind modul în care o anchetă minuţioasă a NDS-ului îl descoperise pe autorul atentatului pus la cale împotriva preşedintelui.

Comanditarii fuseseră evident talibanii... Fără să se precizeze cine anume...

Malko tocmai îşi terminase micul dejun atunci când văzu intrând în sala de mese o afgană singură, lucru prea rar întâlnit ca să nu fie remarcat. O femeie tânără cu părul lung şi negru, acoperit de un voal subţire, îmbrăcată după moda europeană, cu un taior albastru foarte clasic.

Necunoscuta se aşeză în faţa lui şi se servi cu mâncare de la bufet. Malko o observă: nu era nici ziaristă, nici nu lucra la vreo ONG. Când se întoarse la masă, schimbară o privire rapidă, apoi telefonul lui Malko începu să sune.

O voce necunoscută, cu un puternic accent afgan, îl anunţă că ceremonia „preţului sângelui" urma să aibă loc peste patruzeci şi opt de ore în satul Yusuf Khel în prezenţa şefului acestuia. Malko trebuia să vină cu 20 000 de dolari pe care-i va înmâna şefului satului în timpul unei scurte alocuţiuni.

Malko urma să fie luat de la hotel la ora opt cu o escortă militară deoarece drumul nu era sigur. Malko închise, apoi îl sună pe Warren Muffet şi-l puse la curent.

– Clayton Luger m-a prevenit, spuse şeful staţiei CIA. Bineînţeles că-ţi vom asigura o escortă *adevărată*. Mi-e teamă de nemernicii ăştia. O să anunţ preşedinţia. De asemenea, vei primi şi banii.

O problemă rezolvată.

Malko era circumspect, ştiind că era vorba de un proces care avea loc rareori. De obicei, autorităţile coaliţiei făceau aranjamentele necesare pentru ca familiile celor ucişi de o dronă sau de bombardament să primească o compensaţie, dar nu-şi luau şi alte angajamente... Oare de ce insistaseră afganii atât de mult? Ce capcană îi întinseseră?

*

* *

Parviz Bamyan recitea dosarul lui Malko. Afacerea cu atentatul era de-acum de domeniul trecutului, dar, atâta timp cât Malko Linge se afla la Kabul, rămânea în alertă. Decise să-l supravegheze discret: deocamdată, nu avea nimic să-i reproşeze. Preşedinţia îi ceruse să nu-l scape din vedere nicio secundă, convinsă că nu rămăsese la Kabul din întâmplare. Bineînţeles că se vor lămuri după ceremonia „preţului sângelui".

Dacă Malko lua avionul, afacerea era încheiată. În caz contrar, trebuia să descopere ce anume făcea la Kabul.

*
* *

– Nelson Berry a murit, spuse Malko.

Maureen Kieffer rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă:

– Ştii cum?

– Da, recunoscu Malko, eu l-am omorât pentru că voia să mă împuşte. E o poveste lungă...

– Am citit în ziar, spuse sud-africana. Păcat, era un tip OK care-şi asuma riscuri.

– Şi-a asumat prea multe, conchise Malko. În orice caz, cred că avertismentul tău mi-a salvat viaţa.

– Chiar el e cel care a tras asupra maşinii lui Karzai? întrebă femeia.

– Da, el e, confirmă Malko. Dacă vrei să iei masa cu mine în seara asta, îţi spun mai multe.

– Ştii bine că-mi face întotdeauna plăcere. Trec să te iau?

– La ora nouă. Mergem la Boccaccio.

*
* *

Malko sosise de trei minute atunci când vechiul Land Cruiser al Maureenei Kieffer opri lângă zidul de beton care proteja trotuarul din faţa hotelului Serena. Femeia era singură, iar în maşină mirosea a parfum.

Sud-africana îmbrăcase un taior peste un pulover de caşmir roşu şi îşi pusese pantofi cu

toc: în principiu, vremea bună revenise, iar pe străzi nu mai era noroi... Malko îi puse mâna pe coapsa acoperită de ciorapul negru.

– Drăguţ din partea ta că te-ai făcut frumoasă pentru mine, remarcă el. În ultimul timp nu prea am avut ocazia să mă destind.

Maureen Kieffer îi aruncă o privire complice.

– Da, dar eşti în viaţă. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre alţii...

Maşina se îndrepta spre Boccaccio, strecurându-se printre vehiculele care se mai răriseră.

– Te gândeşti la Nelson Berry? întrebă Malko.

– Da. Faptul că ştiu că tu l-ai ucis înseamnă ceva. Nu era un tip rău...

Totul era relativ...

– O să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, promise Malko. Nu sunt un asasin, dar uneori nu ai de ales.

Îşi lăsase pistolul GSH 8 în seiful hotelului. Se simţea aproape ca în vacanţă.

*

* *

Ronţăiră din enorma bucată de *nan* aşezată în mijlocul mesei, în aşteptarea spaghetelor *alle vongole*. Malko îşi termină relatarea despre moartea lui Nelson Berry.

– N-o să ştiu niciodată de ce a vrut să mă omoare, conchise el. Dar n-am avut de ales. A fost

ceva premeditat. M-a atras la ferma aceea ca să mă împuşte. Îmi săpase şi mormântul...

Femeia clătină din cap.

– S-a temut că-l denunţi, spuse ea. Nu găsesc o altă explicaţie. Măcar acum afganii ştiu cine a comis atentatul.

– Dar mai ştiu şi că eu am dat ordinul, completă Malko.

Sosiră spaghetele. Începură să mănânce, apoi Maureen Kieffer rupse tăcerea.

– Nu mi-ai spus de ce ai rămas la Kabul din moment ce afacerea asta e încheiată.

– Trebuie să plătesc „preţul sângelui", replică Malko.

– OK, dar asta nu durează mult. Pe urmă pleci?

Era cât pe-aci să răspundă „da", apoi îşi zise că ar fi fost ridicol să mintă.

– Încă nu ştiu, sunt în discuţii cu talibanii, recunoscu el.

Sud-africana îl privi îngrijorată.

– Ştii foarte bine că e periculos. Karzai devine isteric atunci când e vorba de relaţiile dintre americani şi talibani. Eşti vulnerabil, iar ei te-au luat la ochi...

– O să fii silită să nu te mai vezi cu mine, spuse Malko pe un ton lejer.

– Nu vorbi prostii! Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru tine. Au la îndemână mii de modalităţi de a-ţi face de petrecanie.

– O să fiu prudent, promise Malko.

Nu mai discutară despre problemele sale până la sfârşitul mesei.

În momentul în care ajunseră din nou pe străzile prost luminate din Kabul Malko nu se mai gândi decât la braţele primitoare ale Mureenei Kieffer. Se duseră direct la casa de oaspeţi.

Îmbrăţişând-o, Malko ştiu că avea să fie o partidă de amor formidabilă. Un interludiu care să-l remonteze.

Lipiţi unul de altul, începură să se împleticească prin micul living. Malko o lipi de zid, îi vârî mâna pe sub fusta taiorului, apoi îi trase chiloţii de-a lungul coapselor. Docilă, Maureen se lăsă în voia lui.

Era umedă, iar Malko o duse pe canapeaua adâncă unde mai făcuseră dragoste.

Atunci când pătrunse încet în ea, îşi ridică picioarele ca să-l simtă mai bine. Apoi făcură amor lent, aproape fără să se mişte, până când femeia tresări din tot corpul şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui Malko.

Puţin mai târziu, îi şopti la ureche:

– Întoarce-te la mine după ce plăteşti „preţul sângelui"!

CAPITOLUL XVII

Un individ mic de statură şi cu înfăţişare de om cumsecade, îmbrăcat în *camiz-charouar* şi vestă neagră, cu părul lung, ochelari cu rame metalice subţiri şi cu o faţă de nevăstuică speriată apăru lângă masa lui Malko şi zâmbi timid.

– *Good morning*, zise el într-o engleză nesigură. Sunt Nassim Madjidi, interpretul dumneavoastră. Eu vă însoţesc la Yusuf Khel. Sunteţi gata?

– Sunteţi poliţist? întrebă Malko.

Nassim Madjidi surâse contrariat.

– Nu, nu, sunt de la Ministerul Culturii şi am primit de la preşedinţie însărcinarea să fac în aşa fel încât totul să se desfăşoare cu bine acolo. Cred că nu vorbiţi nici paştuna, nici dari, nu-i aşa?

– Aşa e, recunoscu Malko.

În seara din ajun fusese anunţat prin telefon că ceremonia „preţului sângelui" urma să aibă loc în acea dimineaţă. Ceru nota de plată şi se întâlni la casă cu femeia pe care o remarcase deja. Avea într-o geantă agăţată de umăr un laptop şi era îmbrăcată cu un taior şi pantaloni, iar chipul său frumos de-abia dacă era machiat.

Schimbară din nou o privire şi un zâmbet uşor. Malko ar fi mers mai departe, dar Nassim Madjidi era plantat lângă el, tăcut şi insistent.

Ajunşi pe culoar, afganul întrebă:

– Aveţi banii?

– Îi iau imediat, îl asigură Malko.

– De unde?

– Escorta mea mă aşteaptă afară.

Cele trei maşini Land Cruiser ale Forţelor Speciale nu avuseseră acces în perimetrul hotelului din cauza artileriei pe care o conţineau. Warren Muffet organizase întreaga operaţiune. În plus, unul dintre vehicule ţinea legătura cu Bagramul pentru eventualitatea în care ar fi fost necesară trimiterea în ajutor a unui elicopter...

Nassim Madjidi păru contrariat.

– Dar am maşină şi şofer! protestă el.

– Aveţi şi o escortă înarmată? întrebă Malko.

Afganul făcu ochii mari.

– La ce ne trebuie o escortă înarmată?

Malko zâmbi şi el. Cu răceală.

– Nu v-a spus nimeni că şoseaua spre Ghazni nu e securizată în întregime?

Nassim Madjidi părea căzut din lună.

– Dar vă aflaţi sub protecţia Ministerului Culturii, protestă el. Este o operaţiune pacifistă, vom aplana un conflict. Nici eu nu sunt înarmat.

– Eu sunt, mărturisi Malko. Trăim într-o ţară periculoasă.

O Corolla bej, cu şofer şi drapelul afgan pe bord, era parcată sub copertină. Se urcară în spate şi se îndreptară spre ieşire.

– Iată şi escorta mea, spuse Malko arătând spre cele trei maşini Land Cruiser înţesate de soldaţi înarmaţi, care aşteptau dincolo de linia de demarcaţie.

După ce ieşiră din perimetrul hotelului, primul vehicul se puse în mişcare şi-i urmă la mică distanţă. Malko crezu că Nassim Madjidi o să leşine.

– Dar oamenii ăştia sunt de la ISAF! se plânse el. Sătenilor o să li se facă frică. Ei sunt cei care comit abuzuri. Nu trebuie să vină cu noi...

– Dacă nu vin, îl avertiză Malko, nici eu nu merg. Cere-le instrucţiuni şefilor dumitale!

Nassim Madjidi pusese deja mâna pe telefon. Convorbirea dură destul de mult.

– Pot veni, dar trebuie să rămână în maşini, zise afganul. Nu trebuie să-i vadă lumea în timpul ceremoniei.

– Nicio problemă! îl asigură Malko. Nu se află aici decât pentru protecţie. Şi eu sper ca totul să se termine cu bine...

Se îndreptau deja spre vest, făcându-şi loc printre monstruoasele ambuteiaje de pe şosea. Sună telefonul lui Malko. Era Jim Doolittle.

– E totul OK, *sir*? întrebă el. Am banii. Fiţi liniştit, nu vă scăpăm din ochi.

*
* *

Un soare arzător strălucea deasupra satului Yusuf Khel. Un număr destul de mare de maşini erau parcate peste tot. În faţa unei clădiri fuseseră întinse mai multe covoare, câteva jilţuri alcătuite dintr-o armătură de lemn şi perne, platouri cu ceainice şi biscuiţi, precum şi bucăţi de friptură de pui.

Vreo şase săteni se instalaseră deja pe vine, cu pistoalele mitralieră în bandulieră, turbane pe cap şi priviri aspre. Un drapel afgan flutura într-un colţ.

Malko se dădu jos din Toyota Corolla şi se întoarse spre Nassim Madjidi.

– Mă duc să iau banii.

Se îndreptă spre cele trei maşini Land Cruiser parcate pe partea opusă a pieţei. Imediat, Jim Doolittle coborî cu un pachet în mână; purta cască, vestă antiglonţ, grenade la centură, încărcătoare peste tot, un M 16 pe umăr. Nu prea oferea o imagine pacifistă...

– *Here is your money, sir*, zise el. *Take care*![1]

În cele trei vehicule se aflau optsprezece oameni înarmaţi până-n dinţi. Evident că maşinile Land Cruiser erau blindate...

---

[1] Iată banii, domnule. Aveţi grijă!

Malko luă pachetul şi se întoarse la Nassim Madjidi care se uita îngrozit la cele trei maşini.

– Sper că toate astea nu vor împiedica ceremonia noastră! exclamă el. Sătenii sunt foarte bănuitori atunci când văd militari străini. Au avut loc tot felul de abuzuri în regiune.

– Sătenii ăştia au vrut să mă omoare, spuse Malko. Nu prea sunt nişte pacifişti.

De fapt, legat de Nassim Madjidi şi de candoarea sa, era mai curând vorba de domnia Kalaşnikovului, nicidecum de cea a ramurii de măslin. Treizeci de ani de război făuresc un anumit caracter...

Malko şi interpretul său înaintară spre sătenii aşezaţi în arc de cerc; în centru se afla bătrânul ştirb, cu uitătură răutăcioasă şi barba în evantai, care încercase să lase soarta lui Malko în mâinile *Chourei* locale.

Malko se aşeză în faţa lui. Cei doi schimbară o privire lipsită de amabilitate.

Bătrânul îl interpelă pe Nassim Madjidi cu o voce încărcată de agresivitate. Interpretul se întoarse spre Malko.

– Întreabă de ce aţi venit cu oamenii ăştia înarmaţi la o ceremonie pacifistă?

Malko îşi înghiţi vorbele.

– Spune-i că *şi ei* sunt înarmaţi! În Afganistan toată lumea e înarmată, nu e vorba de un semn de agresivitate.

Răspunsul păru să-l satisfacă pe şeful satului care se lansă într-o lungă diatribă tradusă treptat de interpret.

– Zice că omul pe care l-aţi omorât era bun, drept şi foarte pios. A lăsat în urma lui două văduve şi şapte copii. Nu a făcut niciun rău nimănui... Aţi comis o crimă odioasă şi nu ştie dacă va accepta preţul sângelui.

Sătul de comedia asta, Malko replică imediat:

– Dacă nu vrea banii, plec.

Nassim Madjidi se grăbi să spună în engleză:

– Nu înţelegeţi, e vorba de un limbaj tradiţional! O să spun că regretaţi mult moartea acestui om şi că doriţi să asiguraţi o viaţă decentă familiei sale.

Urmă un dialog în paştună, apoi bătrânul rosti o frază lungă, tradusă pe loc.

– Se reuneşte *Choura* pentru a decide dacă acceptă preţul sângelui.

Imediat, toţi sătenii se adunară în jurul şefului satului şi începură un lung conciliabul cu voce joasă care dură vreo zece minute. În fine, şeful satului reveni în faţa scenei şi rosti o frază în paştună. Chipul lui Nassim Madjidi se lumină. Se întoarse spre Malko.

– Acceptă, în interesul văduvelor şi al copiilor... Acum trebuie să-i daţi banii.

Malko se ridică şi depuse pe genunchii bătrânului plicul cu cei 20 000 de dolari. Şeful

satului îl deschise şi începu să scoată din el teancurile de bancnote, întinzându-le vecinilor pentru a le număra. Operaţiunea se desfăşură într-o tăcere deplină şi dură destul de mult. Nu se auzea decât foşnetul banilor. În cele din urmă, banii se întoarseră în plic, iar şeful satului luă din nou cuvântul cu o voce puternică:

– Preţul sângelui a fost plătit, anunţă el. De acum, ofensa e ştearsă, putem să sărbătorim reconcilierea în numele lui Allah cel Atotputernic şi Milostiv.

Părea extrem de vesel. Câţiva băieţei serviră ceaiul şi biscuiţii. Toată lumea mânca cu poftă.

Soarele de plumb îi ardea lui Malko spatele şi umerii.

Şeful satului se ridică şi veni spre el cu mâinile întinse. Apucă mâna dreaptă a lui Malko şi o strânse cu putere, rostind în acelaşi timp o lungă frază plină de tremolouri.

– Vă doreşte fericire şi prosperitate, traduse Nassim Madjidi. Veţi fi întotdeauna binevenit în acest sat în care veţi fi tratat cu toate onorurile acordate unui oaspete de marcă. Allah să vegheze asupra dumneavoastră!

Bătrânul părea în culmea fericirii...

Oamenii începuseră să se disperseze. Malko se întrebă cât din cei 20 000 de dolari îi va reveni familiei care rămăsese invizibilă...

Încântat, Nassim Madjidi îl trase după el.

– Totul s-a terminat cu bine, afirmă el. Acum sunteţi absolvit. O să fac un raport către preşedinţie. Ne putem întoarce la Kabul.

Malko se uită la rabla cu care venise şi zise cu diplomaţie:

– Cred că vă las singur, o să ajung mai repede cu un Land Cruiser...

Nassim Madjidi părea sincer dezamăgit.

– Păcat, zise el, v-aş fi vorbit despre cultura afgană în timpul călătoriei.

– Altă dată, promise Malko îndreptându-se spre primul Land Cruiser. Imediat, Jim Doolittle îi făcu loc pe scaunul de lângă el. Piaţa satului rămăsese aproape goală.

– Ne întoarcem la Kabul! spuse Malko.

*

* *

Traversând Madan Shahr, le mai rămăseseră cel mult treizeci de kilometri până la Kabul. Peisajul se schimbase. După o colină gălbuie urmă lanţul muntos care împrejmuia Kabulul. Erau obligaţi să meargă mult mai încet din cauza nenumăratelor camioane vechi care se târau ori a autobuzelor care-şi lăsau pasagerii în mijlocul drumului.

În faţa lor ţopăia vechea Corolla a lui Nassim Madjidi care-i ajutase să ocolească ambuteiajele. Malko se lupta cu somnolenţa, gândindu-se

totodată la viitor. În mod *normal*, ar fi trebuit ca a doua zi să ia un avion spre Dubai sau Turcia, de vreme ce acum era liber să părăsească țara și, oficial, nu mai avea nimic de făcut la Kabul.

Dar fusese obligat să accepte o nouă misiune...

Ridică ochii și privi peisajul.

Grandios.

Șoseaua șerpuia printre versanții abrupți și golași, fără sate și, uneori, cu vârfurile înzăpezite. Înaintau tot mai încet. În fața lor, un microbuz plin ochi se târa cu viteza melcului pe mijlocul drumului, fiind imposibil de depășit. În depărtare aproape că nu se mai zărea nicio mașină.

Brusc, Malko simți o tensiune palpabilă în interiorul Land Cruiserului. Ocupanții își verificară armele, aruncând priviri neliniștite afară.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Malko pe Jim Doolittle.

– Nimic, *sir*, îl asigură șoferul de la CIA, dar în locul ăsta au avut loc mai multe ambuscade.

– Atât de aproape de Kabul?

– Talibanii vin de pe celălalt versant, din zona pe care o controlează... Probabil însă că astăzi nu se va întâmpla nimic.

Nici nu termină de vorbit, că Malko zări în dreapta lui, printre stâncile negre, niște lumini

intermitente, ca un mic foc de artificii. Mai întâi, nu înţelese. Apoi, în faţa lui, Corolla lui Nassim Madjidi începu să meargă în zigzag de parcă şoferul ar fi fost beat. O jerbă de flăcări ţâşni din rezervor, maşina traversă şoseaua de-a curmezişul, apoi se prăbuşi în prăpastie şi dispăru.

CAPITOLUL XVIII

În Land Cruiser nu se auzeau decât declicurile armelor încărcate. Malko se uita perplex la locul în care Toyota Corolla dispăruse în prăpastie. Dacă ar fi acceptat invitaţia lui Nassim Madjidi, acum ar fi fost mort.

Bizar, dar microbuzul care-i blocase pe o distanţă de mai mulţi kilometri, deplasându-se foarte încet, prinsese acum viteză. Dispăru rapid după o curbă.

Mai multe şocuri zguduiră caroseria blindată a Land Cruiserului. Acum se trăgea asupra lor. Punctele luminoase continuau să ţâşnească dinspre stâncile negre... Era o veritabilă ambuscadă. Jim Doolittle frână brusc pe marginea drumului pustiu. Vehiculele din spatele lor auziseră împuşcăturile şi se opriseră pe loc.

– Ieşiţi! urlă Jim Doolittle.

Malko sări afară pe partea protejată de blindaj. Cele trei maşini Land Cruiser se goliră, iar ocupanţii lor se adăpostiră în spatele blindajului. Câţiva soldaţi deschiseră focul asupra zonei de unde porneau gloanţele inamice. Malko ciuli urechile şi auzi zgomotul caracteristic de

Pulimiot[1]. Jim Doolittle îl trase spre el, depărtându-l de Land Cruiser.

– Atenţie! strigă el. Nu trebuie să staţi prea aproape de maşină. S-ar putea să aibă un RPG...

În spatele celui de-al treilea vehicul, o echipă aşeza un mortier de 60 în poziţie de tragere. Primul obuz stârni un nor de praf printre stâncile negre. Se trăgea acum din ambele părţi. Talibanii se aflau deasupra, cam la vreo 200 de metri distanţă, şi măturau şoseaua. După ce trase o rafală lungă, Jim Doolittle strigă:

– Am alertat Bagramul. Trimit elicopterele.

Poziţia lor fusese localizată cu precizie graţie GPS-ului. Malko regretă că nu avea la el pistolul GSH, deşi o astfel de armă ar fi fost cu totul ineficace în asemenea împrejurări.

O crăpătură în formă de stea apăru pe parbrizul lovit de un glonţ.

Era limpede că talibanii evitau să coboare pe şosea, ştiind că în faţa lor se aflau nişte soldaţi bine antrenaţi şi înarmaţi care chemaseră cu siguranţă ajutoare.

Zgomotele ambuscadei se auziseră probabil până departe deoarece din faţă nu mai apăruse niciun vehicul.

---

[1] Puşcă-mitralieră rusească.

Mortierul continua să scuipe obuzele, iar puşcaşii marini trăgeau întruna, golindu-şi încărcătoarele. Brusc, lui Malko i se păru că focurile trase de pe colina din faţa lor se mai răriseră. Se vedeau mai puţine trasee luminoase. Ascunşi în spatele vehiculelor blindate, americanii urmară exemplul inamicilor. Brusc, se făcu din nou tăcere.

– Se retrag! anunţă Jim Doolittle.

Mai urmară câteva rafale, apoi militarii începură să se ridice în picioare. Mirosul acru al corditei plutea în aer. Dinspre colină nu se mai auzea niciun zgomot, dar şoseaua era în continuare pustie.

– Aş vrea să văd unde e Corolla în care ar fi trebuit să mă aflu, spuse Malko.

Încadrat imediat de patru puşcaşi marini, traversară împreună şoseaua. În fundul prăpastiei, la circa o sută de metri mai jos, maşina arsese aproape în întregime. Aparent, nu ieşise nimeni din ea...

O tăcere de mormânt domnea pe drum. Asta le permise să audă mugetul elicopterelor. Două *Blackhawks* îşi făcură apariţia, strecurându-se printre ravene, şi survolară şoseaua cu un zgomot asurzitor, plecând apoi în direcţia atacatorilor.

Se întoarseră după câteva minute, menţinându-se deasupra drumului. Jim Doolittle intră

în legătură radio cu ele şi-i dădu raportul lui Malko.

– N-au văzut nimic, dar terenul e foarte accidentat... Vor totuşi să ne escorteze până la Kabul.

Toată lumea urcă în maşini, lăsând în urmă grămezi de cartuşe goale. După curbă, zăriră un lung şir de vehicule oprite care aşteptau sfârşitul confruntării. Acum nu mai riscau nimic. Douăzeci de minute mai târziu, câmpia Kabulului apăru în faţa lor. Trecură fără să oprească de un post de control al poliţiei afgane şi începură coborârea spre Kabul. Şoseaua era pustie.

– Vă duc la Serena? întrebă Jim Doolittle.

– Poate că nu, aş vrea mai întâi să-l sun pe Warren Muffet, răspunse Malko.

Ceea ce şi făcu. Bineînţeles că şeful staţiei CIA era la curent cu incidentul.

– Eşti bine? îl întrebă imediat pe Malko.

– Categoric! confirmă acesta. Dar aş vrea să ne vedem. Atacul ăsta e straniu.

– O, au avut loc mai multe în locul ăla, îl asigură americanul. Probabil că au văzut cele trei maşini Land Cruiser ale ISAF-ului trecând spre Ghazni şi şi-au pus în gând să le vină de hac la întoarcere. E clasic.

– Nu ştii totul, replică Malko. Vorbim imediat mai pe larg.

*

* *

Dacă fusese vorba de un atac „normal" al talibanilor asupra unui convoi al ISAF-ului, atunci de ce agresorii vizaseră mai întâi Toyota Corolla în care ar fi trebuit să se afle Malko, şi care nici nu făcea parte din convoi?

*
* *

Warren Muffet era uluit.

– Nu înţeleg nimic, mărturisi el. Dacă o echipă a lui Karzai a vrut să te atace, nu l-ar fi sacrificat pe tânărul care servea pe post de interpret. Sigur, e posibil ca un atacator să fi lovit maşina din greşeală.

– Aşa e! recunoscu Malko. Dar Corolla se afla mult în faţa celor trei maşini Land Cruiser. Putea să nu aibă nimic de-a face cu noi. Atacul ăsta a fost premeditat. Microbuzul din faţa noastră a făcut tot posibilul să ne încetinească, apoi a dispărut.

– Asta e metoda talibanilor, recunoscu şeful staţiei CIA. De altfel, elicopterele au confirmat că a fost vorba de un grup înarmat care s-a dispersat în zona muntoasă. Acolo unde nu există trupe guvernamentale.

Oare de ce-l atacaseră talibanii pe Malko? Acesta avea senzaţia că devenise un fel de sac de antrenament pentru boxeri.

– O să vorbesc cu Clayton Luger, spuse el.

– Rămâi în biroul meu. Eu mă duc la ambasadă.

Malko aşteptă să rămână singur pentru a forma numărul lui Clayton Luger. Se săturase să mai stea la Kabul într-o ambianţă îmbibată de trădare.

Numărul 2 din CIA răspunse imediat.

– De-abiá am intrat în birou, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti despre atacul care-l vizase direct şi conchise:

– De data aceasta, nu poate fi vorba decât de talibani. E de rău augur pentru tratativele noastre. Ce trebuie să fac?

Americanul era derutat de noul incident.

– Întâlneşte-te cu relaţia ta, îl sfătui el, şi încearcă să lămureşti afacerea asta! E neapărat necesar să reuşeşti să-i convingi; după întoarcerea mea, am avut mai multe şedinţe pe subiectul ăsta. Deoarece Karzai se încăpăţânează, ne trebuie un plan B. Avem nevoie de talibani. N-ar trebui să plătim un preţ exagerat pentru alianţa cu ei. Insistă!

*

* *

Parviz Bamyan, care cerceta mereu dosarul lui Malko, nu mai ştia pe ce picior să danseze. Avea pe birou raportul despre atacul în urma căruia pierise Nassim Madjidi. Mai întâi, crezuseră că murise şi Malko, dar, găsind rămăşiţele maşinii, îşi dăduseră seama că acesta nu se aflase în ea.

De ce?

Numai el putea da răspunsul la întrebarea asta.

Ceea ce-l tulbura pe Parviz Bamyan era faptul că ISAF şi afganii identificaseră un grup de talibani care mai încercaseră astfel de atacuri în regiune. Fără îndoială că Malko fusese cel vizat. Asta infirma oarecum teoria emisă de NDS, potrivit căreia austriacul reluase legătura cu talibanii pentru a complota împotriva lui Karzai.

Nu încerci să omori oamenii cu care negociezi.

Ceva nu se potrivea.

În orice caz, avea să afle curând în cazul în care Malko părăsea Kabulul. Dacă n-o făcea, se va afla într-o situaţie delicată.

Nu se putea atinge de maulana Kotak, protejatul lui Karzai. Doar dacă acesta nu era altceva decât o momeală, iar adevăratele contacte se găseau în cu totul altă parte.

Malko trebuia urmărit neapărat.

Operaţiunea începuse, dar cerea timp. În plus, austriacul era cu ochii în patru.

*

* *

Ajungând la moscheea Wazir Akbar Khan, Malko era decis să-l strângă cu uşa pe maulana Kotak. Înainte de a continua, *trebuia* să ştie *cine* era persoana din tabăra talibanilor care-i voia pielea.

Vreo zece oameni se rugau pe esplanada din faţa moscheii, profitând de ultimele raze de soare ale asfinţitului.

Clericul îl întâmpină cu jovialitatea obişnuită. Malko se aşează în faţa lui şi întrebă cu răceală:

– V-au spus „sursele" dumneavoastră că ieri cineva a încercat din nou să mă omoare?

Clericul făcu ochii mari.

– La Yusuf Khel?

– Nu, pe drumul de întoarcere. Un grup de talibani a atacat convoiul, în primul rând maşina în care ar fi trebuit să mă aflu şi care a fost distrusă în întregime, iar ocupanţii săi ucişi.

– De unde ştiţi că au fost talibanii? întrebă clericul cu voce mieroasă.

Malko îl săgetă cu privirea.

– Au fost identificaţi de ISAF şi, oricum, nu prea mai există multe alte grupuri înarmate.

Maulana părea uimit.

– Dacă e adevărat, ar putea fi vorba de membrii grupării Haqqani. Nu ne ascultă şi primesc ordinele de la pakistanezi.

– Oricum ar fi, tună Malko, *vreau* să ştiu adevărul. „Sursele" dumneavoastră îl pot afla. Aţi afirmat că *Choura* din Quetta conduce mişcarea. E momentul s-o dovedească.

Maulana Kotak părea stânjenit. Pentru prima dată, Malko simţea că e descumpănit.

– O să cer o anchetă, zise el cu o voce nesigură.

– Când aveţi rezultatul, trimiteţi-mi un SMS! Trebuie să vă supun atenţiei un proiect venit din partea Washingtonului.

*
* *

După plecarea lui Malko, maulana Musa Kotak închise ochii şi se rugă îndelung. Dacă Malko n-ar fi decis să schimbe maşina, acum ar fi fost mort, iar americanii n-ar fi fost deloc mulţumiţi. Or, era clar că aveau încă intenţia să se sprijine pe talibani.

Prin urmare, trebuia să găsească o explicaţie plauzibilă care să-l liniştească pe Malko şi să demonstreze că nu fusese amestecat în acest atentat pe care totuşi îl organizase la cererea *Chourei* mollahului Omar. Unda de şoc provocată de eşecul atentatului împotriva lui Karzai fusese atât de mare, încât *Choura* era obsedată acum de o singură idee: să desfiinţeze orice legătură între ea şi acest act războinic.

Iar el trebuia să plătească oalele sparte. Îi veni o idee: după ce Malko Linge îi va dezvălui intenţiile Washingtonului, va chema de la Quetta un reprezentant al *Chourei*, de pildă pe mollahul Abdul Ghani Beradar, care-i cunoştea pe americani şi care reprezenta o garanţie că discuţiile sunt serioase. Începu imediat să scrie un e-mail lung pe care avea de gând să-l trimită printr-un canal securizat.

Condiţia era ca mollahul Beradar să accepte riscul de a pune piciorul pe pământul Afganistanului.

*

* *

Malko era încă prost dispus atunci când ajunse la Serena. Întâlnirea cu maulana Kotak nu-i făcuse o impresie prea bună. *Ştia* că fusese atacat de talibani. Prin urmare, clericul trebuia să lămurească această afacere. Pentru că nu avea chef să se întoarcă în cameră, se duse la barul unde nu se servea alcool; în fundul culoarului, în dreapta recepţiei.

Prima persoană pe care o zări a fost femeia pe care o remarcase deja de două ori. Avea în faţă un suc de fructe şi tasta ceva pe laptop. În bar nu mai era nimeni altcineva. Când îl văzu pe Malko, ridică ochii şi-i adresă un zâmbet timid, apoi îşi fixă privirea asupra ecranului.

Malko se instală la masa vecină şi comandă o cafea. Prezenţa acestei frumoase necunoscute îl destindea. Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi femeia închise laptopul, ceru nota de plată şi o semnă, ceea ce dovedea că stătea în hotel.

În momentul în care se ridică, Malko se grăbi s-o întrebe în engleză:

– Sunteţi ziaristă?

Femeia se opri pe loc şi zâmbi.

– Nu, răspunse ea, lucrez pentru Fundația lui Aga Khan, proprietarul hotelului. Studiem alte amplasamente și diverse ameliorări.

Îl privea în ochi, surâzătoare și vizibil mulțumită că avea cu cine schimba o vorbă.

– Aveți timp pentru o cafea? întrebă Malko.

Femeia clătină din cap.

– Nu, vreau să mă destind puțin la saună. Azi am muncit mult. Poate altă dată.

Se depărtă cu un mers grațios, lăsându-l pe Malko cu buzele umflate... De vreme ce stătea în hotel, era sigur că avea s-o întâlnească în sala de mese de la Serena. La Kabul, o femeie singură nu se ducea să mănânce în oraș. Se resemnă. Nu avea nimic de făcut până când nu primea de la maulana Kotak rezultatul anchetei.

*

* *

SMS-ul maulanei Kotak sosi la ora trei și zece: „Vă invit la un ceai."

La ora patru, Malko traversa grădina însorită a moscheii Wazir Akbar Khan pentru a ajunge la biroul clericului. Acesta tocmai citea din Coran. Văzându-l pe Malko, puse deoparte Cartea Sfântă și-i veni în întâmpinare radiind de o bucurie în aparență sinceră.

– Ancheta mea a fost rapidă, spuse el, avem informatori în sânul grupului Haqqani. Acum sunt

sigur că atacul căruia i-aţi fi putut cădea victimă a fost pus la cale de un comandant care depinde de ei şi n-are nicio legătură cu Quetta. Aşa cum v-am spus, nu ascultă decât de pakistanezi. Îi mulţumesc lui Allah că aţi scăpat cu viaţă.

Probabil că erau singurele cuvinte sincere din acest discurs. Malko decise să-l creadă. La urma urmei, povestea *părea* verosimilă, iar el nu putea dovedi contrariul.

– Foarte bine, spuse el. Să înţeleg că din tabăra dumneavoastră nu-mi vrea nimeni răul...

– Ba dimpotrivă, îl asigură maulana Kotak, eu însumi mă rog deseori pentru dumneavoastră. Dacă ne-aţi putea ajuta să scăpăm Afganistanul de Karzai...

Malko se aşează lângă cleric.

– Washingtonul mi-a încredinţat o a doua misiune, tot în sensul celei dintâi, dar cu mijloace diferite.

– Despre ce e vorba? întrebă maulana Kotak, aplecându-se spre Malko.

Acesta continuă:

– Washingtonul e convins că anul viitor Hamid Karzai, care nu se poate prezenta la alegerile prezidenţiale, o să încerce să-l scoată în faţă pe unul dintre favoriţii lui, o persoană care, dacă va câştiga alegerile, îi va mânca din palmă.

– Foarte probabil, recunoscu maulana Kotak. Aveţi vreo soluţie pentru a evita o astfel de situaţie?

– Prietenii noştri de la Washington se gândesc să sprijine un alt candidat, continuă Malko.

– Pe cine anume?

– Încă nu pot să vă spun numele lui, dar o să fie un tip integru.

Cu alte cuvinte, o pasăre rară în Afganistan...

Maulana Kotak clătină din cap.

– Un paştun?

– Nu ştiu, mărturisi Malko, dar aş vrea să discut cu o căpetenie din *Choura*.

Clericul rămase tăcut câteva clipe, apoi exclamă:

– E posibil, dar pentru ca unul dintre membri să se deplaseze trebuie să le comunicăm numele candidatului. Nu e ceva negociabil. Noi, talibanii, avem criterii foarte stricte în ceea ce priveşte acceptarea unui candidat. Trebuie să fie un om cinstit, pios şi să nu aibă nicio relaţie cu Karzai. Veniţi din nou la mine atunci când îmi veţi putea comunica numele lui! Vom vedea atunci cum trebuie derulat acest proiect.

*

* *

Parviz Bamyan termină de puricat lista plecărilor de pe aeroportul din Kabul din următoarele trei zile. Din fericire, nu erau multe curse, iar pasagerii făceau rezervări din timp.

Nici urmă de Malko Linge.

Făcuse verificări şi la Serena, dar agentul CIA nu dădea semne că se pregătea de plecare.

Dacă Malko Linge rămânea la Kabul, motivul trebuia să fie unul precis. Doar nu era în vacanţă. Dacă nu-l descoperea, Parviz Bamyan risca să-şi piardă postul, poate şi mai mult decât atât.

Îl sună imediat pe şeful de cabinet al lui Karzai: avea nevoie de instrucţiuni exacte pentru a şti până unde putea merge.

CAPITOLUL XIX

Malko se uita cu coada ochiului la bruneta frumoasă care se servea cu mâncare de la bufet. Calculul său fusese exact: lua masa la hotel. În sală se zăreau câţiva japonezi, mai mulţi americani şi o masă de afgani.

Meniul era mereu acelaşi. *Palau* şi câteva variante: dacă nu-ţi plăcea orezul, era mai bine să-ţi vezi de drum...

Necunoscuta îşi termină cafeaua. Se ridică şi trecu pe la casă pentru a semna nota de plată. Malko se ridicase deja în picioare. Evită s-o abordeze în restaurant, aşteptând să iasă pe culoar. Ajunse lângă ea, iar femeia întoarse capul, îl recunoscu şi-l salută politicoasă. Dar nu încetini pasul.

– Vreţi să stăm de vorbă câteva clipe înainte de a merge la culcare? îi propuse Malko. Nu prea sunt multe distracţii în hotelul ăsta.

Fără să se oprească, femeia întoarse capul şi-i zâmbi scuzându-se:

– N-ar fi deloc potrivit! Personalul de aici e foarte strict. Noi doi nu ne cunoaştem.

– Puţin de tot, argumentă Malko.

Femeia clătină din cap.

– Dumneavoastră, europenii, nu ne înţelegeţi obiceiurile. Îmi pare rău.

Ajunsă în hol, coti la stânga, iar Malko o urmă. Femeia se întoarse din nou spre el şi-l privi oarecum contrariată.

– Mă urmăriţi?

Se simţea o notă de ironie în vocea ei.

Vexat, Malko replică imediat:

– Nu, mă îndrept spre camera mea. Staţi în aripa asta?

– Da, răspunse femeia.

Ajunseră la lift, iar Malko îi făcu loc să intre în cabină. Spaţiul fiind îngust, avu şansa s-o cerceteze mai bine. Avea trăsături regulate, o gură cu buze pline, ochi migdalaţi şi închişi la culoare, iar nasul uşor coroiat. Haina taiorului îi descoperea pieptul generos pe care se mula un pulover cu guler rulat.

O femeie foarte frumoasă.

Ieşiră împreună din lift. Spre marea surpriză a lui Malko, necunoscuta, care o luase înainte, se opri în faţa uşii situată vizavi de camera lui.

– Suntem vecini! remarcă el.

– Nu ştiam, spuse necunoscuta introducând cheia în broască.

Malko procedă la fel, apoi reluă atacul:

– Am putea sta de vorbă câteva clipe. Nu e nimeni pe culoar.

Curios, dar, în loc să refuze, femeia obiectă:

– Poate să apară cineva. Hotelul nu e gol.

– Atunci, haideţi la mine! propuse Malko. Nu prea mi-e somn.

Deschisese larg uşa camerei. Privirile li se încrucişară şi-şi dădu seama că femeia ezita. Decis s-o bruscheze puţin, o apucă uşor de braţ şi o împinse în cameră. Necunoscuta nu se opuse. Malko închise uşa, traversă încăperea şi se aşeză pe unul dintre fotoliile care încadrau masa joasă din faţa ferestrei. „Musafira" rămăsese în picioare în mijlocul camerei, cu braţele pe lângă corp.

– Cum vă numiţi? întrebă el.

– Shaheen Zoolor, răspunse timid femeia.

– Eu sunt Malko Linge, şi lucrez pentru Comunitatea Europeană. Am misiunea de a controla ONG-urile. Staţi jos.

Shaheen Zoolor se hotărî în sfârşit şi se aşeză pe marginea fotoliului.

– Doriţi un fruct? întrebă Malko, arătând spre coşul de pe masă.

Femeia clătină din cap.

– Nu, nu vreau să mai stau. Dacă mă vede cineva aici, e grav, aş putea fi concediată.

Părea de-a dreptul traumatizată. Cu toate acestea, nu se ridică de pe fotoliu. Până la urmă, schimbară câteva cuvinte şi se mai destinse. Totuşi, după douăzeci de minute se uită la ceas şi spuse:

– Trebuie să plec. Măcar de nu m-aş întâlni cu cineva!

– O să cercetez culoarul, promise Malko.

Deschise uşa: culoarul era pustiu.

– Veniţi!.zise el.

Femeia se strecură pe lângă el şi simţi cum pieptul ei îi atinge haina de alpaca. Privirile li se încrucişară câteva fracţiuni de secundă, iar Malko spuse zâmbind:

– Sper să mai treceţi pe la mine.

Shaheen Zoolor nu răspunse şi dispăru în camera de vizavi ca o fantomă.

Parfumul ei încă mai plutea în camera lui Malko. Senzaţia era plăcută.

Se întrebă ce aveau să-i rezerve zilele următoare. Mingea era în terenul maulanei Kotak.

*

* *

Soarele luase în stăpânire Kabulul. Odată cu sărbătoarea Norouz, primăvara îşi intrase în drepturi. Malko tocmai îşi mânca micul dejun atunci când primi un SMS:

„Veniţi la mine la ora patru. Maulana Musa Kotak."

Malko se întrebă ce poveste avea să-i mai îndruge de data aceasta clericul.

Îl sună pe Warren Muffet ca să-i ceară o maşină. Şeful staţiei CIA părea stresat.

– Am pierdut un elicopter în sud. Cinci morţi, îl anunţă el. Talibanii erau ascunşi într-un sat. Am organizat acolo o miliţie, dar s-a întors împotriva noastră...

Din acest hotel liniştit şi elegant, o astfel de imagine a războiului părea deplasată, dar erau totuşi în Afganistan. Calmul dispărea brusc şi un kamikaze se arunca singur în aer.

În realitate, ţara era teatrul unei implacabile lupte pentru putere între diferite facţiuni, una mai feroce decât alta. Iar Malko se afla la mijloc, reprezentând singura grupare cu adevărat exterioară, dar indusă în eroare de toată lumea; americanii îşi dăduseră silinţa, dar afganii erau întotdeauna mai răi decât ei...

Malko îşi omorî timpul în faţa televizorului, apoi făcu o incursiune prin holul hotelului, dar n-o văzu pe Shaheen Zoolor.

Hotelul părea pustiu. Oaspeţii, în special japonezi, plecau dimineaţa devreme şi se întorceau seara târziu.

Ieşi afară şi îl lovi o pală de aer cald. Land Cruiserul lui Jim Doolittle sosi după câteva clipe, iar Malko îi comunică destinaţia.

Cu siguranţă că erau urmăriţi.

Din păcate, nu se putea transforma în omul invizibil.

*
* *

Pentru că, aşa cum se vedea cu ochiul liber, Malko nu era musulman, cei doi bărboşi care stăteau la taclale în faţa moscheii Wazir Akbar Khan îi aruncară o privire ostilă.

Grădina începuse să înflorească. Vreo doisprezece oameni îngenunchează pe covoarele uzate de pe esplanadă. Cu faţa spre Mecca. Deşi Afganistanul era o ţară sufistă, oamenii păreau foarte credincioşi.

Contrar obiceiului său, maulana Kotak nu-i zâmbi lui Malko atunci când îi ieşi în întâmpinare. Închise cu grijă uşa şi-şi conduse musafirul în „colţul cu perne".

După ce se servi ceaiul, deschise discuţia cu o voce gravă:

– Am o veste bună.

– Care anume?

– Am transmis la Quetta cererea dumneavoastră. Comandantul nostru, mollahul Omar, a hotărât. Vi-l trimite pe mollahul Abdul Ghani Beradar pentru a discuta despre propunerea pe care aţi făcut-o. E o mare onoare şi îşi va asuma un risc important venind aici. N-a mai fost la Kabul de zece ani! Este unul dintre cei urmăriţi în mod special de NDS; s-a încercat de trei ori asasinarea lui, la Quetta şi la Karachi. Americanii îl cunosc şi le puteţi comunica numele lui.

– Dacă venirea lui aici este atât de periculoasă, ne-am putea întâlni în altă parte, de pildă în Pakistan, sugeră Malko.

– Nu, obiectă maulana Kotak, în Pakistan ISI[1] ar afla imediat de întâlnire. Şi-ar pune multe întrebări: sunt bănuitori faţă de americani...

Toţi se bănuiau între ei...

– Mă bucur că-l voi întâlni, afirmă Malko.

Clericul se aplecă spre el.

– Staţi puţin! Există o condiţie. Mollahul Abdul Ghani Beradar nu vine decât dacă sunteţi gata să-i dezvăluiţi numele celui pe care americanii îl susţin pentru preşedinţie.

– Dar nu-l ştiu nici eu, obiectă Malko.

– Americanii îl cunosc şi trebuie să vă autorizeze să ni-l comunicaţi. În caz contrar, nu poate avea loc niciun fel de negociere...

– În clipa asta nu vă pot promite nimic, spuse Malko, nu depinde de mine.

– După ce se hotărăşte, veniţi din nou la mine! conchise maulana Kotak. Deocamdată, voi organiza călătoria mollahului Abdul Ghani Beradar.

Îl conduse pe Malko cu bonomia obişnuită şi cu aceeaşi expresie surâzătoare dintotdeauna.

---

[1] Inter Services Intelligence (Serviciul de Informaţii pakistanez).

După ce se urcă în Land Cruiser, Malko îi spuse lui Jim Doolittle:

– Mergem la hotelul Ariana.

*

* *

Warren Muffet nici nu clipi atunci când Malko îi ceru voie să utilizeze linia securizată pentru a suna la Langley. Nici măcar nu puse întrebări... După cinci minute, Malko vorbea cu Clayton Luger, relatându-i conținutul întâlnirii.

– Formidabil! se bucură numărul 2 din CIA. Trebuie să întreb în legătură cu candidatul prezidențial. Casa Albă decide. Iau imediat legătura cu cei de-acolo. Sună-mă peste o oră!

Malko coborî în sala de mese a hotelului Ariana, unde, din păcate, nu se servea decât infecta cafea „americană". Nespresso încă nu traversase oceanul. Douăzeci de minute mai târziu, i se alătură și Warren Muffet.

– O să beau o cafea în compania ta, propuse americanul. Am o pauză. Cum merge treaba?

– Cu multe precauții, recunoscu Malko. Dar tu, ai vreo noutate?

– Se spune că președintele Karzai se agită să găsească un candidat pentru următoarele alegeri prezidențiale. Ar vrea să împingă în față un membru din Hezb-e-Islami.

– Asta ce mai e?

– O formaţiune ciudată, cam la jumătatea drumului între talibani şi Karzai. Cred că e controlată în ascuns de Karzai. Dar există şi talibani bătrâni în cadrul ei... Este ultimul plan secret al preşedintelui.

– Sunt şanse să funcţioneze?

– Pe hârtie, nu, dar aici nu se ştie niciodată, totul depinde de banii puşi la bătaie.

Telefonul lui Warren Muffet îl anunţă că primise un SMS.

– Secretara mea, spuse el, o să te sune de la Langley. Trebuie să urcăm.

*
* *

Malko aşteptă vreo zece minute. Clayton Luger vorbea pe o altă linie. În fine, îl auzi în aparat, iar după voce părea foarte surescitat.

– Am vorbit cu John! spuse el. Îţi dă undă verde şi găseşte foarte încurajator faptul că mollahul Abdul Ghani Beradar vine la Kabul să se întâlnească cu tine. Îşi asumă un mare risc...

– Asta e problema lui, zise Malko.

Americanul râse sec.

– Ar putea fi şi a *ta*. Dacă află că discuţi cu el la Kabul, Karzai o să fie peste măsură de furios. Fii *foarte* prudent!

– O să încerc, promise Malko, dar, din păcate, nu am chiar totul sub control. Deci, despre cine e vorba?

Clayton Luger nu-i răspunse imediat:

– Înainte de a-ţi dezvălui numele, trebuie să te asiguri că totul rămâne într-un cerc extrem de restrâns. Este o informaţie pe care n-o cunoaşte încă nimeni. Nici chiar principalul interesat. N-are rost să-şi facă iluzii... Imediat după începerea tratativelor cu talibanii, îl poţi pune la curent.

– Dar trebuie să-i comunic numele mollahului Beradar, obiectă Malko. Este o condiţie *sine qua non*...

– Bineînţeles. Dar nu trebuie să i-l spui decât interlocutorului tău, nici chiar maulana Kotak nu are voie să-l ştie. Este vorba de fostul oponent al lui Karzai de la alegerile din 2009. A obţinut atunci 32% din voturi, adică un procent enorm. De fapt, nu e paştun decât după tată, mama lui e tadjică. A fost mâna dreaptă a lui Massoud. S-ar putea spune că talibanii nu-l simpatizează prea tare. E vorba de Abdullah Abdullah. Sper că mollahul Beradar n-o să se sufoce de mirare auzindu-i numele.

CAPITOLUL XX

De data aceasta, Malko se duse la moscheea Wazir Akbar Khan direct de la hotelul Ariana, fără să-l mai anunţe pe maulana Kotak. Se lăsa întunericul şi o mulţime compactă se înghesuia în faţa moscheii pentru rugăciunea de seară. Se strecură printre bărboşii cu turban şi ajunse la intrarea în localul ocupat de cleric.

După ce-l anunţă, paznicul îl lăsă să intre. Maulana Kotak părea surprins să-l revadă atât de curând.

– Am răspunsul, îl anunţă Malko, este „da".

Chipul clericului se lumină.

– Asta e o veste foarte bună! O s-o transmit imediat la Quetta. Ştiţi *într-adevăr* numele?

– Absolut, confirmă Malko. E însă confidenţial, aşa că nu sunt autorizat să vi-l comunic.

Maulana Kotak făcu un gest de apărare aproape comic, astupându-şi urechile.

– Nici nu vreau să-l aud! afirmă el. Eu nu sunt decât un umil intermediar. Vă anunţ imediat după ce aflu când soseşte mollahul Beradar.

– Unde are loc întâlnirea? întrebă Malko. Aici?

– În niciun caz! se grăbi să exclame maulana Kotak.

Apoi coborî vocea, ca şi cum ar fi fost ascultaţi, şi preciză:

– Ar fi prea periculos pentru el. Suntem supravegheaţi în permanenţă de NDS. Nu, trebuie găsit un loc de întâlnire ceva mai sigur. Şi nu e obligatoriu să fiu şi eu acolo. Mollahul Beradar vorbeşte engleza la perfecţie. Aveţi vreo sugestie?

Malko se miră.

– Cunoaşteţi Kabulul mai bine ca mine. De ce mă întrebaţi pe mine?

– Multe dintre structurile noastre sunt penetrate de oamenii lui Karzai, îi explică clericul. Ar fi ideal să vă întâlniţi cu mollahul Beradar într-un loc în care să vă duceţi fără să treziţi bănuieli. Undeva unde el să poată ajunge direct.

Lui Malko îi veni în minte o singură adresă: casa de oaspeţi în care stătea Maureen Kieffer. NDS ştia că se întâlnea cu această femeie care nu avea nicio relaţie cu talibanii. Evident că trebuia să obţină permisiunea ei.

– O să mă gândesc, spuse el prudent, dar găsiţi şi dumneavoastră o soluţie...

*

* *

Maureen Kieffer era ocupată, dar îi propuse lui Malko să se vadă la Serena, unde se întâlnea cu un client. La ora opt, la bar. Malko de-abia avea timp să se întoarcă la hotel. Ca de obicei, holul era plin de japonezi hidoşi, cu picioare

strâmbe, membrii unei ONG. Trecu prin cameră, apoi se întâlni la lift cu Shaheen. De data aceasta, femeia se opri pentru a schimba câteva cuvinte cu el.

– Nu vreți să luăm cina împreună? îi propuse el. În afara hotelului.

Femeia păru îngrozită.

– Nu, nu.

Apoi dispăru pur și simplu în lift.

Câteva minute mai târziu, Malko ajunse la bar, unde Maureen Kieffer stătea față în față cu un individ masiv, cu antebrațele groase ca niște trunchiuri de copac. Femeia îi făcu cu ochiul, iar Malko se așeză la masa vecină. După câteva clipe, Maureen veni la masa lui.

– Nu pot să stau mult, îi explică ea, încă n-am terminat de discutat. Vrei să ne vedem dintr-un motiv anume?

– Da, spuse Malko. Vreau să-ți cer un serviciu.

Femeia zâmbi.

– Dacă pot, cu plăcere.

– Trebuie să mă întâlnesc cu cineva care nu e prea bine văzut la Kabul, precizează el. N-are niciun rost să-ți spun despre cine e vorba. Ar fi foarte practic dacă întâlnirea ar avea loc la tine acasă. Tu nu trebuie să fii acolo.

Sud-africana nu ezită decât un scurt moment.

– Spune-mi când și se aranjează!

– Problema e că nu știu să ajung la tine.

Femeia zâmbi, se întoarse la masa ei şi scoase din geantă o carte de vizită.

– Poftim, adresa e în dari. N-are cum să se încurce. Bănuiesc că nu e vorba de o femeie. Femeile de aici nu prea fac aşa ceva. Când afli, sună-mă şi spune-mi exact ziua şi ora la care are loc întâlnirea! *Ciao*!

Malko se duse în sala de mese, unde, din nou, o găsi pe Shaheen singură la o masă... Procedă la fel ca data trecută, numai că n-o mai abordă pe culoar, ci o urmă în lift.

Când se văzură în cabina îngustă, femeia deschise discuţia.

– V-am văzut mai devreme la bar. Eraţi cu o femeie frumoasă, remarcă ea.

– Eu nu v-am văzut, spuse Malko.

– Doar am băgat capul înăuntru, era prea multă lume, îi explică ea.

Liftul se opri şi ieşiră împreună pe culoar. De data aceasta, Malko se duse direct în camera lui, iar Shaheen îl urmă. Nu ezită atunci când el o lăsă să intre prima, apoi se duse la fotoliul pe care se aşezase cu o zi în urmă.

– Aş vrea să mă uit la televizor, ceru ea. MTV. Sunt nişte clipuri bune.

Părea să se fi obişnuit cu prezenţa lui. Malko făcu ce i se ceruse şi observă că femeia părea încântată. După un timp, Shaheen se uită la ceas şi tresări.

– Doamne, s-a făcut târziu...

Se ridicase deja în picioare. Malko o ajunse din urmă la uşă şi se treziră faţă în faţă. Femeia îi ocoli privirea şi-l întrebă cu o voce monotonă:

– De ce mă urmăriţi?

– Sunteţi foarte frumoasă, remarcă Malko.

Se aflau la câţiva centimetri unul de altul. Chiar dacă avea s-o sperie, relaţiile platonice nu erau genul lui. Puse o mână pe şoldul femeii, îi atinse uşor gura cu buzele şi întredeschise uşa.

– Noapte bună! zise el.

Se aşteptă ca ea să fugă, dar femeia încremeni pe loc. Ochii i se tulburară şi se împurpură la faţă. Buzele îi tremurau. Brusc, îi reveni graiul şi spuse:

– E prima dată când mă sărută un bărbat!

Cu siguranţă că nu era şi ultima, dar nici măcar nu fusese un sărut adevărat. Malko îşi zise că era mai bine să nu insiste. Deschise uşa şi aruncă o privire pe culoar.

– Puteţi pleca, spuse el, nu e nimeni.

Femeia se strecură afară din cameră. De data aceasta, era sigur că avea să revină... Ce contrast cu violenţa din jurul lui! O adevărată baie de tinereţe. Pe ecranul televizorului se derulau clipurile muzicale cu dansatoare indiene caste care mimau dragostea într-o manieră total inofensivă.

*

* *

Bărbatul care se prezentă la poarta principală a NDS-ului, rezervată pietonilor, semăna cu orice alt afgan: purta un turban cenuşiu, o *camiz-charouar* bej şi o vestă slinoasă. Îi întinse santinelei o hârtie pe care era scris un număr de telefon.

– Sună la numărul ăsta şi spune că a sosit Khalid!

Hipnotizată, santinela îi dădu ascultare. Urmă o conversaţie scurtă, apoi militarul închise telefonul şi spuse:

– Stai aici, vine cineva să te ia!

După cinci minute, un bărbat în civil care ieşise din clădirea principală îi făcu semn lui Khalid, iar acesta îl urmă. Traversară curtea şi ajunseră la o clădire mică, unde, la etajul doi, se afla un birou luminat de becuri cu neon.

Un bărbat îmbrăcat cu haine europene se ridică, îl îmbrăţişă pe musafir şi-i propuse:

– Ceai?

– *Baleh*, *baleh*[1], răspunse Khalid.

Bău cu religiozitate din ceai sub privirea vigilentă a bărbatului aşezat în spatele biroului. După ce puse deoparte paharul, gazda întrebă pe un ton lejer:

– Deci, care sunt noutăţile din Quetta?

---

[1] Da, da.

Khalid era una dintre cele mai eficiente „cârtiţe" implantate în sânul comunităţii paştune din marele oraş al Baluchistanului. Locuia acolo de cinci ani şi lucra ca paznic în *Choura* mollahului Omar. Nu atrăsese atenţia prin nimic, avea un CV impecabil şi dormea într-un colţ al moscheii. Era unanim apreciat. Evident că nimeni nu ştia că unul dintre verii lui lucra la NDS, unde se ocupa cu recrutarea surselor.

Pentru că era foarte periculos să intre în contact cu angajatorii lui, venea rar la Kabul. Pentru serviciile sale bune şi loiale primea 500 de afgani[2] pe lună, pe care-i punea deoparte cu gândul să-şi cumpere într-o zi o fermă...

Îşi şterse mustaţa îmbibată de ceai şi spuse timid:

– Am surprins o conversaţie, cred că am o informaţie valoroasă.

– Să auzim.

Khalid scoase din buzunar o hârtiuţă pe care o despături. În partea de sus erau mâzgălite câteva cuvinte. I-o întinse „agentului său de legătură".

– Ştiu că omul ăsta urmează să vină în curând la Kabul.

„Agentul de legătură" citi numele şi tresări, ridicând ochii.

---

[2] Aproximativ 10 dolari.

– Eşti sigur că ăsta e numele?

– Da.

– Îl cunoşti?

– Nu, dar l-am văzut...

– Descrie-mi-l!

– E tânăr, are părul des, nasul mare, barba îngrijită. Se îmbracă adeseori ca un *haridji*.

„Agentul de legătură" se ridică.

– Mai bea nişte ceai şi aşteaptă-mă aici!

Aproape alergă până la clădirea vecină şi se năpusti în lift. La etajul trei, tăbărî asupra celor doi oameni care stăteau de pază la uşa lui Parviz Bamyan.

– Sunt Mudir Rassoul, zise el. Am ceva important să-i spun şefului vostru!

Unul dintre paznici dispăru în spatele uşii capitonate şi se întoarse după câteva clipe, făcându-i semn să intre. Parviz Bamyan se lupta cu nişte dosare enorme şi exclamă prost dispus:

– Ce se-ntâmplă?

– Domnule comandant, zise Mudir Rassoul, am o informaţie fabuloasă. Mollahul Abdul Ghani Beradar vine la Kabul.

Brusc, Parviz Bamyan puse stiloul deoparte. Mollahul Beradar era unul dintre cei mai necruţători duşmani ai guvernului, dar se ferea să pună piciorul în Afganistan. Se încercase în van uciderea lui, chiar de mai multe ori.

– Cine ţi-a spus asta? întrebă el.

– Sursa mea din Quetta, care tocmai a sosit în oraş.

– Ştie unde anume se duce în Kabul?

– Nu, nu cred.

– Atunci, cum vrei să-l găsim? Informaţia ta nu face doi bani. Du-te şi lasă-mă să lucrez...

Îl concedie cu un gest scurt şi se apucă din nou să semneze hârtiile din faţa lui. Jenat, Mudir Rassoul se întoarse în biroul lui. Se scotoci prin buzunare şi scoase o bancnotă de 100 de afgani.

– Poftim, zise el, du-te şi ia-ţi nişte *palau*! Dacă mai afli ceva, vino la mine, dar îmi trebuie detalii...

*

* *

Parviz Bamyan ajunsese la ultimele hârtii de semnat. Îşi acordă o pauză, îşi aprinse o ţigară şi se gândi din nou la informaţia comunicată de subordonatul lui. Avu o revelaţie. NDS-ul ştia că mollahul Beradar fusese desemnat de *Choura* din Quetta ca partener de discuţii cu americanii. Se pare că fusese văzut la Doha.

Motivul venirii lui la Kabul nu putea fi decât unul serios. Se gândi la Malko Linge.

De câteva zile, NDS-ul se întreba de ce rămăsese austriacul la Kabul. Probabil că acesta era răspunsul... Brusc, nu mai era nevoie să-l caute pe mollahul Beradar în infrastructurile talibane. Era suficient să-l supravegheze îndeaproape pe Malko.

Chiar dacă informaţia era falsă, preţul plătit nu era deloc scump. Dădu imediat instrucţiuni în acest sens, recomandând multă discreţie.

Mollahul Abdul Ghani Beradar era un profesionist, un om educat şi abil. Dacă venea la Kabul, avea să-şi ia numeroase precauţii. Toate trebuiau dejucate.

*
* *

De-acum, devenise un adevărat ritual. După ce Shaheen ieşea din sala de mese, Malko o urma la o distanţă respectuoasă.

La fel ca în ajun, se întâlniră în faţa liftului. Parcă ar fi fost un cuplu.

În momentul în care cabina se opri, un băiat o zbughi pe culoar şi se năpusti spre Malko. Fără să se uite la femeie, îi strecură în palmă o foaie de hârtie împăturită, apoi fugi mai departe.

Uimit, Malko o despături. Era un bilet scris de mână.

„Mâine la ora şase, în faţa numărului 69 de pe Strada 15, care începe de la piaţeta Wazir Akbar Khan."

CAPITOLUL XXI

Malko se uită mirat la foaia de hârtie, apoi o puse în buzunar. Era pentru prima dată când maulana Kotak îi dădea întâlnire în altă parte, nu la moscheea Wazir Akbar Khan. Avea timp până a doua zi să repereze locul.

Se trezi din nou împreună cu Shaheen în cabina îngustă a liftului. Femeia îi aruncă o privire încărcată de curiozitate.

– Vă deranjez?

– Deloc, afirmă Malko, fără să spună nimic despre mesajul pe care tocmai îl primise.

Ca să-şi mai schimbe starea de spirit, se uită la ea cu mai multă atenţie. Era îmbrăcată tot într-un taior-pantalon, nu se machiase, dar degaja o senzualitate naturală, deşi foarte discretă.

Ieşi prima din lift, iar legănatul şoldurilor ei trezi libidoul lui Malko. Era atât de stresat, încât până şi cea mai mică distragere a atenţiei reuşea să-i spele creierul. De data aceasta, sosiră în acelaşi timp în faţa uşii, iar femeia aşteptă ca el s-o deschidă cu ajutorul cartelei magnetice. Făcuse deja progrese...

N-o lăsă să ajungă la fotoliul obişnuit.

O prinse cu blândeţe de braţ şi o sili să se întoarcă. Shaheen se supuse docilă. Privirile li se

încrucişară. Ochii femeii erau mai puţin limpezi şi în ei se citea o întrebare mută. Malko era pregătit să sară peste anumite etape. O prinse de mijloc şi o trase spre el.

Femeia nu se zbătu, nu protestă şi se lăsă în voia lui, deschizând doar gura pentru a rosti cu o voce plată:

– Ştiu ce vreţi, dar nu are rost.

– Ce vreau? întrebă Malko nedumerit de această pseudosupunere.

Shaheen zâmbi larg.

– Când am devenit femeie, mama mi-a indicat deschizătura sexului meu şi mi-a spus: toţi bărbaţii pe care-i vei întâlni vor încerca să-şi introducă sexul în această deschizătură. Tu trebuie să refuzi până când găseşti un bărbat cu care să te măriţi, altfel asupra ta se va abate nenorocirea. Sunteţi bărbat, deci e normal să vreţi asta.

Vorbise pe un ton indiferent, neutru. Malko se abţinu să nu izbucnească în râs.

– Încă nu l-aţi găsit? întrebă el.

– Încă nu vreau să mă mărit, zise femeia, deocamdată muncesc şi sunt mulţumită. Dacă aş avea un bărbat, m-ar bate şi m-ar viola. Dacă aş refuza să cedez, mi-ar arunca în faţă cu vitriol sau m-ar omorî.

Avea o concepţie radicală despre raporturile umane. Malko era puţin descumpănit: oricum, n-avea de gând s-o violeze.

– Nu vă e frică? o întrebă el.

– Nu, răspunse cu seriozitate Shaheen. N-ar trebui să vă interesez. N-am cunoscut niciodată un bărbat şi nu ştiu nimic despre sex. Ştiu doar că nu trebuie să cedez. Asta-i tot.

Îl fixa cu privirea, fără agresivitate, dar sigură pe ea.

Brusc, Malko simţi o dorinţă irezistibilă. Se aplecă uşor şi-şi lipi buzele de gura ei. Se aşteptase să tresară, dar femeia nu se dădu înapoi, întredeschise gura şi se lipi şi mai tare de corpul lui Malko.

Austriacul profită de ocazie şi-şi strecură limba în gura ei.

Spre marea lui surpriză, îi simţi vârful ascuţit şi cald al limbii venindu-i în întâmpinare. În câteva secunde, se sărutau cu foc. Până când Shaheen se desprinse de el cu răsuflarea tăiată.

– E ca în clipurile indiene! spuse ea. Acolo se sărută cam tot aşa.

Malko coborî privirea şi-i zări prin puloverul de caşmir sfârcurile tari ale sânilor; se părea că sărutul n-o lăsase indiferentă.

Femeia se scutură şi zise brusc:

– A fost foarte plăcut. Acum, mă duc să mă culc.

Era clar că nu făcea legătura între ceea ce era interzis – actul sexual – şi o plăcere fizică nevinovată... Malko o însoţi până la uşă, ştiind că

data viitoare avea să meargă şi mai departe. Posibila cucerire a acestei fecioare cuminţi îl distrăgea de la manipulările puse la cale de CIA.

*
* *

Land Cruiserul se opri în *chahar*[1] Wazir Akbar Khan, în faţa punctului de control care bara accesul pe Strada 15. Aceasta era prelungirea bulevardului Wazir Akbar Khan. Intrarea pe stradă era oprită, deoarece pătrundea în *green zone*, extrem de bine păzită din cauza apropierii de palatul lui Hamid Karzai.

– Mergi pe bulevard! îi spuse Malko lui Jim Doolittle. Când termin, te sun...

Land Cruiserul parcat în piaţetă ar fi putut atrage atenţia. După ce maşina plecă, Malko ocoli bariera vopsită în negru şi alb care bara drumul, urmărit de privirea indiferentă a unui militar afgan. Pietonii nu-l interesau.

Bulevardul era mărginit de case particulare, iar în depărtare se zărea al doilea punct de control. Lucru rar la Kabul, casele erau numerotate... Malko ajunse în faţa numărului 69 şi se opri înaintea unui zid de cărămidă şi a unui portal negru prin care se vedea o grădină.

Nimeni.

---

[1] Piaţetă.

Rămase în umbră vreo zece minute, apoi o siluetă apăru în capătul străzii. Un bărbat tânăr, slab şi bărbos, îmbrăcat cu o *camiz-charouar*, se apropie de el şi i se adresă zâmbind:

– *You come*!

Malko îl urmă şi se îndreptară spre capătul străzii, trecând de al doilea punct de control cu aceeaşi lejeritate. O Corolla închisă la culoare era parcată într-o zonă umbrită. Tânărul deschise portiera din spate, iar Malko îl zări pe banchetă pe maulana Kotak. Nu era nimeni la volan, dar văzu silueta unui om care stătea ceva mai departe de maşină.

– Mulţumesc că aţi venit până aici, spuse clericul. E mai sigur decât la moschee. N-aţi fost urmărit?

– Sincer să fiu, habar n-am, mărturisi Malko. În orice caz, nu de când am intrat pe strada asta.

– Avem un om la intrare, îl asigură clericul. Mi-ar fi semnalat o prezenţă suspectă. Am o veste bună: mollahul Beradar a sosit la Kabul şi doreşte să vă vadă. Credeţi că puteţi folosi adresa despre care mi-aţi vorbit?

– Totul e aranjat, îl asigură Malko. Nu trebuie decât să stabilim întâlnirea.

– Mâine la ora şapte?

– Din punctul meu de vedere, e perfect, zise Malko. Persoana care locuieşte în casa asta de

oaspeți mi-a dat cartea de vizită cu adresa în dari. E suficient?

– Dați-mi-o! ceru maulana Kotak.

Malko i-o întinse. După ce aruncă o privire pe ea, clericul o puse în buzunar.

– O să i-o dau mollahului Beradar, spuse el. Cred că o s-o găsească cu ușurință. O să fiți singur?

– Da, în afară de paznicii casei de oaspeți.

– Perfect, îl aprobă clericul. O să vorbim mai târziu, după ce discutați cu el. Nu uitați că mollahul Beradar este un om extrem de important! Cântăriți-vă bine cuvintele! El vorbește în numele mollahului Omar, din partea căruia se bucură de o încredere totală.

– O să fiu atent, spuse Malko.

Ca de obicei, maulana Kotak îi strânse mâna dreaptă în palmele sale și murmură:

– Allah să vă aibă în pază!

Malko coborî din Toyota Corolla și se întoarse pe jos pe Strada 15. Când ajunse aproape de piațeta Massoud, îl sună pe Jim Doolittle.

– Sunt acolo în cinci minute, îl anunță americanul.

Malko trecu de barieră și, câteva minute mai târziu, Land Cruiserul alb apăru și el.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o anunțe pe Maureen Kieffer. Problema era că nici Malko, nici Jim Doolittle nu erau capabili să ajungă la casa de oaspeți.

O sună din maşină. Slavă Domnului că era la atelier.

– Poţi să vii la hotel? o întrebă Malko.

– Doar în trecere, zise sud-africana, pe la ora cinei.

*

* *

Parviz Bamyan primea din oră în oră o dare de seamă despre deplasările lui Malko. Cincisprezece agenţi îl supravegheau zi şi noapte.

Înjură. Era ora nouă seara şi tocmai primise ultimul raport. Malko Linge se dusese pe o stradă ce dădea în *chahar* Wazir Akbar Khan, dar cei doi agenţi ai NDS-ului nu reuşiseră să descopere cu cine se întâlnise. Pe strada aceea locuiau mulţi străini.

Afganul era nervos: dacă informaţia „cârtiţei" din Quetta era exactă, mollahul Beradar se afla cu siguranţă la Kabul pentru a se întâlni cu Malko Linge. Asta era deducţia lui personală, dar era convins de soliditatea ei.

Dacă punea mâna pe Beradar, mort sau viu, avea să primească felicitări din partea preşedintelui Karzai.

*

* *

Maureen Kieffer ajunse la Serena la ora şapte fix. Îşi lăsase maşina şi şoferul în afara perimetrului

hotelului pentru a evita controalele minuţioase. Malko o aştepta în hol.

– Bem repede o cafea? sugeră ea. Am întâlnire cu un client.

Intrară în barul gol şi Malko îi comunică ora întâlnirii de a doua zi.

– Nicio problemă, îl asigură sud-africana. Eu o să fiu la atelier până pe la nouă seara. O să trimit şoferul să te ducă şi să te aducă înapoi. Există băutură în bar.

Malko zâmbi:

– Cred că persoana cu care mă întâlnesc nu e prea atrasă de alcool.

Cinci minute mai târziu, femeia plecă. Fuseseră făcute toate pregătirile pentru ca întâlnirea cu mollahul Beradar să decurgă în condiţii bune. Îi mai rămânea să transmită la Washington vestea cea bună.

*

* *

– După ce termini, mergem la cantină să mâncăm, propuse Warren Muffet.

Din cauza decalajului orar, Malko ajunsese la hotelul Ariana după prânz. Până la întâlnire mai rămăseseră câteva ore. Şeful staţiei CIA îi cedă biroul, iar austriacul formă numărul lui Clayton Luger. La Washington era ora opt şi zece dimineaţa... Americanul îl ascultă şi preciză imediat:

– E vorba de o întâlnire foarte importantă. Trebuie să-l convingi pe mollahul Beradar că metoda noastră e singura care-l poate contracara eficient pe Karzai. Dacă are sprijinul talibanilor, chiar şi nemărturisit, Abdullah Abdullah ar putea fi ales fără bătaie de cap. Asta va evita deopotrivă o luptă sângeroasă cu tadjicii şi o eventuală întoarcere a lui Hamid Karzai sub o altă formă.

– O să fac tot posibilul, promise Malko. Dar mă îndoiesc c-o să-mi dea un răspuns imediat. Totuşi, faptul că îşi asumă riscul de a veni la Kabul demonstrează importanţa pe care talibanii o acordă proiectului vostru.

– Trebuie să salvăm Afganistanul! tună Clayton Luger. Şi nu există treizeci şi şase de soluţii. Dacă Hamid Karzai se încăpăţânează să reziste, o să izbucnească un război civil mai urât decât cel din 1992...

Asta era culmea: inamicii din 2001 erau acum aliaţi. Nişte aliaţi stânjenitori, dar cu toate astea aliaţi.

După ce convorbirea se încheie, Malko îl aşteptă pe Warren Muffet care apăru cinci minute mai târziu. Părea prost dispus. Ajunşi în sala de mese, Malko îl întrebă care era motivul.

– Karzai vrea să facă o nouă măgărie, îl anunţă şeful staţiei CIA. Îţi aduci aminte de Gulbuddin Hekmatyar?

– Evident, răspunse Malko.

Era una dintre căpeteniile afgane fundamentaliste care participase la lupta împotriva sovieticilor, fiind dotat cu arme de ISI şi de americani. Se lăudase mereu că, atunci când va intra în Kabulul controlat la vremea aceea de preşedintele Najibullah, primul lucru pe care-l va face va fi să dea foc ambasadei americane.

De atunci, purtarea lui rămăsese aceeaşi, având un grup armat separat de talibani, care controla anumite zone din Afganistan şi era considerat de americani o organizaţie teroristă. Un fanatic care nu-şi scotea niciodată turbanul negru.

– Ei bine, continuă Clayton Luger, Hekmatyar se află la Kabul în vizită *oficială* şi va participa la reuniunea organizaţiei Hezb-e-Islami pentru găsirea unui candidat la viitoarele alegeri prezidenţiale. Ştim şi unde stă. Numai că atunci când le-am comunicat afganilor că o să mă ocup de el, mi s-a spus că nici nu se pune problema... Ar fi un *casus belli*... Şi doar îl aşteaptă un loc cald la Guantanamo...

Hamid Karzai avea într-adevăr nişte relaţii cam dubioase... Malko îşi spuse că, probabil, alianţa nefirească cu talibanii avea să restabilească situaţia.

Urma să ştie mai multe peste două ore.

*

* *

Aşezat pe canapeaua din sufrageria apartamentului lui Maureen Kieffer, Malko pândea zgomotele de afară... Aştepta de peste o oră. Întâlnirea ar fi trebuit să aibă loc de mult.

Dar nu venise nimeni.

Şoferul sud-africanei îl luase la timp de la Serena, apoi rămăsese să-l aştepte. Era oare posibil ca mollahul Beradar să nu fi găsit casa de oaspeţi? Fusese interceptat? Totul era posibil. Dezamăgit, Malko nici nu se atinsese de paharul cu votcă. Decise să mai aştepte o jumătate de oră, după care avea de gând să se întoarcă la hotel. Nu îndrăzni să-i trimită un SMS maulanei Kotak.

La ora opt şi jumătate se duse la şoferul care aştepta în bucătărie.

Se simţea îngrozitor de dezamăgit.

La Serena nu-l aştepta niciun mesaj şi nici măcar n-o văzu pe Shaheen. Mâncă de unul singur în sinistra sală de mese populată de japonezi...

La ora unsprezece, telefonul mobil îl anunţă că primise un SMS. Maulana Kotak îi scria scurt: „Mâine la prânz în acelaşi loc."

Până la urmă, avea să afle ce se întâmplase.

CAPITOLUL XXII

De data aceasta, nu aşteptă mult. O veche Corolla albă opri în faţa numărului 69 de pe Strada 15. Înăuntru nu era decât şoferul. Acesta îi făcu semn lui Malko să urce, apoi demară rapid şi ieşi în piaţetă.

Malko pierdu la un moment dat şirul traseului. Pătrunseră în cartierul Shahr-e-Now, pe nişte străzi fără nume, iar în final ajunseră într-o curte. Mai mulţi oameni se grăbiră să închidă porţile. Un tânăr afgan cu barbă îl conduse într-un salon în care mobilele erau acoperite cu folii de plastic. Un singur bărbat se afla în cameră: maulana Musa Kotak. Părea îngrijorat. Se ridică să-şi întâmpine musafirul.

– A apărut ceva neprevăzut, îl anunţă el.

– S-a rătăcit mollahul Beradar? întrebă Malko.

– Nu, nu, a ajuns foarte aproape, apoi a trimis pe cineva în recunoaştere, iar persoana i-a spus că locul era supravegheat. Cu siguranţă că au fost cei de la NDS... Aşa că a plecat ca să nu rişte prea mult.

Malko era siderat. Cum de aflase NDS-ul de această întâlnire? Nu existaseră nici telefoane,

nici e-mailuri, totul fusese transmis prin viu grai... Maulana Kotak îi dădu o explicație.

– Cred că NDS-ul bănuiește că aveți contacte cu noi și vă supraveghează toate mișcările. E imposibil să fi aflat de această întâlnire. E vorba de o supraveghere „oarbă".

– Și acum ce facem? întrebă Malko.

– Mollahul Beradar voia să plece, îi explică clericul, dar l-am convins să mai încercăm o dată. De data asta, vom utiliza „circuitele noastre". În concluzie, vă așteaptă astăzi la ora patru în magazinul unuia dintre simpatizanții noștri, un om extrem de credincios. Știți unde e Chicken Street?

– Da, bineînțeles.

– Vă duceți la buticul nr. 276, care vinde eșarfe și îmbrăcăminte. În dreapta ușii, în spatele casei, se va afla un tânăr. Întrebați-l dacă are *Shatoosh*.

– Ce-i asta?

– Eșarfe țesute în Tibet din păr de antilopă. E de zece ori mai gros decât părul uman. Vânzarea lor este interzisă pentru că, din cauza acestor *Shatoosh*, specia este pe cale de dispariție. Asta e parola. Tânărul vă va conduce la mollahul Beradar.

*

* *

Malko coborî din maşina condusă de Jim Doolittle acolo unde începea Chicken Street. Era nervos. Din fericire, venise de mai multe ori pe strada asta să cumpere obiecte de podoabă, iar prezenţa lui aici nu avea de ce să trezească bănuielile unor eventuali urmăritori.

Parcurse strada pe jos, schimbând de mai multe ori sensul de mers. Intră în vreo zece magazine cu obiecte din lapislazuli, bijuterii şi covoare. De fiecare dată se interesă de mai multe articole. Magazinele erau uşor de reperat: fiecare avea pe faţadă un număr... Ajunse în sfârşit la numărul 276, asemănător cu toate celelalte. Deschise uşa şi văzu pereţii acoperiţi de eşarfe din caşmir. Un tânăr îl întâmpină zâmbind comercial. Purta barbişon şi ochelari cu rame metalice.

– *Welcome, sir*, exclamă el. Ce anume căutaţi?

– *Shatoosh*, rosti cu voce scăzută Malko.

Afganul clătină din cap.

– Vânzarea lor e interzisă, *sir*, spuse el, dar avem eşarfe frumoase din caşmir. Vi le pot arăta.

Tonul era destul de insistent pentru ca Malko să realizeze că tânărul înţelesese.

– Foarte bine, acceptă el. Arătaţi-mi-le!

Tânărul se ridică de pe taburetul din spatele casei şi-l însoţi până în fundul magazinului, unde începu să urce o scăriţă. Primul etaj era

consacrat parţial covoarelor. În spate exista o cabină de probă cu draperie. Afganul o trase şi Malko văzu că pe un taburet stătea un tânăr cu părul des, nasul mare şi îmbrăcat într-o *camiz-charouar*.

Draperia fu trasă la loc, iar necunoscutul îi întinse mâna şi-i vorbi în engleză:

– Sunt mollahul Abdul Ghani Beradar. Aţi vrut să ne întâlnim. Îl cunosc pe domnul Clayton Luger şi ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră. Maulana Kotak mi-a vorbit despre proiect. Puteţi să-mi spuneţi mai multe?

Malko se aşeză pe un covor în faţa lui. Îşi începu expunerea, detaliind propunerea americanilor. Mollahul Beradar îl întrerupse destul de repede.

– Înainte de a continua, trebuie să-mi spuneţi numele celui pe care americanii vor să-l sponsorizeze în campania prezidenţială.

– Nici el însuşi nu cunoaşte acest proiect, îi explică Malko. Nimeni nu-l ştie, în afară de câteva persoane de la Washington.

Mollahul Beradar răspunse calm:

– Eu *trebuie* să-l ştiu, spuse el. Anumite personaje sunt incompatibile cu valorile noastre.

Malko înţelese că nu va ceda în privinţa asta. La urma urmei, era autorizat să-i comunice numele.

– Veţi fi primul care-l cunoaşte, răspunse el. Este vorba de Abdullah Abdullah, candidatul la alegerile prezidenţiale din 2009.

Trăsăturile mollahului Beradar se înăspriră.

– E un tadjic! exclamă el.

În gura lui nu suna deloc a compliment...

– Pe jumătate, îl corectă Malko, tatăl său e paştun.

Şi adăugă imediat:

– Cred că e un om cinstit şi un duşman declarat al lui Hamid Karzai.

Mollahul Beradar clătină din cap.

– Nu are o reputaţie proastă, admise el, dar este oare reală şansa de a fi ales preşedinte?

– Asta depinde de dumneavoastră, replică Malko. Fără sprijinul vostru, a obţinut 32% din voturi. Influenţa dumneavoastră este destul de mare în lumea paştună pentru a putea determina votarea unui semipaştun. În 2000, i-aţi convins pe fermieri să nu mai planteze mac pentru opiu – şi asta împotriva intereselor lor.

– A fost o chestiune religioasă, argumentă mollahul Beradar. Ţăranii noştri sunt foarte pioşi. Li s-a explicat că Allah nu e de acord cu cultivarea acestei plante. Aici, asta e o problemă culturală. La ultimele alegeri, paştunii care-l urăsc şi-l disprețuiesc pe Karzai l-au votat pentru că era paştun.

– Totuşi, ce părere aveţi? insistă Malko.

Mollahul Beradar se eschivă.

– E o decizie pe care n-o pot lua singur; trebuie s-o supun atenţiei *Chourei* şi mollahului Omar, care va cere anumite garanţii.

Malko schiţă un zâmbet:

– Abdullah Abdullah nu poate recunoaşte deschis sprijinul talibanilor...

– Nici nu cerem asta, îl asigură imediat mollahul Beradar. Dacă lucrurile se limpezesc, ar trebui să se pună de acord cu responsabilii noştri în ceea ce priveşte un angajament formal pentru viitor. Nu vrem să scoatem castanele din foc în locul lui. Eu nu am încredere în tadjici. Nu ne au deloc la suflet şi ne-au combătut mereu. Abdullah Abdullah era mâna dreaptă a câinelui de Massoud, ale cărui portrete mânjesc astăzi zidurile acestui oraş...

Mai era mult de lucru...

– Dacă s-ar obţine un acord, continuă Malko, asta ar permite ulterior o reconciliere naţională care ar oferi mişcării dumneavoastră posibilitatea de a reveni la putere. Măcar parţial.

Mollahul Beradar zâmbi cu răceală.

– Oricum, noi vom reveni la putere, dar vrem să ferim ţara de alte suferinţe.

Terenul era alunecos. Malko tocmai se pregătea să răspundă atunci când se auziră paşi grăbiţi pe scară, iar tânărul de la parter apăru cu răsuflarea tăiată.

Îi adresă mollahului Beradar câteva cuvinte în paştună, iar acesta se ridică imediat şi-i spuse lui Malko:

– Poliţia e pe stradă! Trebuie să plec.

Se întoarse pe călcâie, împinse peretele despărţitor, apoi începu să urce o scăriţă care ducea probabil pe acoperiş şi dispăru.

Tânărul smulse dintr-o grămadă două eşarfe şi i le întinse lui Malko.

– Luaţi-le! Spuneţi că le-aţi cumpărat. Plecaţi, repede!

Malko nu aşteptă să i se spună de două ori şi se repezi pe scară. Parterul era gol. Ieşi în stradă şi înţelese panica mollahului Beradar: era plină de poliţişti în uniformă şi în civil care intrau în toate magazinele.

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, se depărtă, strângând în mână eşarfele.

Cât pe-aci să fie prins în compania mollahului Beradar...

Merse pe Chicken Street fără să dea atenţie poliţiştilor care se iveau de peste tot. Oare cine-i anunţase? Malko elimină posibilitatea de a fi fost urmărit. Trădarea trebuia să vină din tabăra talibanilor.

Zări Land Cruiserul parcat la intrarea pe Flower Street, care urma în prelungirea lui Chicken Street. În acelaşi moment, auzi două împuşcături venind din celălalt capăt al străzii.

Urcându-se în Land Cruiser, imploră cerul ca mollahul Beradar să scape de urmăritorii săi.

– Mergem la ambasadă, îi spuse lui Jim Doolittle.

Trebuia să comunice la Langley reluarea ostilităţilor.

*

* *

După o cursă nebunească pe acoperişurile magazinelor de pe Chicken Street, mollahul Beradar se strecură într-un butic cu suvenire; nu-i cunoştea pe cei dinăuntru, dar le strigă:

– Allah să vă aibă în pază! Sunt urmărit de câinii lui Karzai. Nu le spuneţi că m-aţi văzut.

Nu risca mare lucru: toată lumea îl detesta pe Karzai.

Ieşi în stradă şi văzu că poliţiştii mişunau peste tot. Fără să se grăbească, merse pe trotuarul desfundat până când ajunse la centrul comercial unde se putea amesteca în mulţime.

Inima i se zbătea în piept şi se blestemă în gând pentru că riscase atât de mult venind la Kabul. De păcate, era cam târziu... Brusc, auzi un strigăt în spatele lui. Se întoarse instinctiv şi văzu doi bărbaţi în civil care alergau spre el. Ezită, fiind tentat să rămână pe loc, apoi înţelese că ar fi fost o decizie greşită.

Grosul poliţiştilor se afla mult mai departe. Mollahul strecură mâna sub *camiz-charouar* şi

scoase pistolul Makarov. Deschise imediat focul asupra urmăritorilor. Trase până când încărcătorul se goli, iar cei doi polițiști se prăbușiră la pământ. Ascunse arma și își reluă cursa spre supermarket.

Numai că focurile de armă atrăseseră atenția. Auzi în spatele lui țipete și chemări și se năpusti spre ușa supermarketului.

O fracțiune de secundă prea târziu.

Simți un șoc în coapsa stângă și, brusc, piciorul i se înmuie. Nici măcar nu-l durea, dar se clătină, apoi se prăbuși prin ușă. Oamenii alergară imediat să-l ridice, dar apăru durerea, ascuțită, și rămase în picioare susținut de doi trecători.

Se iviră apoi soldații și polițiștii. După câteva interjecții și lovituri aplicate cu paturile pistoalelor-mitralieră, soldații îi îndepărtară pe cei doi bărbați care-l sprijineau.

Mollahul Beradar se prăbuși la pământ. Întins pe spate, cu o durere îngrozitoare în piciorul stâng. Văzu chipul strâmbat de ură al unui soldat și țeava neagră a unui Kalașnikov. Leoarcă de transpirație, închise ochii și se rugă la Allah ca urmăritorul lui să-l omoare repede.

Era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Auzi ca prin vis o voce care urla: „Nu-l omorâți! Nu-l omorâți!"

Era încă conştient atunci când un bărbat se aplecă asupra lui şi-l scutură. Deschise ochii şi distinse vag o siluetă. Necunoscutul se răsti la el:

– Eşti mollahul Abdul Ghani Beradar? Eşti arestat, taliban ticălos!

Pentru a-şi întări cuvintele, poliţistul îl lovi cu piciorul în coapsa rănită. Durerea îl făcu să-şi piardă cunoştinţa şi nu realiză că o ambulanţă militară oprise în faţa supermarketului. Începea infernul.

CAPITOLUL XXIII

– E neplăcut. Foarte neplăcut.

Clayton Luger nu-şi ascundea mirarea. Imediat după ce ajunsese la hotelul Ariana, Malko se năpustise asupra telefonului securizat şi sunase la Langley pentru a le comunica vestea proastă.

– Sper că a scăpat de poliţişti, spuse Malko, oricum, în afară de patronul magazinului de pe Chicken Street, nimeni nu m-a văzut în compania lui.

– Să sperăm că scapă! conchise numărul 2 din CIA. I-ai comunicat numele lui Abdullah Abdullah?

– Da, chiar înainte de a fi obligat să fugă.

Americanul oftă din greu.

– Măcar de n-ar pune mâna pe el. Altfel, Abdullah Abdullah devine o ţintă vie. Karzai îl urăşte deja, iar dacă descoperă că vrea să se alieze cu talibanii o să facă tot posibilul să-l elimine. În fine, nu ne mai rămâne decât să aşteptăm şi să ne rugăm. *Keep me posted!*[1]

---

[1] Ţine-mă la curent!

Malko închise şi-şi spuse că tentativele de eliminare a lui Karzai nu-i purtau noroc. Brusc, se temu să se mai întoarcă la Serena. Dar faptul de a se ascunde în hotelul Ariana echivala cu o mărturisire.

*
* *

Mollahul Beradar fu aşezat pe o targă lângă biroul lui Parviz Bamyan, iar acesta se ridică, se uită lung la căpetenia talibană şi nu-şi ascunse deloc bucuria.

Prizonierului i se făcuse o injecţie cu morfină, rana îi fusese pansată superficial şi fusese legat cu cătuşele de targă. Era conştient, dar încă ameţit. Parviz Bamyan se aplecă asupra lui şi întrebă:

– Eşti într-adevăr mollahul Abdul Ghani Beradar?

Acesta îl privi cu răceală.

– Ştii foarte bine cine sunt, câine comunist!

Era adevărat că Parviz Bamyan făcuse cândva parte din Khalq, sub conducerea lui Najibullah. Dar nu se pierdu cu firea.

– Păstrează-ţi forţele! spuse el. Avem multe de vorbit în zilele următoare... Sunt sigur că ai o grămadă de lucruri de spus. Mai întâi, motivul venirii tale la Kabul. Tocmai tu, care n-ai mai pus piciorul în frumoasa noastră ţară de multă vreme.

Mollahul Beradar nu răspunse şi închise ochii. Ştia ce-l aştepta. Nu-i era teamă să devină un *shahid*[2], dar îl înspăimânta ceea ce avea să se întâmple înainte de a ajunge în paradisul lui Allah.

Ştia că *nimeni* nu putea rezista torturilor practicate de NDS. Or, el avea atâtea lucruri de mărturisit, încât torţionarii săi urmau să-i rezerve un tratament special. Îi auzi pe oamenii care intraseră în birou. Parviz Bamyan le ordonă:

– Duceţi-l la subsol! Nu-l bateţi în seara asta! Lăsaţi-l să-şi refacă forţele. O să aibă nevoie de ele.

*
* *

Hadji Shukrullah, proprietarul magazinului în care Malko se întâlnise cu mollahul Beradar, îi văzu intrând pe poliţiştii în civil care, fără un cuvânt, se năpustiră asupra lui, lovindu-l şi smulgându-l de la casă.

Îl aruncară apoi în duba verde a poliţiei. Avea de-acum o claviculă ruptă şi faţa deformată de lovituri. Asta era procedura.

Ca un bun musulman, care fusese în pelerinaj la Mecca, începu să-l roage pe Allah să-i dea forţa

[2] Martir.

de a nu fi prea laş. N-avea chef să devină un *shahid*, dar nici nu voia să-şi trădeze prietenii.

Calea era îngustă...

Pentru că drumul era lung, unul dintre poliţişti, agăţat de afetul mitralierei instalate pe platforma din spatele pick-up-ului, începu să-l bombardeze cu lovituri de cizmă. Câţiva membri ai familiei lui fuseseră ucişi de talibani pentru că el se făcuse poliţist. Acum îl avea în mână pe unul dintre ei...

*

* *

Malko se aşezase în barul unde nu se servea alcool, încercând să-şi recapete calmul. Întoarcerea la Serena decursese fără probleme, iar acum devenea din nou optimist. Pentru că la Kabul nu exista o mass-media adevărată, nu avea cum să afle dacă mollahul Beradar scăpase sau nu.

Soneria telefonului mobil îl smulse din gânduri.

– Eşti la Serena? îl întrebă direct Warren Muffet.

– Da, la bar, răspunse Malko.

– OK, ajung şi eu într-o jumătate de oră.

Pentru ca şeful staţiei CIA să se aventureze până acolo trebuia să existe un motiv important. Se rugă în gând să nu fie vorba de ceva rău.

Băuse deja două cafele atunci când apăru americanul, escortat de doi *babysitteri* care se

aşezară la masa vecină. Era tras la faţă, iar privirea lui era încărcată de o anumită gravitate.

– Mollahul Beradar se află în mâinile NDS-ului, îl anunţă el fără ocolişuri. A fost rănit în timpul arestării.

– Eşti sigur?

– Sursa mea, Luftullah Mashal, mi-a confirmat totul. E foarte neplăcut, pentru că-l vor face să vorbească. Despre tine.

Malko nu se amăgi încercând să creadă că mollahul Beradar avea să reziste la tortură. Să te arunci singur în aer e una, dar să ţi se smulgă unghiile e altceva. Îi veni în minte o soluţie evidentă.

– Pentru că, din nou, operaţiunea asta eşuează rapid, de ce să nu fiu scos din ţară? Nu mai pot face nimic la Kabul.

Americanul se uită lung la el.

– Ba da. Am primit un mesaj de la Clayton Luger. Trebuie să luăm în calcul faptul că mollahul Beradar va dezvălui numele lui Abdullah Abdullah. Prin urmare, acesta se va afla în colimatorul lui Karzai. Şi nimeni nu l-a prevenit încă...

– Şi trebuie s-o fac eu?

– Ştii bine că, oficial, Agenţia nu se poate amesteca în alegerile prezidenţiale. Tu eşti un electron liber. După ce îndeplineşti această misiune, poţi pleca din Afganistan...

– Dar nu-l cunosc pe Abdullah Abdullah, obiectă Malko.

– Avem un mijloc de a-l contacta. Unul dintre prietenii lui apropiaţi. Nu uita că l-am ajutat mult pe Massoud!

– Există riscul să nu mă primească prea bine, remarcă Malko.

– O să fie mulţumit că-l avertizezi. Karzai va încerca în mod sigur să-l elimine. O să mă ocup de asta mâine. După ce stabilim contactul, îţi trimit o maşină. Pe urmă, misiunea ta se încheie... Acum trebuie să te las.

Cei doi bărbaţi se despărţiră destul de rece. Malko se simţi din nou cuprins de nelinişte: dacă mollahul Beradar vorbea, exista riscul ca NDS-ul să se năpustească asupra lui. Iar dacă începea pe mâinile lor...

Nu-i era foame, aşa că urcă direct în cameră.

Acest nou eşec îl afecta puternic. N-o văzu pe Shaheen, dar acum nu-i stătea mintea la flirtul cu ea. Şi-l imagină pe mollahul Beradar în celula sa de la NDS.

Oare cât timp avea să-şi ţină gura?

*

* *

În afară de chiloţi şi de pansamentul care-i acoperea rana din coapsă, mollahul Abdul Ghani Beradar era gol. Fusese legat cu cătuşe de o masă

metalică. Îi băgaseră o cârpă în gură, iar un agent îi turna regulat apă pe faţă dintr-un urcior de pământ.

Un fel de cascadă care-l adusese pe mollah în pragul sufocării.

Încerca să respire ca un peşte scos din apă. Îşi smucea capul într-o parte şi-n alta pentru a scăpa de supliciul care începuse la ora şase dimineaţa.

Deocamdată, nu i se pusese nicio întrebare. Îl asfixiau pur şi simplu cu o regularitate de metronom. O modalitate eficientă de a-l epuiza.

Apa din urcior se termină. Mollahul Beradar se aştepta ca torţionarul să umple din nou vasul, dar acesta îl puse jos şi scoase din gura victimei cârpa îmbibată de apă.

Mollahul inspiră lacom aerul, umplându-şi plămânii şi profitând de acest răgaz nesperat.

Care nu dură prea mult.

Agentul care-l interoga se aşeză pe un taburet, îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi se aplecă asupra lui.

– Frate, zise el cu blândeţe, acum o să-ţi pun câteva întrebări. Pe cine ai venit să vezi la Kabul?

Mollahul îşi dădu seama că mai avea un pic de voinţă.

Nu răspunse.

La început, anchetatorul nu păru impresionat de tăcerea lui. Apoi trase din ţigară, înroşi jarul de la capăt şi-l atinse de mamelonul stâng al

mollahului. Fără să apese prea tare, ca să nu se stingă.

Cu ochii ieşiţi din orbite, mollahul Beradar scoase un urlet strident, în timp ce un miros acru de carne arsă se răspândi în încăpere. Durerea era atroce. Torţionarul său retrase ţigara, dar zvâcnetul continuă.

Începu să se estompeze în momentul în care călăul său, inspirând fumul pentru a aţâţa jarul, atinse cu ţigara celălalt mamelon, strivindu-l apoi pe piele.

După ce urletul mollahului Beradar încetă, bărbatul se aplecă şi spuse sec:

– Frate, ar trebui să-mi răspunzi la întrebare, altfel ziua o să fie foarte lungă.

*

* *

Gânditor, Parviz Bamyan învârtea între degete cartea de vizită a lui Maureen Kieffer, pe care o găsise într-unul din buzunarele vestei mollahului Beradar.

Era uimit.

Oamenii lui nu-i semnalaseră prezenţa mollahului în casa sud-africanei, şi totuşi, cartea de vizită nu apăruse ca prin minune în buzunarul său. Evident că exista o legătură care-i sări în ochi imediat: Malko. Chiar dacă nu avea la îndemână dovada absolută, era convins că pe el venise să-l vadă la Kabul trimisul mollahului Omar...

Acum nu mai avea nevoie de Maureen Kieffer ca să-l prindă pe mollahul Beradar, dar îi putea fi de folos pentru a exercita o anumită presiune asupra americanilor.

Cineva bătu la uşă şi-i strigă să intre. Era unul dintre anchetatorii celulei „Beradar". Cel însărcinat cu interogarea negustorului de pe Chicken Street, bănuit că organizase întâlnirea dintre Malko şi mollah.

– A vorbit, îl anunţă sobru agentul. I-am arătat fotografia acestui *haridji* şi l-a recunoscut. Unul dintre verii lui i-a cerut să găzduiască întâlnirea, dar pretinde că nu ştie despre cine era vorba.

– Foarte bine, zise Parviz Bamyan. Trebuie să mărturisească faptul că era vorba de mollahul Beradar.

– S-a făcut, domnule comandant, îl asigură anchetatorul înainte de a se întoarce la subsol.

Un negustor nu avea rezistenţa morală a unui taliban.

Satisfăcut, Parviz Bamyan intră în biroul adjunctului său şi-i întinse cartea de vizită a lui Maureen Kieffer.

– Du-te după femeia asta şi adu-o aici! Nu-i spune *de ce*! Mai întâi, scutur-o bine, pe urmă o să vorbească de bunăvoie.

*

* *

– Ai o întâlnire acasă la prietenul meu, Homayoun Assefi, îi explică Warren Muffet. Nu ştie de ce te duci la el, dar o să-i explici. El ţine legătura cu Abdullah Abdullah. Maşina vine să te ia peste o jumătate de oră. Trebuie să-l previi urgent că e în pericol.

Malko se grăbi să coboare. În trecere, o zări în hol pe Shaheen, care păru că nu-l vede. Ieşi din hotel şi trecu de portiţa din zidul metalic ce separa hotelul de şosea pentru ca Jim Doolittle să nu fie nevoit să parcurgă traseul încurcat şi presărat cu posturi de control. Îl interceptă la timp, iar americanul îl anunţă:

– Mergem undeva în apropiere de Hazarabad. Mi s-a explicat cum să ajung acolo.

*

* *

Anchetatorului nu-i luă prea mult timp să-l „convingă" pe Hadji Shukrullah că ştia foarte bine că-l adăpostise pe mollahul Beradar. Fusese suficient să-i cresteze uşor sexul cu un brici şi semnase imediat totul fără să mai stea la discuţii.

Era limpede că nu avea inima unui *shahid*.

Cu depoziţia sa în mână, anchetatorul se duse la Parviz Bamyan, iar acesta îi răsplăti eficienţa cu 500 de afgani.

– Trimite-l la Bagram! În secret!

Afganii recăpătaseră controlul asupra închisorii din Bagram, unde făceau de-acum tot ce voiau.

*
* *

Land Cruiserul Agenţiei opri în faţa unei bariere formate din tuburi metalice care interzicea accesul spre un portal mare şi negru deasupra căruia erau înscrise trei litere: H.S.A.

Se aflau nu departe de centru, lângă cartierul populat de hazari. Câţiva bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră înconjurară maşina. Se auziră lătrături de câini.

– Homayoun Shah Assefi? întrebă Malko. Mă aşteaptă.

Bariera se ridică imediat şi Land Cruiserul pătrunse în grădina din jurul unei clădiri vaste, cu terasă. Se vedeau mai multe maşini şi alţi bărbaţi înarmaţi. Un câine începu să latre cu furie.

Oameni serioşi, nu glumă.

Malko zări în dreapta sa trei bărbaţi aşezaţi la soare în jurul unei mese. Coborî din maşină, iar unul dintre paznici îl conduse până la micul grup. Remarcă faptul că, lângă farfurii, se afla o armă ciudată: semăna cu un Glock şi avea un încărcător ce depăşea cu mult patul rabatabil.

– Bună ziua, eu sunt Homayoun Assefi, spuse un bărbat amabil, înalt, mai curând rotofei, cu o privire sinceră şi prietenoasă. Văd că-mi admiraţi

opera: este un Glock 17 cu încărcător de treizeci de cartuşe căruia i-am adăugat un pat israelian. O armă foarte uşor de mânuit... Luaţi loc şi beţi o cafea!

Malko observă rulourile de sârmă ghimpată de pe ziduri şi arma de la centura unui grădinar care tundea tufele de trandafiri. Crezând că le admiră şi pe ele, Homayoun Assefi remarcă:

– Îmi plac mult trandafirii. Am plantat sute. Ar fi trebuit să mă fac grădinar.

Malko se aşeză şi foarte repede ceilalţi doi bărbaţi se făcură nevăzuţi. Homayoun Assefi rupse tăcerea.

– Ce mai face prietenul meu, Warren Muffet? Nu l-am mai văzut de mult... Cred că vreţi să-mi cereţi un serviciu.

– Aş vrea să mă întâlnesc cu Abdullah Abdullah, îi explică Malko, am un mesaj pentru el din partea ambasadorului american.

– Foarte simplu, îl asigură Homayoun Assefi. Suntem apropiaţi. Îl sun imediat.

Malko îl urmări în timp ce forma numărul pe tastatura telefonului mobil. Urmă o conversaţie scurtă, apoi gazda spuse:

– Astăzi e la Jalalabad. Vă puteţi întâlni mâine. Veniţi aici la aceeaşi oră, o să vă duc la el! Vreţi să mâncaţi ceva?

Malko refuză politicos. Iată că totuşi exista şi ceva care funcţiona. Homayoun Assefi îl conduse

până la maşină şi-l copleşi cu politeţuri. Fără Glockul 17 ar fi putut face parte din orice fel de societate civilizată.

Totuşi, avea opt gărzi de corp şi doi câini care păreau extrem de feroce. Fără să-l mai punem la socoteală şi pe grădinarul care probabil că mânuia la fel de bine atât pistolul, cât şi foarfeca de grădină...

– Mergem la hotelul Ariana, îi spuse Malko lui Jim Doolittle.

În sfârşit, avea şi o veste bună pentru Warren Muffet.

*

* *

Şeful staţiei CIA din Kabul afişa aceeaşi expresie ca în zilele sale proaste. Imediat după ce Malko intră în biroul lui, îi spuse:

– Luftullah Mashal mi-a adus la cunoştinţă o altă măgărie.

– A vorbit mollahul Beradar?

– Asta nu ştiu. Dar prietena ta, Maureen Kieffer, a fost arestată azi-dimineaţă de NDS şi urmează să fie interogată. Ştii de ce?

CAPITOLUL XXIV

La început, Malko nu ştiu ce să răspundă. Dacă NDS ar fi vrut s-o aresteze pe Maureen Kieffer din cauza relaţiei cu el, asta s-ar fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Apoi revăzu în minte scena petrecută la Serena, în care femeia îi întinsese cartea de vizită. La rândul său, el i-o dăduse maulanei Kotak, care i-o transmisese mollahului Beradar...

Îngheţă de groază: sud-africana nu *putea* şti de ce fusese arestată pentru că nu avea habar cu *cine* trebuia să se întâlnească Malko la ea acasă.

– Cred că ştiu, spuse el.

Warren Muffet îi ascultă în tăcere explicaţiile, apoi clătină din cap.

– Îngrozitor, nu-mi dau seama cum o s-o scoatem de acolo. O vor întreba cu siguranţă dacă-l cunoaşte pe mollahul Beradar, iar ea va răspunde că nu. De bună credinţă.

Malko se blestemă în gând. Din cauza lui, Maureen Kieffer se afla într-o situaţie oribilă.

– Ce putem face? întrebă el.

– Pentru moment, nimic, răspunse americanul. O să încerc să aflu detalii prin intermediul lui Luftullah Mashal. Să sperăm că n-or s-o trateze prea rău.

Spera în van.

*
* *

A doua palmă veni atunci când Maureen Kieffer încă mai simţea pe faţă arsura celei dintâi. Ambele fuseseră aplicate de un afgan îndesat, cu umeri laţi. Motivul: la întrebarea „Ştii de ce te afli aici?" răspunsese „Nu".

Coşmarul începuse după ce trei agenţi de la NDS intraseră în atelierul ei şi o aruncaseră apoi într-o Toyota Corolla cu plăcuţe de înmatriculare obişnuite. Nici măcar nu-i lăsaseră timp să-şi ia geanta sau cheile. O duseseră direct la subsol, într-o cămăruţă cu pereţii umezi. De atunci, cei doi agenţi îi puneau mereu aceeaşi întrebare la care nu avea niciun răspuns.

Aşezată pe scaun, cu obrajii în flăcări şi ochii plini de lacrimi, îi înfruntă pe anchetatori, repetând ferm în engleză:

– Nu ştiu de ce mă aflu aici. Vreau să anunţ ambasada. Nu am făcut nimic rău.

Ultima propoziţie îl înfurie şi mai tare pe individul îndesat care vorbea engleza. Acesta scoase din buzunar şi-i vârî sub nas cartea de vizită cu numele său pe ea.

– Asta nu-ţi spune nimic?

Femeia se uită la cartonaş şi bolborosi:

– Este una dintre cărţile mele de vizită.

– Ştii unde am găsit-o? lătră anchetatorul.

Maureen Kieffer clătină din cap fără să răspundă, iar bărbatul continuă:

– La o lichea de taliban. Mollahul Abdul Ghani Beradar. Zice că te cunoaşte.

Numele nu-i spunea femeii absolut nimic. Brusc, se revăzu dându-i lui Malko cartea de vizită pentru întâlnirea aranjată la ea acasă... Totul îi era acum clar, dar nu putea vorbi despre asta.

– Nu-l cunosc pe omul ăsta, afirmă ea. Nu ştiu cum a ajuns cartea mea de vizită la el.

Bondocul îşi frecă mâinile.

– Eşti o tipă dură. Dură şi mincinoasă. O să-ţi venim noi de hac. Hai!

O târî afară din încăpere şi o împinse într-un fel de celulă în care nu se afla decât o masă în formă de X, din metal, dotată cu nişte chingi.

– Dezbracă-te! îi strigă anchetatorul.

Pentru că femeia nu schiţase niciun gest, o apucă de puloverul de caşmir şi i-l rupse dintr-o smucitură, cu o forţă incredibilă. Îşi opri privirea lacomă asupra pieptului plin. Îi smulse sutienul cu o singură mână, dezvelindu-i sânii grei.

Femeia încercă să şi-i acopere, dar bărbatul trecuse deja la pantaloni şi-i desfăcuse centura; în scurt timp, Maureen Kieffer rămase doar în chiloţii albi. Simţi sub tălpile goale răceala podelei. O cuprinseră frisoanele. Cu mintea vraişte, nu mai simţea decât groază. Cei doi bărbaţi o

forţară să se întindă pe masa de oţel, legând-o cu ajutorul chingilor. Răceala metalului care i se lipise de spate o făcu să încremenească.

Individul îndesat se aşezase lângă ea.

Se aplecă, îşi plimbă mâna pe sânii ei, apoi pe pântec. Când ajunse la chiloţi, trase de elastic şi-l rupse, dezvelindu-i părul roşcat de pe pubis.

– Ascultă! zise el. Dacă-mi răspunzi la întrebări, peste o oră o să fii într-o celulă confortabilă şi o să te lăsăm în pace. Unde l-ai întâlnit pe mollahul Beradar?

Femeia era atât de îngrozită, încât îi trebuiră câteva secunde până să răspundă.

– Nu-l cunosc, nu-i ştiu nici măcar numele. Nu ştiu cine e.

Anchetatorul clătină din cap şi spuse pe un ton voit lejer:

– *Baleh*, *baleh*! Nu vrei să răspunzi. Atunci, să ne destindem puţin.

Înconjură masa şi prinse în mâini cele două extremităţi ale mesei în formă de X, depărtându-le la maxim. În felul ăsta, putea sta în picioare între coapsele goale ale prizonierei.

Fără grabă, întinse mâna spre pântecul ei şi-şi vârî degetele în sexul lipsit de apărare.

Maureen Kieffer urlă, neputincioasă.

– Ce adâncă eşti! exclamă afganul. Eşti o curvă, ca toate celelalte *haridji*.

Îşi desfăcu fermoarul pantalonilor. Se răsuci puţin, scoase din pantaloni un sex gros, întărit

doar pe jumătate, şi începu să se masturbeze. Nu-i luă mult timp. Când membrul său atinse dimensiunea maximă, se apropie şi mai mult şi-l lipi de cel al sud-africanei, împingând apoi din toate puterile.

Femeia era prea uscată ca să se poată înfige complet, dar până la urmă reuşi, prinzându-i în acelaşi timp sânii cu mâna şi frământându-i.

Maureen Kieffer ţipa fără încetare.

Afganul o penetra de-acum cu mişcări tot mai rapide. În cele din urmă, scoase un grohăit înfundat şi se retrase, lăsând să cadă câteva picături de spermă pe podea.

Aşteptă puţin, apoi reluă interogatoriul.

– Deci, îmi vorbeşti despre mollahul Beradar?

Şocată, Maureen Kieffer nu răspunse. Atunci, anchetatorul îşi aranjă hainele şi se aplecă asupra ei.

– Ai dreptate să nu răspunzi. Am o mulţime de prieteni care vor fi foarte mulţumiţi să se distreze cu tine. Avem tot timpul.

*

* *

Malko nu reuşea să doarmă şi se răsucea de pe o parte pe alta. Nici măcar nu mâncase. Acum, întâlnirea cu Abdullah Abdullah i se părea lipsită de importanţă. Nu şi-o putea alunga din minte pe Maureen Kieffer. Neputinţa îi trezea furia, imaginându-şi tot ce era mai rău.

Însă nu găsea nicio soluție.

O zărise pe Shaheen, dar de-abia se uitase la ea. Probabil că femeia se întreba de ce-și schimbase purtarea față de ea. Se uită la ceas: trei și patruzeci și cinci de minute. Timpul trecea cu o lentoare exasperantă.

Știa foarte bine că americanii nu puteau face nimic. Nimeni nu putea face nimic.

*

* *

Ca în fiecare zi, Parviz Bamyan ajunse la NDS la ora opt dimineața. Se uită peste dosarele de pe biroul său, dar nu văzu nimic interesant. Se simțea în formă. Primise deja felicitări de la Palat pentru capturarea mollahului Beradar.

După ce va obține mărturisirile complete ale acestuia, va fi și mai bine. Poate că-l vor numi director oficial al serviciului. Încă mai era cufundat în astfel de gânduri plăcute atunci când unul dintre adjuncții săi intră în birou.

– *Salam aleikum*, domnule comandant! zise acesta. Am veşti bune.

Se ocupa de interogarea mollahului Beradar. Încântat, Parviz Bamyan îi spuse:

– Așază-te și bea un ceai! Deci?

– Am avut mult de lucru, declară adjunctul de parcă s-ar fi plâns de ceva. O parte din noapte. Câinele e rezistent, dar până la urmă a scuipat tot. Știm de ce a venit la Kabul: să se întâlnească cu

agentul CIA Malko Linge. Şi mai cunoaştem şi subiectul discuţiei lor.

– *Baleh*?

– Americanii şi talibanii vor să susţină un candidat comun la alegerile prezidenţiale!

– Pe cine? răcni Parviz Bamyan.

– Un om pe care-l cunoaştem bine. Abdullah Abdullah!

– Câinele ăla de tadjic? explodă Parviz Bamyan. Eşti sigur?

– O să-mi scriu raportul, domnule comandant. E gata într-o oră.

Parviz Bamyan nu-şi putea stăpâni starea de agitaţie.

– Şi ce face clientul tău?

Adjunctul se strâmbă.

– Rău. Foarte rău. A trecut prin momente dificile. Vreţi să-l vedeţi?

– Da.

Coborâră împreună, traversară curtea şi ajunseră la mica clădire destinată interogatoriilor. Imediat după ce începeai să cobori pe scara care ducea la subsol, mirosul îţi muta nasul din loc. Un amestec de urină, murdărie, sudoare şi acel iz fad pe care-l degajă sângele.

Un bec puternic lumina încăperea în care se găsea mollahul Abdul Ghani Beradar.

Lipsit de viaţă, cu ochii închişi, doar pieptul i se mai mişca uşor în ritmul respiraţiei. Parviz

Bamyan se aplecă şi văzu crestăturile precise făcute în anumite părţi ale corpului care erau mai sensibile. Pus pe scaun, fierăstrăul care le provocase avea încă lama mânjită de sânge.

Şeful NDS-ului se îndreptă de spate şi spuse pe un ton neutru:

– Verifică dacă n-ai uitat ceva, pe urmă lichidează-l şi arde cadavrul! Să nu mai fie găsit niciodată!

Nici nu se punea problema ca un cadavru aflat într-o astfel de stare să fie descoperit. Asta ar fi declanşat răzbunarea teribilă a talibanilor. Urcând scara, Parviz Bamyan, plin de sine, îşi spuse că deţinea o informaţie de o importanţă strategică. De-acum, duşmanul lui Hamid Karzai avea un nume. Abdullah Abdullah.

*

* *

Atunci când Malko coborî din Land Cruiser în curtea casei lui Homayoun Assefi, acesta, îmbrăcat la patru ace, îi ieşi în întâmpinare.

– Mergem cu maşina mea, propuse el. Trebuie să ne ducem în cartierul Parwan, e mai discret aşa.

Maşina lui era un Land Cruiser identic cu cel care-l adusese pe Malko. Închizând portiera, austriacul îşi dădu seama că era blindată... Două gărzi de corp se înghesuiră pe bancheta din spate, şoferul se urcă la volan şi ieşiră pe poartă.

Călătoria dură o jumătate de oră. Homayoun Assefi părea foarte în vervă.

– Abdullah Abdullah locuieşte în casa în care s-a născut. Nu trebuie să uităm că mama lui e paştună. O să vedeţi, e un om fermecător.

Din păcate, Malko nu-i aducea o veste prea bună...

Ajunseră la intrarea pe o stradă închisă de două blocuri de beton enorme, peste care fuseseră aşezaţi mai mulţi saci de nisip. În jur, oameni înarmaţi. Trecerea se făcea printr-o şicană îngustă. Treizeci de metri mai departe, alţi oameni păzeau o căsuţă destul de cochetă.

Înăuntru, alţi indivizi înarmaţi. Îi întâmpină un bărbat surâzător, îmbrăcat cu o haină neagră în stilul lui Mao, cu buzunar la piept. Ochii lui mari străluceau de inteligenţă.

– Bine aţi venit! îl salută el pe Malko într-o engleză excelentă. Mă bucur să vă primesc în modesta mea locuinţă.

Se aşezară pe canapele. Interiorul era elegant, în cameră existând şi un televizor mare cu ecran plat; aproape nimic nu amintea de bărboşii hirsuţi. După ce băură o ceaşcă de ceai, Homayoun Assefi se ridică, pretextând că are de dat nişte telefoane, şi ieşi discret din încăpere.

– Cărui fapt îi datorez cinstea pe care mi-o faceţi vizitându-mă? întrebă liderul afgan.

Malko schiţă un zâmbet cam amar.

– Aş fi vrut să ne întâlnim în alte circumstanţe, dar am venit să vă anunţ că vă paşte un pericol.

– Un pericol? se miră Abdullah Abdullah. Am fost mereu în pericol de când am făcut războiul alături de comandantul Massoud. Despre ce e vorba?

– Îl cunoaşteţi pe mollahul Abdul Ghani Beradar?

– După nume. E un membru important al *Chourei* din Quetta. Nu l-am întâlnit niciodată şi cred că nu se mai află în Afganistan. De ce?

– O să vă explic, spuse Malko. Ştiţi că guvernul american vede cu ochi buni faptul că vă prezentaţi la viitoarele alegeri prezidenţiale.

– Aşa e, ambasadorul mi-a confirmat asta în cursul unui dejun. Am fost foarte flatat.

– Americanilor le-a venit o idee: să fiţi acceptat de mişcarea talibană, iar aceasta să-i determine pe paştuni să vă voteze.

Abdullah Abdullah zâmbi.

– Nu e deloc o idee rea, dacă talibanii mă acceptă. I-am combătut multă vreme... Totuşi, există printre ei oameni de valoare, naţionalişti...

– Care credeţi că va fi reacţia lui Hamid Karzai dacă află că americanii, talibanii şi dumneavoastră aveţi în vedere o alianţă?

– Va încerca să mă asasineze, răspunse pe un ton neutru Abdullah Abdullah.

– Ei bine, conchise Malko, mă tem că deja ştie...

Îi povesti pe scurt vizita mollahului Beradar, întâlnirea lor, apoi arestarea acestuia.

– Nu sunt naiv, spuse Malko. Nimeni nu rezistă torturilor aplicate de NDS. Trebuie să plecăm de la ideea că mollahul Beradar a vorbit şi că acum Karzai ştie.

Urmă o pauză lungă, apoi Abdullah Abdullah spuse la fel de calm:

– Sunt de acord cu analiza dumneavoastră. Sunt nişte animale. Mă bucur că m-aţi prevenit, o să-mi dublez precauţiile. În orice caz, Karzai tot ar fi aflat până la urmă, dar acum are la dispoziţie mai mult timp pentru a încerca să mă lichideze.

– Sunt dezolat. Nici până acum, spuse Malko, nu-mi dau seama cum de a prins de veste NDS-ul că mollahul Beradar a venit la Kabul. Poate că n-o să aflu niciodată. Probabil că am fost imprudent.

Afganul făcu un gest evaziv.

– N-are nicio importanţă. Răul e făcut. Cred că eliminarea mollahului Beradar nu va opri acest proiect dacă talibanii sunt de acord, continuă Abdullah Abdullah. Ar fi un lucru bun pentru Afganistan, care are nevoie de pace. S-au făcut deja treizeci de ani de când suntem în război...

Se ridică, semn că întrevederea se sfârşise, şi strânse îndelung mâna lui Malko. Acesta îl găsi la intrare pe Homayoun Assefi. Trecură din nou de şicanele dintre blocurile de beton.

– Sunteţi satisfăcut? întrebă afganul.

– Foarte. Mi-a făcut o impresie excelentă, spuse Malko.

Se cufundă din nou în gânduri. În mod normal, CIA ar fi trebuit să fie gata să-l scoată din Afganistan. Dar putea oare să plece şi s-o lase pe Maureen Kieffer în mâinile NDS-ului?

Ar fi avut impresia că dezertează.

Deşi ştia foarte bine că-şi punea viaţa în pericol dacă rămânea la Kabul. Era foarte probabil ca preşedintele Karzai să fie la curent cu rolul jucat de el în apropierea dintre talibani şi Abdullah Abdullah. Acesta din urmă era bine apărat, iar mollahul Beradar căzuse în mâinile NDS-ului.

Mai rămăsese Malko, de-acum ţinta numărul 1 a unui regim care nu avea obiceiul să întindă şi celălalt obraz. Cu toate acestea, nu putea pleca.

CAPITOLUL XXV

Cu un dosar gros în mână, Parviz Bamyan urcă în fugă cele câteva trepte care duceau la biroul lui Hadj Ali Kalmar, şeful de cabinet al preşedintelui Karzai. Era prima dată când nu se ducea la palatul prezidenţial tremurând de frică. Sigur, fusese convocat, dar la cererea lui. Voia să prezinte rezultatele afacerii legate de mollahul Beradar.

Practic, nu avea veşti bune. Mollahului taliban i se smulseseră şi ultimele picături de adevăr prin intermediul unor metode care-l făcuseră probabil dornic ca Allah să-l ia mai repede la el. Apoi fusese sugrumat, învelit într-un sac de plastic, ars, iar cenuşa lui aruncată undeva pe munte. Venise la Kabul, dar nimeni nu ştia dacă şi cum anume plecase de acolo. În registrele NDS-ului nu exista nicio referire la el.

Mărturisirile lui revelaseră rolul jucat de americani şi, mai ales, de agentul Malko Linge, pivotul operaţiunii.

Cireaşa de pe tort era numele celui pe care americanii – poate chiar şi talibanii – îl aleseseră în calitate de candidat la următoarele alegeri prezidenţiale. Astfel, aveau puţin timp la dispoziţie pentru a-l elimina.

O umbră plutea însă deasupra acestei perspective: femeia a cărei carte de vizită fusese găsită asupra mollahului Beradar, Maureen Kieffer. În ciuda tratamentului foarte dur, nu mărturisise că-l cunoştea pe taliban. Totuşi, problema era de un interes secundar. Cu timpul, aveau să obţină şi mărturisirea ei.

Hadj Ali Kalmar îl aştepta în biroul său. Cei doi bărbaţi îşi strânseră îndelung mâinile, apoi Parviz Bamyan îi întinse dosarul şi se aşeză. Şeful de cabinet răsfoi documentele cu atenţie.

Ridică ochii. Bucuria îi transfigurase chipul viclean.

– Minunată treabă! exclamă el pe un ton admirativ. Sunt sigur că preşedintele o va aprecia mult. Pentru că sănătatea lui Assadoula Khalia e încă foarte precară în urma atentatului, o să-i sugerez preşedintelui să te numească în fruntea NDS-ului.

Parviz Bamyan lăsă cu modestie ochii în jos.

– Este o mare onoare, murmură el.

– Mă duc la preşedinte chiar acum.

Noul şef al NDS-ului se retrase cu spatele, făcând mai multe plecăciuni. Pieptul îi clocotea de bucurie.

După ce rămase singur, Hadj Ali Kalmar îl sună pe preşedintele Karzai pe linia directă şi-i ceru permisiunea să-i prezinte un dosar foarte important.

După trei minute, traversa marea esplanadă care separa cele două corpuri de clădire. Preşedintele era în biroul lui. Purta o haină neagră şi pantaloni verzi, iar craniul său lipsit de păr reflecta lumina unui bec cu halogen.

Parcurse dosarul, dar nu-şi manifestă deschis bucuria, ci se mulţumi să-şi felicite şeful de cabinet. În lupta feroce pe care o ducea împotriva talibanilor şi americanilor, tocmai înscrisese un punct. După câteva clipe de gândire, îşi chemă secretara.

– Găseşte-l pe Mohammad Karim Khalili! Trebuie să vorbesc urgent cu el.

Mohammad Karim Khalili nu ocupa niciun post oficial în cadrul preşedinţiei. Nu avea decât o singură legătură cu Hamid Karzai: erau din acelaşi sat şi îl urmase peste tot. Lui îi încredinţa preşedintele rezolvarea tuturor afacerilor pe care nu voia să le lase pe seama serviciilor oficiale.

În ceea ce priveşte cazul Beradar, pentru ca toate conturile să fie reglate, din puzzle nu mai lipsea decât o singură piesă.

Cel pe care duşmanii îl numeau sufletul său blestemat, omul care se dusese odinioară în Iran să caute valizele cu bani, urma să se achite perfect de această sarcină. Avea relaţii în toate mediile, în special în cele mai corupte.

*

* *

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Warren Muffet pe Malko. În ce mă priveşte, eu pot să te expediez din Bagram în Dubai oricând doreşti. Ştiu că de la Langley o să primesc undă verde. Să rămâi la Kabul ar fi o mare imprudenţă.

– Ştiu, recunoscu Malko, dar...

– Te gândeşti la Maureen Kieffer, îl completă şeful staţiei CIA. Din păcate, nu poţi face nimic. Doar să anunţi la ambasada ei ce se întâmplă. Cunosc pe cineva acolo. Probabil că se vor lovi de muţenia autorităţilor. Pe de altă parte, reprezentând o problemă de stat, afganilor nu le e frică decât de noi.

– Nu poţi interveni? îl întrebă Malko.

Americanul clătină încet din cap.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Din proprie iniţiativă e imposibil. Fără informaţiile furnizate de sursa mea din NDS, Luftullah Mashal, nici n-aş şti că se află acolo. Dacă întreb la Langley, cunosc deja răspunsul: nu. Domnişoara Kieffer nu e americană şi nu lucrează pentru Agenţie.

Un înger trecu, acoperindu-şi faţa de ruşine.

Malko se ridică:

– Dă-mi patruzeci şi opt de ore! Trebuie să mă gândesc.

Americanul îi aruncă o privire neliniştită.

– Nu-ţi forţa norocul! Am dat-o-n bară. În toate privinţele. Într-un astfel de caz, renunţăm, nu ne încăpăţânăm.

– Știu, recunoscu Malko, dar încă mai vreau să mă pot uita în oglindă atunci când mă bărbieresc.

Maureen Kieffer se afla în mâinile NDS-ului din cauza lui. Pentru că voise să-i facă un serviciu. Oare ce gândea acum? Își spuse că, dacă pleca astăzi, i-ar fi venit să vomite la urcarea în avion.

Trebuia să poată face ceva.

*
* *

Shaheen se uită lung la Malko. După cină, se întâlniseră din nou la ușa liftului... Malko se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre în cabină, apoi îi zâmbi contrariat.

– Cred că mama dumneavoastră avea dreptate, spuse el, trebuie să fiți foarte prudentă cu bărbații. Sunteți o femeie frumoasă și există multe tentații.

Femeia nu-i răspunse, nesesizând cu siguranță sensul cuvintelor. Ajunseră la ușa lui Malko. Era clar că avea de gând să intre împreună cu el.

Malko îi apucă mâna dreaptă și i-o sărută.

– Sper să aveți o căsătorie fericită, zise el înainte de a intra în cameră.

Închise ușa încet, lăsând-o pe Shaheen pe culoar. Nu avea să știe niciodată dacă până la urmă i-ar fi cedat, însă fantoma lui Maureen

Kieffer era mult prea prezentă în mintea lui pentru a da frâu liber libidoului.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore şi încă nu găsise nicio soluţie.

Semnalul telefonului mobil îl atenţionă că primise un SMS: „Langley îţi ordonă să te întorci. W.M." Era încolţit. Nu mai putea întinde coarda. După ce se calmă, rămase lungit pe pat, cu ochii deschişi, fără să poată adormi.

*

* *

Malko ieşi din sala pentru micul dejun şi ajunse în lobby. Patru bărbaţi în civil îl încadrară. Nişte afgani cu feţe indiferente, masivi, mustăcioşi şi siguri pe ei.

– Malko Linge? întrebă unul dintre ei.

– Da.

– Suntem de la Ministerul de Interne. Comandantul vrea să vorbească cu dumneavoastră. Nu durează mult.

– Am făcut ceva? întrebă Malko.

Afganul se scuză cu un zâmbet.

– Nimic, *sir*, sunteţi înapoi până la prânz. E o simplă întrevedere.

Erau decişi să nu-l lase să plece. Malko încercă să scoată telefonul din buzunar, dar agentul interveni.

– Nu are rost să telefonaţi, zise el sec. Nu durează mult.

Îl împinseră spre uşa pe care o ţinea deschisă un valet cu turban. În faţa intrării era parcat un Land Cruiser negru. Îl urcară pe Malko în spate, unde acesta se trezi înghesuit între doi poliţişti.

Nu schimbară niciun cuvânt.

Recunoscu la un moment dat zidul NDS-ului, dar nu se opriră acolo. La capătul străzii, Land Cruiserul coti şi se angajă pe artera unde se găseau *poppy-palace*-urile. Intrigat şi neliniştit, Malko întrebă:

– Nu mergem la Ministerul de Interne?

– Nu, *sir*, îi răspunse placid unul dintre agenţi, mergem acasă la comandantul nostru.

După câteva sute de metri, maşina încetini, iar şoferul claxonă. Poarta neagră a unei case enorme se ridică automat şi intrară în curte.

Îl dădură jos pe Malko, apoi, încadrat de poliţişti, acesta urcă peronul. Le deschise uşa un individ jerpelit, dar înarmat cu un Kalaşnikov. Un altul se ivi în spatele lui. Cei patru poliţişti dispărură în tăcere, coborând peronul. Antreul, mobilat ca un interior pakistanez, mirosea a tămâie, ori a ceva similar.

Apărură alţi doi afgani înarmaţi până-n dinţi, hirsuţi şi deloc zâmbitori. Unul dintre ei îl luă pe Malko de braţ şi vru să-l tragă după el. Pentru că se zbătu, simţi ţeava unui Kalaşnikov lipită de spate şi trebui să înainteze. Apoi îl percheziţionară şi îi confiscară telefonul mobil. Un afgan

deschise o uşă grea de lemn şi auzi imediat un concert de lătrături!

Îl împinseră din nou înainte şi intră într-o încăpere mică, mobilată cu zgârcenie, iar uşa se închise brusc în spatele lui. Descoperi şi sursa lătrăturilor: unul dintre pereţii camerei era prevăzut cu un grilaj. De partea cealaltă se afla un fel de cuşcă cu cinci monştri. Câinii, enormi, aveau o particularitate: cozile şi urechile le fuseseră tăiate...

Fiecare bestie cântărea probabil şaptezeci de kilograme... Câinii se agitau, mârâiau, erau gata de atac... Malko îşi spuse că, fără grilaj, probabil că s-ar fi aruncat asupra lui şi l-ar fi sfâşiat. Se aşeză pe o bancă. Asurzit de lătrături, încercă să-şi păstreze calmul. I se spusese că avea întâlnire cu ministrul de interne, nu cu nişte namile de câini.

Cam greu să-şi păstreze calmul!

*

* *

Warren Muffet îl sună pentru a zecea oară pe Malko. Telefonul acestuia trecea automat pe un robot care anunţa că nu poate fi contactat... Neliniştit, telefonă la Serena şi ceru cu unul dintre informatori. Auzind numele lui Malko, afganul coborî vocea.

– Au venit după el nişte poliţişti de la Ministerul de Interne. M-au întrebat unde e.

Americanul simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

– Mulţumesc, zise el sec.

După trei minute, îşi sună oficial omul de legătură de la Ministerul de Interne.

O jumătate de oră mai târziu, după ce tunase şi fulgerase la telefon, răscolind cerul şi pământul, avea o certitudine: niciun serviciu de securitate nu-l arestase oficial pe Malko. Nu era prima dată când nişte falşi poliţişti acţionau în văzul lumii. Era un obicei afgan.

Nu-i mai rămâneau de făcut decât două lucruri.

Mai întâi, expedie un mesaj la Langley, anunţând dispariţia lui Malko. Apoi sună la cabinetul lui Hamid Karzai, relatând cele întâmplate şi aducându-i la cunoştinţă îngrijorarea sa, subliniind că de soarta lui Malko era responsabil însuşi guvernul afgan. Tot tapajul ăsta era mai bun decât nimic. Dar nu reuşea să-şi alunge neliniştea.

Cine-l ridicase pe Malko şi de ce?

*

* *

Ziua se scursese încet, punctată de lătrăturile câinilor. Să înnebuneşti, nu alta!

Uşa se deschise brusc şi apăru un afgan cu Kalaşnikovul într-o mână. Îi făcu semn lui Malko să-l urmeze. Fericit că scăpa de lătrăturile câinilor, acesta se grăbi să-i dea ascultare. Afganul îi

arătă cu mâna un culoar lung pe care-l parcurseră. Intrară într-o încăpere plină de covoare, perne, jilţuri aurite şi vase pentru ars tămâie.

În fundul camerei, tolănit într-un fotoliu adânc, se afla un bărbat corpolent, îmbrăcat în *camiz-chârouar*, cu o faţă rotundă, ochi bulbucaţi şi mustaţă groasă. Fuma un trabuc, iar pe un gheridon se vedeau o sticlă de whisky şi un pahar. Îl examină pe Malko cu o privire rece şi-i făcu semn să se aşeze pe fotoliul mai modest din faţa lui.

Trase din trabuc, suflă fumul şi zise:

– Probabil că te întrebi de ce te afli aici.

Engleza lui era bolovănoasă, dar inteligibilă...

– Am fost anunţat că sunt convocat la ministrul de interne...

Bărbatul izbucni într-un hohot de râs homeric.

– Nici măcar nu ştie că eşti aici. De altfel, nimeni nu ştie. Mai puţin, evident, cei care te-au adus şi care nu sunt poliţişti: sunt oamenii mei. Şi, bineînţeles, cel care mi-a cerut să fac asta. Un prieten foarte puternic pe care nu-l pot refuza.

– De ce mă aflu aici? întrebă Malko.

Bărbatul zâmbi.

– Cineva mi-a cerut un serviciu şi nu l-am putut refuza...

– Ce fel de serviciu?

– Să scap de dumneata. Discret. Pentru că ştie că am mijloacele necesare.

– Ce mijloace?

– Cred că ai făcut cunoştinţă cu câinii mei... Sunt foarte frumoşi, nu? Rasa *kuchi*, câini de luptă. Fiecare animal cântăreşte cam şaptezeci de kilograme. Cei pe care i-ai văzut au câştigat anul acesta mai multe lupte. Am dat pe unul cincisprezece mii de dolari... Odată cu sărbătoarea *Norouz*, sezonul se termină: acum se odihnesc. Numai că trebuie hrăniţi, fiecare mănâncă mai multe kilograme de carne pe zi... Altfel slăbesc. A cam început să li se facă foame. Dacă deschid grilajul, te sfâşie în câteva minute. Până la sfârşitul zilei nu mai rămâne nimic din dumneata... Asta mi s-a cerut să fac. Cred că i-ai provocat necazuri unui prieten foarte drag şi acum trebuie să plăteşti. Am vrut să te avertizez.

Tăcu, trase un fum din trabuc şi-l observă pe Malko cu ochii pe jumătate închişi.

În ciuda tonului său măsurat, Malko simţea că vorbea serios.... Se scurse un timp destul de lung. Într-un colţ, bărbatul înarmat se ghemuise pe covor.

– Nu te temi că ai putea avea neplăceri? întrebă Malko.

Bărbatul râse din toată inima.

– *No problem*! Nu eşti primul care trece prin camera asta.

– Ştii că fac parte din CIA, încercă Malko să-l impresioneze. E vorba de nişte oameni care vor dori să se răzbune.

Bărbatul ridică din umeri.

– Suntem în Afganistan... Aici nimeni nu poate face nimic împotriva mea. Asta-i tot, am vrut să facem cunoştinţă şi să-mi iau rămas-bun...

Malkǫ păstră tăcerea. Ce putea să spună? Bărbatul din faţa lui nu era genul care să aştepte. Tăcerea se prelungi, iar în cele din urmă o rupse stăpânul câinilor *kuchi*.

– Vrei să mori?

Malko îl privi cu răceală.

– În afară de nişte fanatici, nimeni nu vrea să moară. De ce?

– Am o propunere care-ţi poate salva pielea.

– Credeam că ai o obligaţie, replică Malko, temându-se de o surpriză neplăcută.

Bărbatul făcu un gest evaziv.

– Întotdeauna se poate aranja ceva. O să-ţi explic problema mea. Ai auzit de DEA[1]?

– Da, bineînţeles.

– Nu mă prea au la inimă. Pretind că am exportat mai multe tone de heroină în Statele Unite. Aşa că m-au trecut pe lista neagră. Dacă pun piciorul în afara Afganistanului, există un mandat de arestare la Interpol pe numele meu. Aş

[1] Drug Enforcement Administration Services (Agenţia Naţională Antidrog).

fi imediat arestat şi transferat în Statele Unite unde aş risca să-mi sfârşesc zilele.

Urmă un oftat plictisit.

– Asta mă deranjează, mie îmi place mult să călătoresc... Dacă ai putea face în aşa fel încât interdicţia asta să dispară, cred că ai putea ieşi de aici cât ai clipi... Ce părere ai?

Pe Malko îl cuprinse o speranţă nebună. Şi-o ascunse.

– E limpede faptul că nu pot rezolva problema asta de unul singur. Dar pot vorbi cu şeful Agenţiei din Kabul. Însă ar trebui să ştiu numele...

– Farhad Naibkhel.

– Cum procedez?

Bărbatul scoase din buzunarul vestei un telefon mobil şi i-l întinse lui Malko.

– Sună pe cine vrei! Dar, te previn, dacă cineva încearcă să te scoată de aici, ajungi în camera câinilor înainte să urce peronul. Altceva: vreau un răspuns în cel mult trei zile. Nu cu vorbe: un document. Altfel, voi fi obligat să-i fac acel serviciu prietenului meu.

CAPITOLUL XXVI

– Eşti la Farhad Naibkhel acasă? întrebă uluit Dale Weles, şeful DEA de la Kabul.

– Da, confirmă Malko, e în faţa mea. Vrei să vorbeşti cu el?

– În niciun caz! izbucni americanul. Curtea din New York, *Southern District*, are un *indictment*[1] împotriva lui, emis de un mare juriu pentru transport ilegal de heroină în Statele Unite. Este unul dintre cei mai răi baroni ai drogurilor din ţara asta. A fost asociat cu fratele vitreg al lui Hamid Karzai, asasinat la Kandahar, care controla producţia de heroină de acolo. Acum o lună a mai exportat cu un avion Kam Air 850 de kilograme de heroină la Duşanbe.

– Care e statutul lui juridic? întrebă Malko.

– Există un mandat internaţional pe numele lui. Dacă pune piciorul în afara Afganistanului, e arestat şi extrădat în Statele Unite.

– OK, conchise Malko, dă-mi-l acum pe Warren Muffet!

Vorbea de două ore cu CIA şi cu ambasada americană. Trebuise mai întâi ca şeful staţiei CIA

---

[1] Act de acuzare.

să dea de Dale Weles, care se afla la ambasadă, după care Malko îi explicase situaţia. Prima reacţie a americanului fusese brutală.

– Într-o oră, îi zise el lui Malko, îţi trimit o echipă *Task Force*. Nu le spunem nimic afganilor şi luăm casa cu asalt. Nu sunt acolo decât câţiva păduchioşi cu pistoale-mitralieră care vor să-i oprească pe băieţii noştri.

Malko îl calmase.

– Nu aşa trebuie procedat. Dacă invadaţi casa, câinii mă sfâşie înainte să ajungeţi la mine. Trebuie negociat. Dacă e posibil.

Warren Muffet reveni la telefon.

– A plecat Dale Weles? întrebă Malko.

– Da.

– Crezi că se poate negocia cu el?

– Nu. Farhad Naibkhel este un traficant pe care vrea să-l neutralizeze cu orice preţ. Sunt pe cale să aresteze unul de acelaşi calibru din Guineea-Bissau, atrăgându-l în afara apelor teritoriale. O să facă pe puţin patruzeci de ani de puşcărie... De altfel, Dale Weles nu are puterea să ia o asemenea decizie.

– Nici eu nu cred, confirmă Malko. Trebuie să ajungem mai sus.

– O să fie dificil, spuse americanul.

– E pielea mea în joc, îi aminti Malko. Mai întâi, trebuie alertat Clayton Luger, apoi John Mulligan. Soluţia nu poate veni decât de la Casa Albă...

– Eşti sigur că nu vrei să acţionăm aici? insistă Warren Muffet.

– Sigur, spuse Malko. Ar însemna condamnarea mea la o moarte atroce.

– *My God*, exclamă americanul, e ultimul lucru din lume pe care l-am vrea... Sun imediat la Langley. Care e târgul?

– DEA să ridice mandatul internaţional de arestare pentru ca Farhad Naibkhel să poată călători. E nevoie de o dovadă scrisă.

– E simplu, ajunge să luăm legătura cu Interpolul, preciză americanul. OK, ţine-te tare!

Malko îi întinse afganului telefonul mobil, iar acesta îi adresă un zâmbet ironic.

– Ai fost convingător. E bine. Să sperăm că ţin la dumneata... Acum să mâncăm ceva...

În timp ce Malko stătuse de vorbă la telefon, un servitor adusese un platou enorm cu diverse feluri de mâncare şi câteva sticle de suc şi de apă minerală. Se aşezară pe jos. Malko era mort de foame, nu mai mâncase nimic de dimineaţă. Farhad Naibkhel luă o bucăţică de carne de oaie, o înmuie în sos picant şi remarcă:

– Eu nu am nimic împotriva dumitale. Mi-ar plăcea să încheiem târgul. Se împlinesc doi ani de când n-am mai ieşit din Afganistan. Şi pentru dumneata ar fi bine.

Probabil că asta era o mostră de umor afgan...

După douăzeci de minute, Farhad Naibkhel se întoarse la fotoliul lui şi adresă câteva cuvinte

gărzilor sale de corp. Malko se ridică şi el. La ce bun să opună rezistenţă?

Imediat după ce intră în „camera" sa, câinii începură din nou să latre cu furie.

Malko se făcu covrig în culcuşul lui şi încercă să nu asculte oribilele lătrături. Se rugă în gând ca John Mulligan să nu-l lase de izbelişte.

*

* *

Era spre sfârşitul celei de-a doua zile. Uşa se deschise şi apăru din nou afganul în zdrenţe care-i făcu semn lui Malko să-l urmeze.

Farhad Naibkhel stătea în acelaşi fotoliu ca în ajun.

– Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse el. Ca să fie linişte, le-am spus prietenilor mei că soarta dumitale a fost hotărâtă... Dacă nu se întâmplă nimic, ştii ce păţeşti...

– Dă-mi telefonul mobil! zise Malko.

După cinci minute vorbea cu Warren Muffet.

– Ai vreo veste? întrebă Malko.

– Încă nu.

– Sună-i! Au mai rămas douăzeci şi patru de ore. Revin peste o oră.

*

* *

John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate de la Casa Albă, ridică receptorul liniei albastre.

– Îl aveţi la telefon pe David Hoffman, *sir*, îl anunţă secretara.

Şeful DEA. Cei doi bărbaţi se cunoşteau vag. Schimbară rapid câteva cuvinte protocolare, apoi John Mulligan atacă subiectul:

– Aţi dat instrucţiuni Interpolului?

– Da, dar de-abia se mişcă. Nu înţeleg despre ce e vorba.

John Mulligan explodă:

– Dar e vorba de viaţa unui om, de unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri. Trebuie să se supună, punct! Retrageţi actul de acuzare. Nu mai avem la dispoziţie decât câteva ore. Interpolul trebuie să-l scoată pe Farhad Naibkhel de pe lista sa. Contez pe dumneavoastră. Ăsta e ordinul preşedintelui.

– Dacă află presa că-i redăm libertatea de circulaţie unei asemenea scursuri, obiectă David Hoffman, o să iasă un scandal nemaivăzut...

– *Bullshit*! exclamă John Mulligan. Viaţa unui om are întâietate în faţa reacţiilor presei.

– Sun acum la Lyon, în Franţa, promise David Hoffman, dar refuz să ridic mandatul *naţional*. Dacă pune piciorul în Statele Unite, va fi imediat arestat.

– Nu cred că intenţionează să vină la noi, i-o reteză John Mulligan înainte de a închide.

*

* *

– Mâine se rezolvă! îl anunţă Warren Muffet pe Malko. Am primit un mesaj de la Casa Albă.

– Cum o să aflăm?

– E suficient să verifice la Interpol, accesând fişierul cu oamenii căutaţi. Evident că Farhad Naibkhel nu are voie să pună piciorul în Statele Unite.

Malko închise şi-i întinse telefonul traficantului.

– DEA este de acord! zise el.

Afganul scoase un ţipăt de bucurie.

– O să mă pot duce în Dubai.

Avea ambiţii modeste...

– Aşa cred, spuse Malko. De mâine dimineaţă, trebuie verificat pe internet site-ul Interpolului.

– Trebuie să sărbătorim, propuse Farhad Naibkhel, am comandat un *palau* excelent...

Malko înghiţi cu noduri. Când ajunse în „camera" lui, lătratul câinilor îl agresă din nou. Se calmară după vreo oră.

*

* *

Malko auzi cum se deschide uşa. Imediat, câinii începură să latre în disperare. Afganul înarmat îi făcu semn să iasă şi astfel scăpă de vacarm. Ceasul lui arăta ora zece dimineaţa.

De data aceasta, Farhad Naibkhel îl întâmpină în picioare, lângă birou, cu un aer furios.

– Nu e nimic pe site-ul Interpolului! spuse el. M-ai păcălit şi o să plăteşti scump!

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

– Casa Albă şi-a dat cuvântul, spuse el.

– Numele meu e încă pe lista Interpolului, repetă traficantul. Dacă mai e acolo şi peste şase ore, câinii mei or să aibă ce mânca la cină. Nu te poţi baza pe nişte necredincioşi.

Lui Malko îi veni o idee.

– În Franţa, la Lyon, e doar ora patru dimineaţa. Există un decalaj orar.

Afganul îl trimise la plimbare cu un gest sec.

– Întoarce-te în camera ta!

*

* *

Malko se uită la acele ceasului: cinci şi jumătate. Mai avea de trăit o jumătate de oră.

Brusc, auzi cum se deschide uşa, iar câinii se porniră pe lătrat. Afganul îi făcu semn. Acum ori niciodată.... Intră în biroul lui Farhad Naibkhel, văzu chipul zâmbitor al traficantului şi realiză că era salvat.

– Weekendul viitor îl petrec în Dubai! Poţi pleca din casa asta când vrei, dar afganii nu trebuie să afle nimic. Ia un avion american şi nu te mai întoarce niciodată în Afganistan! Poftim telefonul!

Malko îl sună imediat pe Warren Muffet.

– Vino să mă iei! Repede!

– Vin imediat, îl linişti şeful staţiei CIA.

– Pot să aştept în camera asta? întrebă Malko după ce închise telefonul.

Nu mai putea suporta lătratul câinilor...

– Eşti oaspetele meu, îl asigură Farhad Naibkhel. Fă ce vrei!

*
* *

Una dintre gărzile de corp intră în încăpere şi-i spuse câteva cuvinte lui Farhad Naibkhel. Acesta se întoarse spre Malko.

– Au sosit prietenii tăi...

Malko era deja pe culoar. Trei maşini Land Cruiser albe erau parcate în faţa casei. După ce coborî peronul, Warren Muffet se dădu jos din prima şi veni să-l îmbrăţişeze.

– Mergem direct la Bagram! îi spuse acesta. Afganilor nu le-am spus nimic. Avionul decolează peste două ore.

Malko urcă în primul Land Cruiser. Nu se linişti decât atunci când casa dispăru în spatele lui; lătratul acela oribil îi răsuna încă în urechi şi îşi jură că nu-şi va lua niciodată un câine...

După ce intrară pe şoseaua spre Salang, Warren Muffet îl anunţă:

– Am veşti bune pentru tine.

– Te ascult.

– Consulul Africii de Sud a vorbit la NDS şi a exercitat mari presiuni. O vor elibera pe Maureen Kieffer, care e expulzată din Afganistan. Se întoarce în ţara ei.

– Slavă Domnului! exclamă Malko.

Măcar pleca din Afganistan cu sufletul împăcat. În timp ce urcau serpentinele defileului, îşi spuse că, în mod bizar, avea să ducă dorul acestei ţări demente şi sălbatice în care scăpase ca prin minune de colţii mortali ai câinilor lui Farhad Naibkhel.

ABONAMENT

Vă propunem un sistem de abonament prin care puteţi primi volumele din colecţia SAS de îndată ce apar, la un preţ redus, de **20 lei**. În situaţia probabilă a creşterii preţurilor, prin mărirea cheltuielilor tipografice, abonaţii vor primi cărţile la acelaşi preţ.

În plus, dacă veţi comanda mai mult de 4 cărţi din colecţia SAS, veţi primi cadou cartea ***Prizonier la Guantanamo***, autor Mollah Abdul Salam Zaeef.

Formular de abonare:

Doresc să primesc cărţile din colecţia SAS în sistem de abonament, începând cu numărul .....

Nume: ..... Prenume: .....

Adresa: .....

Cod poştal: ..... Localitatea: .....

Plata se va face ramburs, la ridicarea coletului.

Pentru comenzile sub 100 lei se percepe o taxă poştală de 12 lei.

Formularul este disponibil şi pe site-ul editurii (Colecţia SAS). www.meteorpress.ro; comenzi@meteorpress.ro, str. Bahluiului nr. 1, sectorul 1, Bucureşti, cod 011281, tel./fax: 021.222.83.80

Doresc să primesc informaţii pe adresa de e-mail:

....., prin newsletterul editurii, despre noile apariţii editoriale.

Aş vrea să primesc şi cărţile bifate din următoarea listă de apariţii în colecţia SAS, la preţul redus (* titluri epuizate):

		Număr exemplare	Preţul, lei	Preţ abonaţi, lei
*SAS 101	Agenda Kosovo	☐	19,9	17,9
*SAS 102	Poloniu 210			
*SAS 103	Dosarul K	☐	19,9	17,9
*SAS 104	Libanul roşu	☐	19,9	17,9
*SAS 105	Întoarcere la Shangri-La	☐	19,9	17,9
*SAS 106	Al-Qaida atacă! (1)	☐	23	20
SAS 107	Al-Qaida atacă! (2)	☐	23	20
SAS 108	Omorâţi-l pe Dalai-Lama	☐	23	20
SAS 109	Primăvară la Tbilisi	☐	23	20
*SAS 110	Piraţii!	☐	23	20
SAS 111	Bătălia pentru rachetele S-300 (1)	☐	23	20
SAS 112	Bătălia pentru rachetele S-300 (2)	☐	23	20
SAS 113	Ostatic la talibani	☐	25	20
SAS 114	Capcana din Bangkok	☐	25	20
SAS 115	Lista Hariri	☐	25	20
*SAS 116	Filiera elveţiană	☐	25	20
SAS 117	Renegatul (1)	☐	25	20
*SAS 118	Renegatul (2)	☐	25	20
SAS 119	Sursa Yahalom	☐	25	20
*SAS 120	Afacerea *Karin A*	☐	25	20
*SAS 121	Guineea sălbatică	☐	25	20
SAS 122	Li Sha-Tin trebuie să moară	☐	25	20
*SAS 123	Stăpânul rândunelelor	☐	25	20
*SAS 124	Jihad	☐	25	20
SAS 125	Bun venit la Nouakchott	☐	25	20
SAS 126	Iubirea nebună a colonelului Chang	☐	25	20
SAS 127	Dragonul Roşu (1)	☐	25	20
SAS 128	Dragonul Roşu (2)	☐	25	20
SAS 129	Regele nebun al Nepalului	☐	25	20
SAS 130	Ciudad Juarez	☐	25	20
SAS 131	Nebunii din Benghazi	☐	28	20
SAS 132	IGLA S	☐	28	20
SAS 133	Drumul Damascului (1)	☐	28	20
SAS 134	Drumul Damascului (2)	☐	28	20
SAS 135	Panică la Bamako	☐	28	20
SAS 136	Frumoasa Dunăre roşie	☐	28	20
SAS 137	Fantomele din Lockerbie	☐	28	20
SAS 138	Haos la Kabul (1)	☐	28	20

– Căpetenia satului a decis să țină o Choura cu bătrânii pentru a vă hotărî soarta.

– Soarta mea? se miră Malko. Ce vrea să spună cu asta?

– Unii săteni sunt de părere să fiți lăsat în pace, alții vor să vă răpească și să vă vândă talibanilor. Mai sunt și unii care vor să răzbune moartea celor doi băieți asasinați de australieni.

– Cum?

– Omorându-vă.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Haos la Kabul vol. 1**
- **Fantomele din Lockerbie**
- **Frumoasa Dunăre roșie**
- **Panică la Bamako**
- **Drumul Damascului vol. 1 și 2**
- **IGLA S**
- **Nebunii din Benghazi**
- **Ciudad Juarez**
- **Regele nebun al Nepalului**
- **Dragonul Roșu vol. 1 și 2**
- **Iubirea nebună a colonelului Chang**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-606-8469-78-2
ISBN 978-606-8469-80-5

9 786068 469805

Distribuție la:
e-mail: carte@meteorpress.ro